PATRICIA WOOD

LOTERIE

Romanul a fost nominalizat
pentru Premiul Orange în 2008

PATRICIA WOOD

LOTERIE

rao contemporan

Traducere din limba engleză
MARCELA FÂRCAŞIU

RAO International Publishing Company

septembrie 2009

Dedic acest roman tatălui și mamei mele,
Ragnar J. Dahl și Bernice J. Dahl,
și
lui Airborne, Calul-Minune,
fără de care nu i-aș fi întâlnit niciodată pe prietenii
și mentorii mei,
Paul Theroux și Sheila Donnelly Theroux.

Bogăţiile obişnuite pot fi furate;
cele adevărate, nu.

Oscar Wilde

Prolog

Numele meu este Perry L. Crandall și nu sunt retardat.

Buni îmi spunea mereu că litera L vine de la Lucky[1].

– Domnule Perry Lucky Crandall, termină odată cu văicăreala! mă certa ea. Ai doi ochi, două picioare și ești cumplit de sincer.

Îmi spunea mereu că sunt norocos și sincer.

„A fi sincer" înseamnă că nu știi mai mult de atât.

Și John, verișorul-fratele meu, îmi spunea că sunt norocos, dar întotdeauna chicotea din plin după aceea.

– Chiar că ești al naibii de norocos. Fără o slujbă stresantă, fără ipotecă, fără griji. Da, ești extrem de norocos.

Apoi, se uita la nevastă-sa și râdea și mai tare. E avocat.

John spunea că avocații îi scot pe oameni din necazuri. Buni spunea că avocații îi bagă pe oameni în necazuri. Știa ea ce știa! Chiar un avocat îi dăduse sfatul ăla tâmpit după moartea lui bunu.

Am treizeci și doi de ani și nu sunt retardat. Trebuie să ai un coeficient de inteligență mai mic de 75 ca să fii considerat retardat. Am citit asta în revista *Reader's Digest*. Eu nu sunt. Al meu e 76.

– Ai două urechi cu care auzi foarte bine, Perry. Două! Numără-le!

Buni îmi strângea atât de tare bărbia și obrajii între degete, încât păream un pește. La un moment dat, n-a mai putut face asta

[1] Norocos.

din cauza blestematei de artrite. Când ai artrită, trebuie să iei pastile Aleve sau Bayer și să te ungi cu Ben-Gay.

– Ești norocos, îmi spunea. Tu nu ai blestemata asta de artrită. Ești un băiat tare, tare norocos.

Sunt norocos. Știu asta pentru că nu sunt retardat.

Știu asta pentru că am două mâini dibace.

Și mai știu asta pentru că am câștigat douăsprezece milioane de dolari la Loteria Statului Washington.

1

Notez ca să nu uit.

– Notatul te ajută să-ți amintești. Te ajută să gândești, Perry, și asta e bine, spunea buni.

– Ești doar lent, îmi spunea domnișoara Elk, fosta mea învățătoare. Doar puțin lent, Perry.

Ceilalți copii îmi spuneau altfel.

Cretin. Idiot. Retardat.

Domnișoara Elk le spunea să fie drăguți. Zicea că nu sunt așa cum zic ei.

– Nu le da atenție, Perry! îmi spunea buni când plângeam. Ceilalți copiii sunt doar al naibii de rapizi. Dacă vrei să-ți amintești ceva, orice, notează în carnețel! Vezi... eu nu sunt lentă. Sunt bătrână. Trebuie să notez tot. Când ești bătrân, lumea te tratează ca și cum ai fi lent.

„Lent" înseamnă că ajungi într-un loc mai târziu decât oamenii rapizi.

De când eram mic, buni mă punea să scriu zilnic câte un cuvânt din dicționar. „Un cuvânt, Perry. Asta e soluția, a naibii soluție! Un cuvânt pe zi."

Buni citea ceva în ziar și zicea: „La naiba!" sau câteodată: „Firar a naibii!", sau chiar: „S-o ia naiba!" Așa, din senin.

La nouă ani, eram la pagina opt a dicționarului nostru.

„Activ. Care schimbă, care participă."

Ce greu e să citești! Ca și când ai urca dealul pe bicicletă. Trebuie să pedalezi tare ca să poți urca.

– Cu voce tare, Perry.

Buni își mușcă buza când se concentrează.

– Vuuullll...caaannn fumegând.

Îmi trebuie mult timp ca să înțeleg cuvântul ăsta.

– „Fumegând" înseamnă un nor care iese din el. Îți mai aduci aminte de muntele Sfânta Elena?

Buni are memorie bună pentru o persoană în vârstă și știe multe lucruri. În data de 18 mai 1980, a erupt muntele Sfânta Elena. La trei zile după ziua mea de naștere.

– Cenușă ca la carte! striga buni. Ca la carte!

Cenușa era un nisip gri care mi-a intrat în gură, era exact ca și chestia aia cu care doctorul Reddy îmi curăța dinții.

– Ce înseamnă „ca la carte"? am întrebat.

– Nu face pe deșteptul! mă avertiza buni mereu.

La zece ani, eram tot la litera A. Eu și buni ne-am așezat și am numărat cuvintele. Dicționarul nostru avea 75 000 de cuvinte și 852 de pagini. Dacă aș scrie un cuvânt pe zi, mi-ar lua 205 de ani ca să-l termin. Trei cuvinte pe zi, 51 de ani. Cinci, 12 ani și 6 luni, ca să termin toată cartea. Am notat toate lucrurile astea. Toate datele sunt reale, pentru că am făcut calculele cu calculatorul și calculatoarele nu greșesc niciodată. Buni a spus că era nevoie să regândim strategia.

– Asta înseamnă că am făcut o greșeală? am întrebat.

– Nu, nu este o greșeală să regândești. „A regândi" înseamnă a te răzgândi. Nu greșești niciodată dacă te răzgândești.

Buni a bătut din palme pentru a-mi atrage atenția și ca să fie sigură că o ascult.

– Ține ritmul, Perry, trebuie să ținem ritmul!

Atunci ne-am abonat la revista *Reader's Digest*. Am cumpărat abonamentul de la o fată care avea nevoie de bani pentru formația de muzică de la școală, pentru a merge în Florida.

– E mai bună decât o tabletă de ciocolată!

Buni era entuziasmată când am primit primul număr.

– Îmbogățirea vocabularului! Asta e, Perry!

Era numărul din februarie și avea inimioare pe copertă. Păstram fiecare număr care venea prin poștă. Îmi amintesc că eram la cuvântul „auditor". Un auditor este un ascultător. Asta e definiția din dicționar și din „Îmbogățirea vocabularului" din *Reader's Digest*. Răspunsul D. Un ascultător. M-am decis pe loc că o să devin auditor. Răspunsul D. Îmi amintesc asta.

Am ținut ritmul și, la treizeci și unu de ani, eram la pagina 337. Buni avusese dreptate. Cuvintele la care eram atunci erau *herd*[1], *herder*[2], *herdsman*[3], *here*[4], *hereabouts*[5] și *hereafter*[6]. „Mai târziu" înseamnă în viitor.

– Trebuie să te gândești la viitorul tău! mă avertizează buni de fiecare dată când îmi depun bani la bancă.

Jumătate în contul curent și jumătate în contul de economii. Pentru viitorul meu.

– E foarte important să te gândești la viitorul tău, Perry, pentru că, la un moment dat, viitorul devine trecut. Să nu uiți asta!

Keith, cel mai bun prieten al meu, e de acord cu tot ceea ce spune buni.

– L-ul ăsta. Cu siguranță vine de la Lucky, Per.

Keith bea bere învelită într-o pungă maro și îmi spune Per. Lucrează cu mine, cu Manuel și cu Gary la magazinul de produse pentru navigație Holsted. Lucrez pentru Gary Holsted de la șaisprezece ani.

Keith e mai în vârstă și mai voinic decât mine. Nu-i spun că e gras, pentru că nu ar fi frumos. Dar cu vârsta n-are ce face. Totdeauna ghicesc vârsta oamenilor după cântecele lor preferate. De exemplu, Gary și Keith preferă formația Beatles, deci sunt

---

[1] Turmă
[2] Cioban
[3] Păstor
[4] Aici
[5] Pe aici
[6] Mai târziu

amândoi mai în vârstă decât mine. Lui buni îi plac melodii pe care azi nu le mai auzi, precum *Hungry for Love* a lui Patsy Cline și *Always,* cântată de cineva care a murit. Dacă melodiile care îți plac sunt toate cântate de oameni care au murit, atunci ești bătrân de-a binelea.

Mie îmi plac toate genurile muzicale. Lui Keith, nu. Înnebunește când Manuel schimbă posturile la radioul de la serviciu.

– Cine a pus porcăria asta de muzică rap? Prea multă electricitate statică! Se aude ca dracu'! Lasă-l pe Oldies but Goldies[1].

Keith trebuie să schimbe postul cu folie și șurubelniță din cauza recepționării. Electricitatea statică apare când nu-ți place muzica pe care o pun alții și o schimbi din cauza recepționării.

Înainte de a merge să lucrez la Holsted, am învățat de la buni să citesc, să scriu și să fac matematică, iar treburi legate de bărci – de la bunu. După ce a murit bunu, am fost nevoit să-mi iau o slujbă pentru bani. Îmi amintesc tot ce m-a învățat bunu despre bărci și navigație. Familia noastră fusese proprietara șantierului naval de lângă magazinul Holsted.

– E o situație complicată.

De fiecare dată când spune asta, ochii lui buni se aspresc și se întunecă exact ca două măsline negre sau ca atunci când încerci să te uiți noaptea pe gaura cheii. Nu e o treabă tocmai deșteaptă, pentru că este întuneric și nu vezi foarte bine.

Chiar înainte să moară, bunu făcuse un împrumut pentru o macara pentru șantier.

Un „împrumut" înseamnă că îți dă bani cineva și apoi îți ia și gajul, și profitul. Apoi faci un atac cerebral și mori.

Macaraua ridică bărci în aer și costă la fel de mult ca un șantier.

Așa a spus banca.

---

[1] Canal radio cu piese muzicale vechi (n.tr.)

2

Buni spune că trebuie să fiu prudent.

– Ești foarte influențabil, Perry.

– Ce înseamnă „influențabil"? întreb eu.

– Înseamnă că faci tot ce ți se spune.

– Păi, nu așa și trebuie să fac?

Întotdeauna dau de belea când nu fac ce zice buni.

– Nu. Sunt oameni de care asculți și sunt oameni de care nu asculți. Trebuie să știi să faci diferența.

Mâna lui buni lovește masa cu putere și eu tresar.

– Ca de exemplu? întreb eu.

Facem o listă.

– Ca de exemplu, polițistul.

Buni desenează numere pe hârtie. El e primul pe listă.

– Trebuie să fac întotdeauna ce spune Ray Curcanul.

Asta o știu deja. Asta e legea. Polițistul Ray Mallory e tuns periuță și poartă ochelari de soare, chiar și când plouă.

– Să nu-i mai spui curcan! Ray este polițist.

Când buni mă ceartă, sprâncenele-i devin mai stufoase, iar părul îi iese din coc de parcă ar fi și el furios.

– Keith îi spune curcan, zic eu.

Apoi îmi aduc aminte de Kenny Brandt, care l-a făcut curcan pe Ray. Ray l-a fugărit pe toată strada și Kenny a fost nevoit să

stea ascuns în tufișurile doamnei Callahan până după prânz. Eu nu vreau să fiu urmărit de poliție și să merg la pușcărie.

– Bine, polițist, accept eu.

Buni e a doua pe listă. Fac tot ce zice ea. Însă nu fac niciodată ce zice Chuck de la biserică, pentru că e o secătură. O secătură e o persoană în care nu poți avea încredere, deci Chuck nu e pe lista noastră. Gary Holsted ocupă locul trei pentru că e șeful meu. În schimb, nu fac ce spune Manuel.

– Manuel e un dobitoc, Per! Dobitocul e un animal și nu poți face ce spun animalele.

Keith ne dă o mână de ajutor la întocmirea listei.

– Tu ar trebui să fii pe listă, Keith.

Spun asta de cel puțin două sau trei ori pe săptămână. Vreau să-l pun al patrulea.

– Nu simt nevoia să fiu pe nici o listă, Per, spune el.

Per sună ca *pear*[1], dar eu nu sunt fruct. Keith nu e pe listă pentru că e prietenul meu. Nu trebuie să fac niciodată ceea ce spune el. Un prieten e o persoană care te strigă pe scurt, de exemplu, Per în loc de Perry. Nu trebuie să faci niciodată ceea ce spun prietenii, dar vrei să faci ce spun ei pentru că sunt prietenii tăi.

Adăugăm și ștergem oameni de pe listă tot timpul. Sora Mary Margaret a fost o perioadă a cincea pe listă, apoi buni i-a șters numele pentru că încerca să adune bani de la noi.

– Blestemata aia de biserică are destui bani! Nu stă ea în banii noștri!

Și buni, ca o nebună, a șters numele sorei Mary Margaret cu o radieră mare și roz. Când sora e drăguță cu noi la bingo, o punem din nou pe listă. Numele ei e șters de atâtea ori, încât hârtia e aproape găurită în dreptul numelui ei.

Când plouă, mă duc cu autobuzul la serviciu. Când e vreme frumoasă, mă duc cu bicicleta. Plouă mult pe aici, așa că, de obicei, mă duc cu autobuzul. Face zece minute și are stație chiar în fața

[1] Pară

casei noastre din Everett, Washington. Nu în centrul Everettului, ci la marginea lui.

– Atârnăm pe blestemata de margine a Everettului.

Când spune asta, buni își strânge degetele cu putere, ca și cum ar strivi un gândac, iar venele albastre aproape îi ies prin piele.

În Everett duhnește îngrozitor. Când întreb de ce, fiecare îmi dă un alt răspuns.

– Pentru că toți tragem vânturi în același timp.

Keith râde, apoi își ridică pe rând câte o falcă.

– Nu mai face pe deșteptul! E din cauza fabricilor de hârtie.

Buni îl lovește în cap cu ziarul pe Keith, pentru că trage vânturi.

– Despre ce duhoare vorbiți? întreabă Gary. Eu nu simt nimic.

E alergic și trage pe nas ceva dintr-un tub cu pulverizator. Ce scârbos!

– Cred că totul depinde de nasul pe care-l ai, le spun. Unele nasuri sunt foarte sensibile și simt imediat duhoarea. Altele nu sunt așa sensibile și nu simt prea bine. Al meu e foarte sensibil și simte toate duhorile.

– Așa e, Per! Așa e. Ai un nas grozav.

Keith trage vânturi din nou. Știu, pentru că le simt.

Sunt norocos că locuiesc cu buni. Stau cu ea de când eram bebeluș. Eu sunt cel mai mic. Cel mai mare verișor-frate e John. El n-a locuit niciodată cu buni. Seamănă foarte bine cu mine, dar e mai înalt, are dinți neregulați, o mustață maro spre gri și a fost însurat de mai multe ori. Apoi urmează David, care seamănă cu John, dar e mai scund, mai slab și are ochi albaștri. E însurat cu Elaine. Buni îi spune „tipa aia" sau „EA". Nici David n-a locuit vreodată cu buni. Are un MBA.

– MBA! Înseamnă *Must Be Arrogant*[1], Perry. Să ții minte asta! Pedeapsa lui e faptul că s-a însurat cu Regina de Gheață.

[1] Atenție, persoană arogantă!

Buni chicotește ca o vrăjitoare de Halloween și își freacă mâinile de parcă ar încerca să aprindă un foc. Știe să râdă ca o vrăjitoare.

Buni zice că „a primi o pedeapsă" înseamnă a primi ceea ce meriți.

John e avocat. Și Elaine, soția lui David, e avocată. Louise, mama mea, s-a măritat cu tatăl meu, care era avocat, dar cred că el a murit. Mi-au dat numele unui avocat de la TV foarte cunoscut.

– Perry Mason. Singurul avocat care e bun de ceva! spunea buni.

Din păcate, m-am ales doar cu numele. E bine și așa.

– Banii se scurg printre degetele maică-tii ca apa. Să ții minte, Perry! Să te mariți cu un avocat e la fel de rău ca și când ai fi unul. Și asta să ții minte! mă avertizează buni. Nici unul dintre ei nu va fi pus pe lista noastră!

Pe maică-mea o strig Louise. E un nume frumos și îi place mai mult decât mama. De multe ori, nici nu mai știu cine e, pentru că o văd foarte rar și părul ei e tot timpul altfel. Se lungește sau se scurtează și își schimbă culoarea. E de-a dreptul înfricoșător. Sper ca părul meu să rămână așa cum e.

Nu locuiesc cu nici unul din ei. Eu locuiesc cu buni.

– Cei din familia noastră sunt fie avocați, fie căsătoriți cu avocați, îi spun lui buni, cu excepția noastră.

– Ăsta e un lucru bun, Perry, zice ea. E un lucru al naibii de bun.

Buni poate sufla fumul de țigară pe la colțul gurii și prin nări. Își stabilește limite. Doar două țigări mentolate pe zi. Numără-le! Una. Două.

Mi le arată.

Câteodată însă, mai pierde șirul.

3

În fiecare luni, lucrez cât e ziua de lungă, la magazinul de produse pentru navigație Holsted. Descarc camioane mari, aranjez comenzile și car pachetele la mașini, la camioane și la SUV-uri[1]. Spăl pe jos, șterg tejgheaua unde se află casa, spăl cele două geamuri de la intrare, golesc toate coșurile de gunoi, chiar și pe cele de metal de pe trotuar. De asemenea, îndosariez hârtii în biroul din spate, pentru că, pentru asta, chiar trebuie să știi alfabetul. La alfabet chiar mă pricep. Keith și Manuel lucrează la casă, iar când Gary pleacă acasă, Keith mă lasă să-i sun pe clienți.

Am nevoie de mai mult timp până învăț ceva, dar după ce învăț, fac lucrurile bine. Anul acesta, am învățat cum se folosește mașina pneumatică. Se numește compresor și face RUUM RUUM.

– Per, ești un angajat bun. Un angajat foarte bun, îmi spune Keith mereu.

Mă ocup eu de magazin cât timp își face el siesta. Își face siesta de cel puțin două sau patru ori pe zi. Eu nu-mi fac siesta niciodată. Keith poate dormi și în picioare. Ce mișto! Uneori sforăie. Are o față păroasă, cu multe fire gri și două cicatrici. Una e deasupra ochiului, de când a trebuit să schimbăm suportul de prosoape de hârtie din baie. Ranga pe care o țineam a alunecat și suportul a căzut de pe perete și l-a lovit pe Keith în frunte.

[1] Sport Utility Vehicle – vehicul sport utilitar

Cealaltă cicatrice e de la o bătaie dintr-un bar. Nu am văzut bătaia propriu-zisă, doar mi s-a povestit despre ea.

– Cum e o bătaie în bar? l-am întrebat.

– Păi, cum să-ți spun, Per, ăăă... bătaia are loc într-un bar când... ăăă, când un tip îți spune: „Te bag în mă-ta!" și îi spui și tu: „Te bag în mă-ta!", iar apoi te bați cu el.

Keith știe totul despre bătăile din baruri. Eu nu înjur. Buni nu mă lasă.

– Doar cretinii și dobitocii vorbesc urât, Perry! Cretinii, dobitocii și Keith.

Buni îl simpatizează pe Keith, chiar dacă vorbește urât.

În fiecare marți, mănânc sendvișul meu special la magazinul Gilly's, lângă port. Cu rac artificial, care, mie personal, îmi place.

– De ce mănânci porcăria aia de rac? Nu e rac, de fapt. E făcut din mațe de pește, spune Keith.

Nu-i deloc frumos să spui că racul artificial e făcut din mațe de pește.

După ce-mi mănânc sendvișul, mă duc la magazinul universal din port, aflat mai jos pe stradă. Cumpăr o coca-cola Slurpee, cinci bilete la loto, o ciocolată PayDay, o pungă de bomboane de ciocolată Hershey's Kisses și ziarul National Enquirer. Ziarul e pentru buni.

– Îl cumpăr doar pentru rebus.

Îmi arată prima pagină.

– Vezi, Perry? E plină de bârfe! Ia uită-te aici! Jumătate om și jumătate liliac! Imposibil! Cum or fi făcut poza asta? Uită-te aici, Perry! Ascultă o altă povestire fantastică cu care ne prostesc!

Își strânge puloverul în jurul umerilor. Buni e foarte friguroasă.

– Îl arunc și decupez doar rebusul, dacă vrei.

Încerc să fiu și eu de folos.

– Nu! Nu. Nu-ți pierde tu timpul! Îl arunc eu mai târziu.

Dar le face vraf în camera din spate. Se distrează când observă că folosesc aceeași poză de două ori.

– Hahaha! N-au făcut altceva decât să întoarcă poza! Uită-te și tu, Perry!

Îmi place să vorbesc cu Cherry, care e casieriță la magazinul universal din port. E drăguță, amuzantă, iar numele ei rimează cu al meu. Așa spune buni.

– Cherry și Perry! Te-ai prins? Sunteți amândoi cu „erry" la capăt!

Lui buni îi plac rimele.

– Doar bilete loto?

Lui Cherry îi plac biletele MegaBucks, pentru că poți câștiga mai mulți bani, dar eu și buni suntem de modă veche. Așa spune buni.

– De modă veche. Facem același lucru. N-are sens să ne schimbăm. Loto e foarte bun pentru noi.

Lui buni îi place faptul că biletele loto sunt ca o chitanță și astfel primești mai multe numere pentru banii pe care i-ai dat. Am cumpărat bilete de loterie dintotdeauna. De când mă știu. Era mișto mai demult, pentru că primeai bilete verzi strălucitoare și doar un set de numere. Prima persoană care a câștigat a fost o asistentă medicală. Un milion de dolari. Buni a zis că era mâna lui Dumnezeu care recompensa o profesiune altruistă.

– Perry, asistentele medicale sunt devotate. E semn de la Cel de Sus.

A fost foarte dezamăgită când, peste mai mulți ani, a aflat că asistenta pierduse toți banii.

– Cum să pierzi un milion de dolari?

Buni dă din cap.

– Dacă am câștiga? Gândește-te! Am putea face tot ce ne-am dori! Hawaii! Am putea merge în Hawaii, unde nu e frigul ăsta blestemat!

Buni își închide ochii. Ca și când s-ar ruga.

– Putem face tot ce ne dorim și acum, spun eu.

Asta e adevărat. Dacă economisim bani, putem face tot ce ne dorim.

– Nu face pe deșteptul!

Buni se încruntă la mine, dar eu izbucnesc în râs.

E distractiv să te gândești că o să câștigi la loterie.

Eu și buni luăm cina o dată pe săptămână la Kentucky Fried Chicken. Buni e nemulțumită de faptul că prețurile sunt cam mari pentru cineva care trăiește din pensie. Comentează în legătură cu porumbul fiert minuscul și cu faptul că primim prea multe aripioare.

– La naiba, Perry! Ai zice că puii n-au avut decât șase labe și o târtiță, după cum arată pachetele astea.

Îmi spune lucrurile astea acasă, pentru că nu vrea să rănească sentimentele Lorettei, vânzătoarea de la KFC.

Marți seara, la ora șapte, mergem să jucăm bingo la biserica catolică Sf. Augustin. Nu suntem catolici, dar ne plac călugărițele și jocul de bingo. Ne place de sora Mary Joan, pentru că e drăguță tot timpul. De sora Mary Margaret ne place doar când e pe lista noastră. Cred că toate călugărițele se numesc Mary și încă ceva. Toate poartă ochelari și haine normale, cu excepția picioarelor. Pantofii lor sunt negri și strălucitori, cu șireturi lungi. Buni zicea că arată ca pinguinii. Mie nu mi se pare.

– Ce mai faci, Perry?

Sunt prietenoase și nu mă tratează ca și cum aș fi retardat. Nu sunt retardat, dar unii mă tratează de parcă aș fi. Călugărițele sunt întotdeauna interesate de ceea ce fac și mă întreabă dacă vin duminică la slujbă. Nu pot să merg la biserică pentru că trebuie să lucrez duminica.

– Ne vedem la slujba de duminică dimineață, Perry?

Sora Mary Joan scuipă când vorbește.

– Spune-le că trebuie să mergi la serviciu! îmi șoptește buni la ureche pentru a-mi reaminti.

Dacă spun că trebuie să lucrez, nici unul dintre noi nu trebuie să meargă la biserică. Cu excepția muzicii, e plictisitor la biserică, dar nu le spunem asta călugărițelor. Le-ar răni sentimentele. Sora Mary Margaret are ochi albaștri și păr pe bărbie. Mă întreb dacă

surorile au voie să se radă. Probabil că Dumnezeu nu le lasă pentru că Sora Mary Joan are și ea păr, dar pe buza de sus. Buni nu e de acord cu jocurile de noroc, dar bingo și loto nu intră în categoria asta.

– Jocurile de noroc te fac să pierzi bani, Perry. Să ții minte! mă dăscălește ea.

– Ce numere ai, fiule?

Chuck, ajutorul de la jocul de bingo, mă întreabă asta de fiecare dată când trece prin spatele meu. Joc doar un singur bilet, pe când buni joacă zece. Ea e expertă și, odată, a câștigat două sute cincizeci și doi de dolari. Chuck îmi împinge scaunul, mă înghiontește și miroase a apă de gură Listerine. Vrea ca eu să știu că el e acolo, în spatele meu, veghindu-mă. Marcajele alunecă de pe numerele înscrise pe biletul meu, de fiecare dată când mă împinge. Mă scarpină în cap și îmi ridică părul.

– Ar cam trebui să te tunzi, fiule!

Numele meu nu e „fiule".

– Lasă-l în pace!

Buni are ochi și la spate. Așa zice Chuck.

– Femeie, ai ochi și la spate!

Izbucnesc în râs. Ochii ei sunt exact acolo unde trebuie să fie.

Chuck e singurul de la bingo care mă tratează de parcă aș fi retardat. E mai înalt decât mine. Tot timpul există cineva mai înalt decât tine dacă nu te numești Michael Jordan. Chuck e un tâmpit.

– Nu-l băga în seamă, Perry! E un tâmpit! Peste tot sunt din ăștia. Toată lumea are parte de ei, spune buni.

O tâmpită de care are ea parte este tipa de la biroul aflat la intrare la Asistența Socială. Buni a avut mult de furcă până a încasat ajutorul de înmormântare pentru bunu. Mi se părea mișto să primești un premiu când mori, dar a fost cam greu de obținut.

– Și mai e și tipul de la Medicare care răspunde la telefon.

Buni știe o grămadă de tâmpiți, cel puțin la fel de mulți ca mine.

– Trebuie să facem și o listă cu tâmpiți, spun.

Momentul meu preferat e joia dimineața. Eu și Keith facem ore suplimentare la șantierul naval Carroll, de lângă magazin. Trebuie să-mi port blugii cei mai vechi când lucrez acolo. Pe buni n-ai prinde-o nici moartă îmbrăcată în blugi.

– Blugii ăștia, Perry! Femeile fac tot felul de boli de la ei. E mai bine să porți o rochie de bumbac de la Kmart[1]. Îmi aerisește organele genitale! Tu, în schimb, poți purta blugi. Bărbații nu trebuie să-și aerisească organele genitale.

Organele genitale sunt părțile corpului pe care nu le arăți oamenilor.

În fiecare vineri, după serviciu, eu și buni mâncăm hamburger la McDonald's și apoi mergem să vedem un film. Proiecția de la 5.45 după-masa costă doar doi dolari. Cumpărăm o pungă mică de floricele și intrăm, fără să fim văzuți, și cu o pungă de bomboane de ciocolată Hershey's Kisses, cumpărate de la magazinul universal din port. Celor de la cinema nu le prea place ca oamenii să-și aducă mâncarea de acasă. Cred că ar trebui să putem să ne ducem mâncarea oriunde vrem. Doar e mâncarea noastră.

Sâmbăta e cea mai aglomerată zi la magazinul Holsted. În weekend, toată lumea are nevoie de tot felul de chestii legate de bărci – funii, părți metalice și bere. Berea trebuie cumpărată de la magazinul universal din port. La magazinul Holsted nu se vinde bere. Podeaua noastră e din gresie gri și se murdărește foarte repede de la urmele de noroi și apă de pe picioare. Parcarea e cu pietriș și are bălți. Majoritatea oamenilor care intră nu se șterg pe picioare pe prețul de la intrare. Câtă nesimțire!

Sâmbăta, trebuie să lucrez până la șase și jumătate. Gary și Manuel pleacă devreme. Eu și Keith închidem magazinul. Keith mă duce acasă cu mașina și stă cu noi la seara de spaghete. În fiecare săptămână, facem un concurs de cribbage[2]. Buni face sosul de roșii în cratița mare. Trebuie să fiarbă vreo două ore, la foc

[1] Lanț de magazine universale de pe continentul american (n.red.)
[2] Joc de cărți (n.red.)

mic. În ultima vreme, numai asta mai găteşte. Buni şi Keith joacă primii, în timp ce eu fierb tăieţeii. Cel care pierde, pune masa, în timp ce eu joc cu câştigătorul.

Keith consideră că trebuie să mă dădăcească.

– Aruncă două! Mai repede, Per! Astăzi, dacă se poate! se tânguieşte el, dar eu nu mă grăbesc.

Când jucăm cărţi, Keith e cuprins de nerăbdare. „Nerăbdare" înseamnă să consideri că toţi ceilalţi sunt prea lenţi.

Duminica dimineaţa, înainte de a pleca eu la serviciu, eu şi buni mâncăm cornuri cu scorţişoară, citim ziarul şi ne verificăm numerele loto. Ăsta e momentul meu preferat, pentru că ne imaginăm că am câştigat la loterie. Îmi place să-mi imaginez lucruri.

– Hai odată! Hai odată! strig.

– Asta e! Presimt cu toată fiinţa mea că e aşa.

Buni presimte multe lucruri cu toată fiinţa ei.

– Zero-doi. Zero-cinci. Unu-patru. Doi-patru. Trei-doi. Patru-patru.

I le citesc. Ea spune „nu" după fiecare număr greşit şi „da" după fiecare număr corect. Verificăm toate numerele de două ori. E ca şi cum am avea mai multe şanse de câştig. E ca şi cum am fi cumpărat mai mult de cinci bilete. Ce mişto!

Mai avem un joc pe care-l jucăm. Se numeşte lista de loterie. Jocul numit „Care ar fi primul lucru pe care l-ai cumpăra dacă ai câştiga la loterie?" Keith joacă cu noi.

– Un televizor nou!

Ăsta sunt eu.

– Hawaii!

Asta e buni.

– Cablu TV!

Tot eu. Îmi place la nebunie Animal Planet.

– O maşină de spălat vase.

Tot buni. Nu prea înţeleg de ce vrea asta, pentru că eu sunt cel care spală vasele tot timpul.

– S-o repar pe *Diamond Girl!*

Ăsta e Keith. *Diamond Girl* e barca lui cu pânze.

– Provizii de tequila pentru un an întreg.

Tot Keith. Mă miră că nu zice nimic de bere sau cel puțin de gagicile mexicane. Vorbește încontinuu despre gagicile mexicane. Sunt aproape de Texas și trăiesc în Mexic. Mexicul e o țară.

– Să se repare radiatorul lui Yo!

Asta e buni. Îi e tot timpul frig. Yo e camioneta lui Keith.

– Să merg la fabrica de ciocolată Hershey și să văd cum se fac bomboanele Kisses!

Eu.

Jocul se termină când există o persoană care nu se mai poate gândi la ce altceva și-ar cumpăra. Persoana asta e întotdeauna buni. Ea zice că e norocoasă.

– Sunt norocoasă. Am casa mea, a naibii de norocoasă, pentru că te am pe tine să mă ajuți cu cheltuielile și a super naibii de norocoasă că bunicu-tău s-a spetit muncind și apoi a avut bunăvoința să cadă mort fără să se codească prea mult.

„A se codi“ înseamnă a costa o grămadă de bani ca să mori. Spune că speră să nu se codească nici ea prea mult să moară. E a naibii de norocoasă, și eu la fel.

Buni spune că facem o echipă bună.

4

Toamna este anotimpul meu preferat, *Reader's Digest* este revista mea preferată, iar bomboanele mele preferate sunt Hershey's Kisses. Îmi place să port flanele, să țopăi când sunt fericit, iar bicicleta mea e vopsită cu spray albastru și roșu.

– Buni! am strigat când am văzut bicicleta în grădina noastră, stropită toată.

Arăta de parcă ar fi sângerat.

– Ce s-a întâmplat cu bicicleta mea?

– Un idiot s-a hotărât să devină cretin, asta s-a întâmplat, mi-a răspuns ea.

După asta, mă punea s-o încui în garaj în fiecare noapte.

Îmi place să merg cu bicicleta la serviciu. Îmi imaginez că zbor sau navighez. Eu și Keith câștigăm bani în plus lucrând pe bărcile altora. Bărcile sunt al doilea lucru preferat al meu, după mersul cu bicicleta. Bărcile cu pânze merg pe apă și vânt.

– Când navighezi și mergi pe bicicletă e ca și când ai zbura, datorită aerului și fizicii, îmi spunea bunu.

El m-a învățat să conduc bărci, iar Keith mă învață să le repar.

– Mai cu finețe, Perry, ai sărit peste un loc.

Keith îmi inspectează munca. Sablăm tecul unei bărci ridicate pe cric. E parcată în șantier. Ei spun că stă pe sculă. Mi se pare caraghios. „Pe sculă." Keith face glume deocheate de fiecare dată

când lansăm bărcile la apă. Eu și Keith muncim sus, pe barcă. Șeful de echipă ține în mână o mapă și ne spune să ne grăbim.

– N-avem toată ziua la dispoziție! strigă el.

Mi se pare foarte caraghioasă treaba asta, pentru că noi chiar avem toată ziua la dispoziție.

Keith e foarte glumeț.

– Trebuie să o dăm jos, Per! Trebuie să o dăm jos de pe sculă, omule! Trebuie să i-o scoatem, Perry! Înțelegi? Să i-o scoatem! Ca să se masturbeze. E momentul să se masturbeze, Per!

Trebuie să mă asigur că nu ne aude nimeni. Buni ar fi furioasă dacă l-ar auzi pe Keith vorbind așa. Râd, dar mă înroșesc. Eu nu spun cuvintele astea. Trebuie să-i ajutăm pe muncitorii de jos să prindă lațurile în locurile speciale pentru macara. Benzile late trebuie să fie suspendate lângă săgețile inscripționate pe carcasa bărcii.

– Amice! urlă Keith de pe punte. I-ai scos-o odată?

Și-mi zâmbește atotștiutor. Keith le spune celor pe care nu-i cunoaște „amice".

Barba lui încărunțită e atât de stufoasă, încât nu prea poți să-i vezi gura, dar eu știu cum arată. Keith e cel mai mare tip pe care-l cunosc. E înalt și voinic.

– Sunt un tip mătăhălos! Ăștia-s mușchi, Per! Mușchi!

Și arată spre burta care i se revarsă peste curea. „Mătăhălos" e un alt termen pentru mușchii abdomenului.

Eu n-am burtă. Nu sunt mătăhălos.

Ieri am vopsit carena, iar azi trebuie să sablăm parapetul, cu nisip fin. „Nisip fin" înseamnă să muncim din greu și să asudăm. Părțile din lemn ale bărcilor trebuie sablate și lustruite. E multă muncă, dar e mișto să vezi apoi ce frumoase sunt. Noi facem bărcile să arate bine. Keith spune că le sculăm din morți.

– Le sculăm din morți, Per! Altfel, ar fi aruncate sau scufundate. Suntem apărătorii unei arte pierdute. Uită-te la bărcile alea noi, Per! Nici un pic de personalitate! Nici o bucățică de tec! Ce pierdere!

„Arta pierdută“ înseamnă că noi suntem singurii care facem munca asta. „Fără personalitate“ înseamnă ușor de întreținut.

Când barca va fi lansată la apă, va fi amarată în locul ei de acostare. Proprietarul spune că o să lustruiască el personal parapetul ca să economisească bani.

– Așa spun toți, Per! chicotește Keith. După douăzeci de minute de acțiune, va veni din nou la noi, văicărindu-se că e prea cald sau prea rece, iar noi ne vom procopsi cu încă o mie de dolari pe sub mână.

Prima oară când am auzit expresia „pe sub mână“, am crezut că înseamnă a ascunde. L-am întrebat pe Keith ca să fiu sigur.

– Înseamnă că păstrăm noi toți banii și nu dăm nimic la stat.

Când Keith îmi vorbește la ureche, mă umple de scuipat. Nu-mi place asta.

– Cu alte cuvinte, înșelăm. Nu vreau să merg la închisoare.

– Nu. Nu. E în regulă, Per. Nu le datorăm nici un sfanț! Doar nu ei au muncit, nu? Nu ne-au ajutat cu nimic. Să nu spui nimănui nimic, bine?

Pe sub mână e în regulă dacă nu spui nimănui nimic. Eu și Keith facem o grămadă de bani pe sub mână, sablând și lustruind bărci pentru oameni care sunt prea leneși să facă ei toate astea.

Barca la care lucrăm se numește *Playboy II*.

– Lumea n-are imaginație deloc, spune Keith. Nici un pic de imaginație! Știi câți *Playboy* există, Per?

Nu așteaptă să-i răspund.

– Un catralion!

Spune chestia asta despre fiecare nume de barcă pe care îl vede.

– Știi câte *My Prozac* există?

– Știi câte *Sea Dream* există?

Mulți combină primele două litere ale numelui copiilor și al nevestei pentru a forma un nume pentru barcă. Asta chiar că-l enervează pe Keith.

– Ja-bo-ha-ga-li? Ce mă-sa înseamnă asta, Per? Sunt niște leneși. Asta sunt. Ai dracu' de leneși!

În viziunea lui Keith, oamenii fie n-au imaginație, fie sunt leneși. Înjură mai mult decât orice altă persoană pe care o cunosc. Eu nu înjur.

Keith bea bere și se uită cum lucrez, în timp ce-mi povestește aventurile sale. A fost căpitan pe feribot, până când a intrat cu barca într-un terminal. Mie mi-a spus adevărata poveste. Nu a fost vina lui. A fost vina unei pasagere cu sâni uriași.

– Sâni atât de mari, Per, erau mai mult decât niște țâțane. Erau bidoane. Erau așa de mari, că putea să vină sfârșitul lumii și n-ai fi observat.

Ochii îi sunt rotunzi și nu clipește când îmi povestește.

– Nu a fost vina mea.

Așa spun oamenii când fac o greșeală. Nu e vina lor. E ca și cum te-ai regândi.

– A meritat cu prisosință, Per. Cu prisosință. Mari. Mari. Țâțane.

Keith face cu mâna de parcă ar scărpina pe cineva pe spate. Apoi trage vânturi și izbucnește în râs.

– Contribui și eu, ca un cetățean de nădejde al Everettului ce sunt, spune el.

5

În fiecare dimineață mă scol, mă duc la baie, mă rad și mă pieptăn. Port blugi și o cămașă de flanelă cu maiou pe dedesubt.

– Ai maiou pe tine, Perry? mă întreabă buni.

– Da.

– Sigur?

Îmi ridic cămașa și verific.

– Da, sunt sigur.

Buni spune că doar oamenii de joasă speță umblă fără maiou. Mie îmi plac foarte mult maiourile. În Everett, e prea frig pentru a umbla fără nimic pe sub cămașă în orice moment al anului, chiar dacă ai o jachetă pe tine.

Sunt un bucătar bun. Fac terci de ovăz și alte chestii, precum macaroane cu brânză, hamburger în caserolă și sendvișuri cu ton prăjit. Buni gătea de obicei, dar acum stă la masa din bucătărie, completează rebusuri și îmi spune ce să fac. Îi place să vadă că-mi lărgesc orizontul. Asta înseamnă să încerci lucruri noi.

– Nu lăsa monotonia să te doboare, Perry! Lărgește-ți orizontul! Fă ceva nou!

Când mi-a zis să fac tocana pentru cină, am tăiat carnea în fâșii lungi. Nu mai făcusem tocană până atunci.

– Taie-le în fâșii mai mici! Și încă o dată, invers. Și încă o dată. Asta e. Fă-le de aceeași dimensiune, ca să se prăjească la fel!

Îmi spune mereu să citesc instrucțiunile cu atenție.

– Ce înseamnă „a fierbe înăbușit"? întreb.

Cărțile de bucate sunt ca dicționarele. Folosesc cuvinte grele.

– A fierbe în lichid, spune buni.

– Și de ce nu spun așa? mă tânguiesc eu.

– Nu face pe deșteptul!

Buni nici nu trebuie să-și ridice ochii de pe rebusul ei.

Terciul de ovăz e ușor acum. A fost dificil la început. „Dificil" înseamnă că trebuie să lucrezi din greu și să asuzi. Buni spune că viața e dificilă.

– Viața e grea, Perry. E plină de surprize neplăcute și obstacole pe care trebuie să le depășești. De multe ori, ghinionul te lovește drept în moalele capului. E dificil. Cele mai multe lucruri în viață așa sunt.

Îmi spune asta pe când culege scame de pe puloverul de lână, pe care le aruncă în gunoi. Scamele astea se lipesc de orice.

În timp ce-mi iau micul dejun, îmi fac cuvintele și scriu.

Buni mi-a dat jurnalul meu când eram mic. Îmi scriam cuvintele pe bucăți mici de hârtie și le pierdeam. Trebuia să se tot aplece să le ridice. Erau împrăștiate peste tot prin casă. Buni urăște dezordinea pe care nu o face ea.

– Asta e pentru păsări! se tânguia ea.

Râd de fiecare dată când spune asta. Asta nu înseamnă că vei hrăni păsările, ci doar că ai vrea să faci asta. Îmi cumpără jurnale mari și negre de la raionul de articole școlare de la Kmart. Îmi aduc aminte de primul.

– Ce e ăsta? am întrebat. E gol.

Paginile erau albe. Am răsfoit pagină cu pagină ca să fiu sigur. Nimic.

– E un jurnal. Un album pentru cuvinte. Tu trebuie să le scrii.

Buni m-a împuns tare în umăr, cu degetul ei uscățiv.

– Ce escrocherie! A costat mai puțin decât o carte adevărată?

– Nu, de fapt a costat mai mult.

Oamenii folosesc „de fapt" când vor să spună că un lucru e foarte puțin probabil sau probabil fals.

– Trebuie să scrii, Perry, te va ajuta să reţii, să-ţi dezvolţi mintea. Să-ţi îmbunătăţeşti gândirea.

Buni m-a împuns din nou cu degetul şi m-a durut.

– Auuu! am scâncit.

– Termină cu văicăreala! Acum scrie! a spus buni.

Deci, asta fac. Scriu. Îmi fac cuvintele. Gândesc. Şi ascult. Sunt auditor.

Sunt momente în care uit că sunt lent. De exemplu, când merg pe bicicletă spre magazinul Holsted. Când frec tecul pe puntea unei bărci cu pânze, împreună cu Keith. Când Gary mă lasă să completez hârtii la serviciu. Când sunt singur. Fără alţi oameni. Ei sunt cei rapizi. Ei vorbesc şi gândesc repede.

– Sunt ca untul!

Buni consideră că oamenii normali sunt prea iuţi.

– Se rotesc, se rotesc, se rotesc! Uite, Perry!

Buni are dreptate. Îi văd pe fereastra autobuzului. Conduc, vorbesc la celulare, mănâncă un sendviş, toate în acelaşi timp. Îi văd în port, tastând în computerele alea mici pe care le poartă cu ei. Buni le numeşte animăluţe.

– Ale naibii animăluţe metalice! Uită-te, Perry! Parcă sunt legate de degetele lor.

Pe urmă, chicoteşte şi râde ca o vrăjitoare.

Sunt momente în care mă bucur că sunt lent. Văd lucruri. Aud lucruri. Şi mai sunt şi momente în care nu mă gândesc deloc la asta.

6

Magazinul de produse pentru navigație Holsted este un depozit alb, cu două etaje, situat între portul comercial și nou-nouțul port de ambarcațiuni din Everett. Noi stăm chiar lângă șantierul naval Carroll. Keith spune că noul port de ambarcațiuni va face ca oamenii normali să se lase de navigat și va face loc doar prostănacilor bogați.

– Ne strâng cu ușa precum mâna unui tip excitat pe țâța unei fete mișto. Asta suntem, spune Keith, niște țâțe, iar el strânge din degete.

Mi se pare caraghios și izbucnesc în râs. Asta îl face pe Keith să-și întoarcă privirea spre mine.

– Perry, poți să umfli apărătoarele astea două? întreabă Gary.

Se uită țintă la Keith.

– Unii mai au și de lucru.

Keith se întoarce la casă.

Lumea vine la magazinul Holsted să cumpere scule, adică niște frânghii, tambuchiuri și apărătoare. Tot ce au nevoie. Avem o grămadă de lucruri împachetate pe rafturi și atârnate pe perete. Sunt cel mai vechi angajat, în afară de Gary. Mă pricep la umflatul apărătoarelor. E cea mai nouă îndeletnicire a mea și trebuie să mă concentrez. Părul îmi intră în ochi și trebuie să-l dau pe spate. Trebuie să mă tund. Un grăsan cu un trabuc se uită peste umărul meu. Văd două pete de transpirație pe cămașa lui albastră, la

subsuori. Mă tem să nu-i cadă scrumul pe mine, care sfârâind, să-mi facă o gaură în piele. Arsurile dor și lasă cicatrici.

– Ești sigur că știi ce faci?

Bărbatul mestecă trabucul. Consider că e o întrebare tâmpită, dar oamenii pun întrebări tâmpite tot timpul.

Îl întreabă pe Keith: „Pot acosta aici?", în fața stâlpului cu semnul NU ACOSTAȚI.

Îl întreabă pe Gary: „Pot pescui aici?", în fața semnului cu PESCUITUL INTERZIS.

Majoritatea nu citesc. Eu citesc tot timpul.

Bărbatul mă întreabă din nou dacă știu ce fac.

– Hei! Cu tine vorbesc! spune.

– Da, știu ce fac.

E singurul răspuns pe care-l pot da. Când vorbesc, vorbesc rar. Asta îi îngrijorează pe oameni.

– Se simte bine?

Bărbatul se uită la Gary. E foarte important să te simți bine.

– Da! spunem eu și Gary în același timp.

Asta pare să-l îngrijoreze pe grăsan chiar mai mult. Când lumea se uită la mine, vorbesc chiar mai rar, pentru că mă emoționez. Tot ce trebuie să fac e să țin apărătoarea ca să nu se miște, dar bărbatul îmi suflă în ceafă. Îi simt respirația duhnind a tutun. Îmi gâfâie în ureche. Când termin, îi dau apărătoarea.

– Poftiți, domnule!

E important să fii politicos cu clienții, ca să mai vină și să mai cheltuie bani.

Bărbatul își mestecă trabucul, se uită la ceas, apasă apărătoarea și vorbește cu Gary, toate în același timp:

– Trebuie să ajung în portul... din San Juan... Trei săptămâni de vacanță... Putem să ne grăbim puțin? întreabă. Trebuie să plec.

Se uită din nou la ceas.

„Vacanța" înseamnă că nu te mai grăbești să ajungi la serviciu, dar te grăbești să ajungi în alt loc.

– Idiotul de fiu-meu a aruncat de la pupa o apărătoare care nu era legată. A trebuit să vin până aici. Zici că-i retardat! Oh, scuze!

Bărbatul se uită la mine.

„Retardat." „Idiot." Cuvinte pe care le cunosc foarte bine. Înseamnă nerod sau prost. Eu nu sunt prost. Nu sunt retardat. Sunt doar lent. Buni zice că toți suntem, de fapt, idioți, și că termenul „idiot" vine din grecescul *idios*.

– Înseamnă cetățean izolat, un singuratic, o persoană care e preocupată doar de persoana sa! spune buni. Cam așa sunt toți cei pe care-i cunosc.

Prima oară când mi-a zis asta, a fost când am venit de la școală plângând. Cineva mă făcuse idiot.

– Faptul că suntem tachinați e o cruce pe care o purtăm toți, a spus buni. O cruce pe care o purtăm și pentru care suferim. Te va face un om mai bun. Persoana care jignește nu dovedește decât că e ignorantă. Cine ți-a zis așa?

Când a auzit că era învățătoarea mea, s-a făcut foc și pară. Așa a zis.

– Sunt foc și pară! și apoi a dat cu o farfurie de pământ.

Mi-amintesc că am izbucnit în râs la ideea de foc și pară și când am văzut farfuria spartă, dar, pe urmă, am izbucnit în plâns, pentru că o voiam înapoi pe domnișoara Elk.

Era ultima zi de școală. Aveam treisprezece ani. Nu m-am mai dus la școală de atunci. Buni mă învăța ea singură. Am învățat mai multe de la buni decât de la oricine altcineva.

7

Buni a murit într-o marți, în data de 12 august. Nu s-a codit, pur și simplu nu s-a mai trezit. Buni mi-a zis ca, în caz de urgență, să sun la 911. Era jocul nostru pe care îl repetam.

– Ce faci dacă nu-ți vorbesc dimineața sau nu mă trezesc? mă întreba ea.

– Sun la nouă-unu-unu, răspundeam.

– Ce faci dacă sunt întinsă pe jos și nu mă mișc?

– Sun la nouă-unu-unu, răspundeam.

În dimineața aceea, nu s-a trezit și nu a vorbit. Am sunat la 911. Când am atins-o, fața ei era albă, iar obrazul – rece. Gura îi era turtită și buzele, vinete. Când au venit paramedicii, au acoperit-o cu un cearșaf și au dus-o. Nu au pus sirena. Am sunat mai întâi la magazinul Holsted.

– Gary? Buni a murit și nu pot veni azi la lucru.

Tremuram și plângeam așa de tare, încât îmi curgeau mucii din nas. Gary a fost nevoit să mă întrebe de trei ori ce s-a întâmplat. Degetele nu-mi mai răspundeau la comenzi. De-abia puteam ține receptorul în mână. Mâna îmi aluneca pe el din cauza mucilor.

E foarte important să-l anunț pe Gary că nu pot veni la serviciu.

Carnețelul lui buni cu numere de telefon e chiar lângă telefon. E albastru și are munți pe el. Nota în el fiecare număr de care aveam nevoie. Pe coperta din spate, e lista cu numere de urgență

ale familiei. „Urgență" înseamnă ceva rău sau neașteptat care s-a întâmplat. Precum o cădere de curent. Sau cineva care moare.

Primul număr este al mamei mele, Louise Crandall. Mă stresează pentru că dă din mâini și nu se uită la mine. Ultima dată am văzut-o când a murit bunu. Nu răspunde nimeni, așa că las un mesaj. Nu-mi prea place asta pentru că roboții sunt prea rapizi. Spun doar: „Sun-o pe buni!", dar șoviăi, pentru că buni e moartă.

Mi-e cam frică să dau telefoane, pentru că nu-i cunosc pe acești oameni, nu așa cum îi cunosc pe Keith și pe Gary. John, verișorul-fratele meu, e al doilea pe listă, dar nu răspunde nimeni, nici măcar robotul. Al treilea este celălalt verișor-frate al meu, David. La al doilea apel, răspunde.

– David, aici Perry L. Crandall!

E important să te prezinți la telefon. Dacă nu faci asta, oamenii se enervează. După ce i-am spus de buni, a început să înjure.

– Oh, la naiba!

Atât a spus.

Parcă avea o pătură pe gură. L-am auzit vorbind cu nevastă-sa.

– Ce s-a întâmplat?

– E Perry. A murit buni. Unde am pus noul număr al lui mami?

David vine să mă ia cu mașina și mergem să-i luăm pe John și pe Louise. Spun că mergem la un antreprenor de pompe funebre. Toată lumea vorbește, numai eu tac.

Devin o problemă.

– Asta e o adevărată problemă, îi aud zicând. Ce ne facem?

– Ce ne facem cu Perry? îi aud întrebându-se.

– O să fie o adevărată problemă, acum că a murit buni, spun ei.

Eu sunt această problemă.

Ei cred că buni avea grijă de mine, când de fapt, eu aveam grijă de ea. Așa zicea ea. Așa știu și eu.

– Noi doi. Facem o echipă bună. Doar noi doi. Nu știu ce m-aș face dacă n-ai fi tu să ai grijă de mine, Perry!

Spunea asta zilnic, după ce a murit bunu.

Vorbesc în spatele meu. Cred că eu nu le înțeleg cuvintele, dar sunt un auditor și îi înțeleg foarte bine. Louise, John și David fac pregătiri. Pregătirile sunt lucrurile pe care nimeni nu vrea să le facă și costă bani pe care nimeni nu vrea să-i dea.

La pompele funebre stau singur, cu spatele lipit de perete și aștept. Sunt ca și grecii ăia. Un *idios,* parcă. De pe scaunul meu, văd ce fac. Am doi ochi buni. Îi aud vorbind. Am două urechi bune. Buni mi-a zis că vrea să fie îngropată lângă bunu, în Parcul Memorial din Marysville. Făceam planuri să cumpărăm locul, dar costa peste două mii de dolari și trebuia să ne reparăm acoperișul, mai întâi.

La pompele funebre, Louise și John vorbesc cu omul îmbrăcat în negru și se ceartă unul cu celălalt. Pe ecusonul lui scrie: „Antreprenor de pompe funebre" și dedesubt: „Steven". Ce nume frumos, gândesc eu și mă uit la nasturii costumului său. Sunt aurii și lucesc. Parcă ar fi un actor, așa întristat cum e, și vorbește cu voce joasă de parcă ar fi vorba de bunica lui. M-am gândit că poate o cunoștea. Fața lui are o expresie atât de posomorâtă!

– Steven, ai cunoscut-o pe buni a mea?

Când aude asta, se înroșește tot.

– Nu fi idiot, Perry! spune John.

Vorbește cu răutate.

– Nu știe prea multe.

John își acoperă gura cu mâna. Oamenii fac asta ca să nu-i auzi când spun ceva urât.

– Avea bani puși deoparte pentru înmormântare. Nu trebuie să-i folosim pe toți. Preotul nu ne cere nimic. Îmi e dator. M-am ocupat de divorțul lui. Nu vrem să se spună că nu facem totul ca la carte.

– Nu zicea buni să nu facem mare tevatură?

– Nu te agita, mami! Scoatem noi ceva din asta. N-o să cheltuim toți banii.

– Opt sute de dolari pentru incinerare. Și urna? Dumnezeule! Cea de alamă e peste o sută!

Vocea lui John e pițigăiată.

David mă trage de mână și mă ridic. Ne plimbăm prin cameră și ne uităm la lucruri de oameni morți, adică la coșciuge și urne.

– Cutia asta de lemn e drăguță. I-ar plăcea asta, spun.

E pătrată și lucioasă. Pe etichetă scrie că e din lemn de nuc. Lemnul e fin și răcoros ca ușa frigiderului nostru.

– Se numește urnă. E pentru cenușă. Cred că ești singurul care știe ce i-ar plăcea lui buni.

David vorbește într-un mod foarte liniștitor și se uită la mine. El nu mă sperie așa de tare ca Louise și John.

– Ar trebui să cumpărăm cutia asta, spun.

Ceilalți se opresc din vorbit și se uită la mine.

– Da, bine. Că doar nu o plătești tu, spune John.

Mă aștept să-mi scoată și limba, dar nu o face.

– Ba da. O plătesc eu.

Spun asta mai tare decât vreau. Se aude ecoul. Am cinci sute șaptesprezece dolari în contul meu curent și primesc leafa săptămâna viitoare. Carnetul meu de cecuri e în buzunarul meu. Nu le spun nimic de contul meu de economii. Așa a zis buni.

– Perry, contul tău de economii e problema ta personală! Să nu cumva să spui cuiva despre el! Niciodată! E pentru viitorul tău! mă avertiza buni. Familia noastră e ca o grămadă de vulturi și să ții minte asta! Să nu scoți un cuvânt!

Vulturii sunt animale, dar pot fi și oameni. Buni mi-a zis asta când era în viață. Acum e moartă. Tot uit asta și încep să mă îngrijorez. Îmi dau seama de asta pentru că îmi duc arătătorul la frunte și simt riduri. Buni le numea riduri de îngrijorare. Mă îngrijorez, pentru că nici unul dintre acești oameni nu e pe lista mea. Nu trebuie să fac ce spun ei, și totuși, mi-e teamă să nu o fac.

– Pune înapoi carnetul de cecuri! O să ai nevoie de toți banii ăștia ca să trăiești, Perry, spune David.

El e singurul, în afară de mine, care pare trist.

Louise stă pe un scaun și se rujează, într-o oglinjoară, cu și mai mult ruj roșu. Părul ei e acum platinat. E prins la spate atât de tare, încât se uită la mine cu ochii mijiți.

– Păcat de bunica, Perry, spune ea și își tamponează buzele cu un șervețel.

Buni. Numele ei e buni, dar nu-i spun asta lui Louise. E ceva ce ar trebui să știe.

Ei continuă să vorbească. Nu mă supăr.

– Nu-mi vine să cred că Elaine ți-a dat voie să ieși, David. Apropo, ea unde e?

– Taci din gură, John! Are un proces. Trebuie să ne hotărâm în legătură cu Perry.

– Ce e de hotărât?

– Ce o să facă?

– Ei bine, cu noi n-o să locuiască, iar mama e recunoscută pentru lipsa ei de calități materne.

– Nu are ajutor de handicapat? Nu primește niște cecuri?

– Eu știam că lucrează.

– Ei bine, angajatorul lui ar trebui să aibă grijă de el. Trebuie să răspundă pentru el.

– Cineva trebuie să răspundă pentru el, dar asta nu înseamnă că trebuie să fim noi. N-ar trebui să fim nevoiți să avem grijă de el.

Am ales cea mai frumoasă cutie pentru buni, în timp ce verișorii-frații mei se ceartă. Am ales-o pe cea despre care știu că i-ar fi plăcut. Și i-am scris cecul lui Steven.

Seara târziu, când sunt singur acasă, mă uit la fotografia lui buni și mă întreb unde o fi.

Mi-amintesc că am pus întrebări când a murit bunu.

– Unde mergem? Unde mergem când murim, buni?

M-a strâns tare la pieptul ei și mi-a spus:

– Ne ducem în vânt și în ploaie. Ne transformăm în mare și în ceață. Acolo ne ducem, Perry. De fiecare dată când plouă,

gândește-te la bunu! De fiecare dată când bate vântul, va fi acolo, iar când voi muri și eu, voi fi și eu acolo.

Cred că e adevărat. Aud picături de ploaie pe acoperiș de cum începe să plouă.

Mă gândesc la buni.

Și aștept să bată vântul.

8

Slujba religioasă pentru buni s-a ținut în Parcul Sullivan de pe Lacul Argintiu. Era locul cel mai adecvat, a spus John. Asta însemna că era aproape de locurile unde avea treabă toată lumea și era gratuit. A venit toată familia, cu excepția mamei mele Louise, și a soției lui David, Elaine.

Nu am pantaloni de costum. Port blugi deschiși la culoare și sacoul meu negru. Stă cam fix pe umeri, dar e în regulă, pentru că nu am de gând să-l mai port vreodată.

Verișorii-frații mei au venit cu o oră mai devreme să mă ia. Au două mașini. În timp ce vorbesc cu David, John duce o doamnă cu un pudel roz să se uite la casa lui buni. Traversează peluza și se uită înăuntru prin fereastra din față, dar nu intră. Mă bucur, pentru că e cam dezordine înăuntru. Buni și cu mine avem o grămadă de porcării. Doamna se împiedică în iarba înaltă și înjură.

– Cine e? îl întreb pe David.

– E CeCe, noua soție a lui John, spune el.

– Cu ce se ocupă? E avocată?

Aproape toți din familia mea sunt avocați sau avocate.

– Nu, face cumpărături.

David râde scurt.

– Nu e nimic de valoare. Proprietatea, în schimb, e o mină de aur.

– Cât mai stăm? Am programare la coafor.

– Nu mai mult decât trebuie. Maximum douăzeci de minute.

Deși nu e iarnă, parcul este ud. E întotdeauna ud. Ploaia cade din cer. Ploaia întotdeauna cade din cer. Copiii și câinii fug prin iarba plină de noroi. Un collie mare maro sare pe John și îl murdărește pe pantaloni. Buni ar fi chicotit și și-ar fi dat o palmă peste genunchi. Verișorii-frații mei stau împreună. Nevasta lui John, CeCe, stă în mașină cu pudelul. Nu vrea ca el să se ude. Nu știam că există și câini roz. David spune că e vopsit, dar mie îmi pare adevărat. A și lătrat o dată.

Popa vorbește despre buni și Isus.

– Dorothea Crandall este acum acasă, cu Domnul...

Buni ar fi înnebunit.

– E treaba mea, Perry! Urăsc toată chestia asta cu „mai pios decât tine". Toată porcăria asta! Să-ți întorci și celălalt obraz! Nu era el așa de fraier! Și-ar da ochii peste cap. CAFI? Ce naiba înseamnă asta, Perry? Ce ar face Isus? Ce crezi tu că ar face El? Ar pleca dezgustat. Asta ar face!

Popa îmi strânge mâna și-mi spune că îi pare rău pentru pierderea suferită. Îmi spune că buni e într-un loc mult mai bun. Ce prostie, gândesc eu. Buni ar fi vrut să fie la noi acasă. La noi. „Prostie" înseamnă neadevăr sau minciună.

Sunt fericit pentru că pot să o iau pe buni acasă, în cutie.

– Poți să o împrăștii în munți, îmi spune David. Haide, Perry! Te duc înapoi acasă la buni.

Buni nu ar vrea să fie într-un parc sau în munți. Ar vrea să fie alături de bunu la Parcul Memorial din Marysville. Nu le spun asta. Nu pare să le pese unde vrea buni să stea. Vorbesc toți, fără să mă bage în seamă, în parcare, înainte ca David să mă ducă acasă. Eu ascult cu atenție. Ei șovăie. Câteodată sunt verișorii mei și câteodată sunt frații mei. Nu se pot hotărî. Dar eu știu cine sunt. Ei sunt verișori-frați.

– N-am timp de asta! CeCe are o programare.

– Cum o să se descurce?

– Ce-ți pasă?

– Ce i-a lăsat buni lui Perry?

– Nu există testament. Noi hotărâm.

– Dar, John, ea a spus că...

– David! Taci odată! Nu există TESTAMENT. Crezi că buni mai avea încredere în avocați după tot ce s-a întâmplat? Proprietatea se va împărți între noi!

– Așa e. Mama nu are nici un drept. Ea nu e înrudită cu buni. Banii din casă ne revin nouă. Asta chiar că o s-o enerveze. Probabil că se gândește că o să câștige ceva din asta.

– Știi foarte bine că îi vom da ceva până la urmă, sau o să facă o criză... ca data trecută.

Și râd amândoi. Vorbesc despre mine ca și cum n-aș fi acolo. Nu mă supăr. Eu sunt auditor. Îi ascult pe John și pe David. Buni mi-a spus întotdeauna că era îngrijorată de ceea ce se va întâmpla cu mine după ce ea nu va mai fi și voi rămâne singur.

– Ești al naibii de influențabil, îmi spusese. Influențabil și sincer! O combinație ucigătoare! Ucigătoare! Vor profita de tine!

Dădea din cap și cloncănea cu limba ca un ceas deșteptător. „A profita" înseamnă că se pune ceva la cale. De aceea nu voia să-i pună pe lista noastră. Dar, eu mă întrebam. Pot oare folosi aceeași listă dacă buni e moartă?

John ne urmează în mașină până la casa lui buni și apoi, până la ușă. CeCe rămâne în mașină și se tânguie prin geamul deschis. Vocea ei e pițigăiată, la fel ca a lui John:

– O să întârzii! Pune capăt odată chestiei ăsteia!

David și John caută hârtii în fiecare cameră. Trebuie să găsim hârții. Îi ajut.

– Am găsit! Hristoase! Aproape nimic în cont! Oare din ce trăiau?

– Pensie... slujba lui Perry... Apropo, ce lucrează el?

– Hristoase, David! Nu știu. Ce mai contează? Uite-l! Actul de proprietate. Slavă Domnului CĂ NU E IPOTECATĂ CASA. El e pe actul de proprietate. Isuse! De ce a făcut asta?

– O grămadă de dezvoltatori au început să cumpere pământ în jurul portului. Am putea-o vinde și am putea investi pentru el. Trebuie să-l facem să ne semneze o împuternicire. Elaine se poate ocupa de asta.

– Elaine! Javra aia! Dacă tu asculți de ea, nu înseamnă că și eu trebuie să fac la fel. De ce ar trebui să-mi dai tu mie sfaturi avocățești? Nici măcar nu ești avocat. Perry nu e în stare să aibă grijă de banii lui. În plus, ar trebui împărțiți între noi toți. Așa e corect.

TIIIIT! TIIIIT! Se aude un claxon și John deschide ușa de la intrare.

– Trebuie să plecăm acum! zbiară CeCe.

Are o voce răsunătoare.

– Vii mai târziu pe la casă, David? zice John, scoțându-și cheile.

– Da. Vin mai târziu cu Elaine. Vrea să fie și ea de față.

– E o întâlnire de familie, David, ca să decidem ce facem cu casa. Elaine nu trebuie să fie acolo.

– Da, bine, te las pe tine să-i spui asta, mormăie David și se întoarce spre mine. Nu-ți face griji, o să avem grijă de tine, și mă bate pe umăr.

Spun: „În regulă“ și intru în casă.

9

Când o persoană moare, corpul acesteia pleacă, dar vocea rămâne. O aud pe buni în fiecare zi. Zilnic îi aud vocea.

– Ai grijă, Perry! îmi spune. Nu face pe deșteptul! mă avertizează. Asta e pentru păsări, îmi zice.

Aș vrea să fie cu mine.

Cei din familia mea spun că vor veni să vadă ce fac cu bunurile. Bunurile sunt lucruri care pot fi folosite pentru a plăti datorii. Reprezintă un profit, scrie în dicționar. Probabil asta voia să-mi spună buni când îmi zicea că John, David și Louise vor încerca să profite.

Louise vine prima. Părul ei e acum roșu și se potrivește cu rujul.

– Voiam doar câteva lucruri care să-mi amintească de bunica.

Își ține un șervețel Kleenex lipit de față, dar ochii ei nu sunt uzi. Louise ia cutia de bijuterii a lui buni, verighetele ei, peria de sidef și setul de oglinzi. Le aranjează cu atenție pe scaunul din față al mașinii. Mă uit la ea prin perdele. Când se întoarce, se duce direct în sufragerie și deschide vitrina cu porțelanuri.

– Sunt originale sau falsuri?

Louise ridică farfuriile și se uită pe spatele lor. Ridică toate lucrurile lui buni și le întoarce pe toate fețele. Le pipăie. Le freacă. Porțelanurile. Cristalurile.

– Astea sunt toate? mă întreabă. Credeam că mai e și ceva din porțelan de Limoges? Sunt aproape sigură că mai era și ceva din porțelan de Limoges. Parcă și ceva din cristal Waterford?

Se uită la mine cu atenție când spune asta. Văd vasele în ochii ei, dar numele pe care le spune nu-mi sunt cunoscute. Nu sunt pe lista sau în jurnalul meu.

– Va trebui să iau astea cu mine. Găsește-mi o cutie, Perry! O să le duc la un evaluator. Să le evalueze pe toate. Asta-i tot? Asta-i tot ce este? repetă ea și apoi scapă șervețelul pe jos.

Cred că nu mai are nevoie de el.

E important să evaluezi lucrurile. Ca să știi dacă sunt adevărate sau nu. Dar eu știu că sunt. Nu trebuie decât să le ating. Stau pe terasă și mă uit cum se îndepărtează. Stopurile de la mașina ei sunt ca doi ochi roșii.

Al doilea vine John. El își aduce propriile cutii. CeCe și pudelul ei nu sunt cu el.

– Unde e macheta? întreabă. Unde e macheta de barcă? E originală. Aș dori să o iau. Și acuarelele? Știam că buni are un Winslow Homer. Eram convins că le găsesc pe aici pe undeva. Și gravurile semnate? Știi unde sunt?

Mi-e greu să răspund la toate întrebările astea. Dă cu piciorul în teancul de reviste Reader's Digest, și mă văd nevoit să le așez la loc.

– Lasă aia! strigă el. Ajută-mă cu asta!

Îl ajut să împacheteze macheta lui bunu, astfel încât aceasta să nu se rupă sau să se zgârie. Mă uit la mâinile lui. Unghiile lui sunt roase până în carne. Mă uit la ale mele. Nu mi le mai rod. Buni m-a făcut să mă opresc. Ochii lui John sunt uscați. La fel de uscați pe cât sunt ai mei de uzi. Trebuie să-mi șterg nasul cu mâneca.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ia o batistă și nu-ți mai trage nasul!

Colțurile gurii lui John sunt căzute, și ochii i se plimbă de jur împrejur. Caută. Nu știu ce caută. Sper să găsească și să plece. Își

umple toate cutiile și îl ajut să le pună în portbagaj. Când mașina iese de pe alee, John nu-mi face cu mâna în semn de bun-rămas.

Mătur pe jos în bucătărie și pun la loc vasele pe care nu le-a luat Louise. Afară se aude un claxon. TIIIT! TIIIT! E David. E singur. Elaine nu e cu el.

– Ești ultimul, David, îi spun când intră.

David se oprește în fața mea și de uită de jur împrejur.

– Doamne, ce amintiri! Trece dintr-o cameră într-alta, fără să se grăbească, pipăind pereții, frecând rama de la ușă. Unde e macheta lui bunu? Știai că l-am ajutat s-o construiască? Am făcut catargele și am tăiat pânzele. Când îmi vede expresia feței, spune: A luat-o John, nu-i așa? Și acuarelele? Cine a luat porțelanurile?

– Nu l-am găsit pe Homer, îi spun, dar John a luat gravurile semnate și macheta. Nu știa ce era, dar a zis că sigur valorează mult. Nu era doar o machetă de barcă. Era o goeletă.

David dă din cap.

– Doamne! spune și se întoarce. Ar fi trebuit să vin mai repede. Ce a mai rămas? Nimic. Doar o grămadă de porcării!

Dă cu piciorul într-o cutie. Tresar. Cutia se răstoarnă, și din ea cad foi. David se lasă pe vine, le ridică pe rând și se uită la ele.

– La naiba, spune și se trântește pe jos. Oh, la naiba! spune din nou și ia în mână fiecare pagină.

Mă așez lângă el și privesc.

– Un punct nenorocit! Știai? Se uită la mine. Nu, normal că nu știi.

– Ce să știu? întreb.

– Examenul de intrare în barou, spune. Mai aveam nevoie de un punct. L-am picat de două ori. De aia m-am întors la școală. De aia am luat MBA-ul. Un punct. Dă din cap. Mama și John îmi reproșează asta tot timpul. Elaine la fel. Am făcut Facultatea de Drept împreună. Știai? Am absolvit în același an. Elaine a luat din prima. E foarte deșteaptă. Pe bune.

Nu prea pare să creadă că e foarte deșteaptă. Pare trist.

– Normal că au trebuit să le spună și lui buni, și lui bunu. Îmi reproșează asta în fiecare minut. În fiecare afurisit de minut.

Vorbește ca buni.

David mototolește hârtiile și se ridică în picioare. Îl urmez în bucătărie, iar el le aruncă la coșul de gunoi. Intră în living, în dormitorul lui buni și iar în living. Îl urmez.

Deschide sertare și dulapuri.

– N-a mai rămas nimic? Cine a luat bijuteriile? Elaine voia să știe unde sunt colierele și inelele.

– Louise a luat bijuteriile, dar colecția de monede e încă aici, îi spun.

Tocmai mi-am amintit de acest amănunt. Nici John, nici Louise nu întrebaseră de ea.

– Ei da, asta e ceva, spune. Cel puțin asta e ceva. Bani gheață. Asta ar putea-o satisface. Schițează un zâmbet. Știai că eu aranjam toți bănuții lui bunu când eram mic? Îi aduceam lui bunu mărunțișul rămas din banii pentru masa de prânz. Se uita peste el și alegea ce-l interesa.

Îl ascult pe David. Nu mi-e teamă de el, dar încă aud glasul lui buni: „Ai grijă".

– David e un om slab, spunea buni. Seamănă mai mult cu taică-său. E un om foarte, foarte slab. Exact ca taică-tău. De aia s-au însurat amândoi cu același gen de femeie. Tipul de femeie care poartă pantaloni și cheltuie banii.

Nu le-am văzut niciodată pe Elaine și pe Louise să poarte pantaloni, dar oricum nu le văd prea des, așa că nu prea știu ce poartă, de fapt, când nu le văd eu.

– Mie mi se pare puternic, ziceam, dar buni își mușca buza și se încrunta.

– Reține, Perry, e slab. Cei slabi se dovedesc a fi cei mai periculoși în cele din urmă. Să nu uiți asta!

Îl ajut să împartă colecția de monede în trei pungi maro de hârtie și să le care la BMW. David mă strânge în brațe cu forță și pleacă fluierând.

Mi se pare caraghios că numele mașinii conține literele B și M. BM[1] mai înseamnă să faci caca, dar nu i-am zis asta. Nu ar fi fost frumos din partea mea. Buni râdea întotdeauna.

– Rahat, Perry. BM e un alt nume pentru rahat. Își lovea genunchiul cu palma și se prăpădea de râs. Mașina lui e o latrină.

Când mă gândesc la ce spunea buni, îmi vine să râd și apoi să plâng din nou.

Mă simt puțin mai bine, așa că sun la magazin ca să-i las un mesaj lui Keith. Nu are telefon pe barcă. O să am nevoie de ajutor ca să golesc casa înainte de a se vinde. Sunt o grămadă de lucruri care trebuiesc împachetate. Rochiile de casă și șorțurile lui buni. Lenjeria ei intimă. Pantofii ei. Pun deoparte o rochie pe care vreau să o păstrez. Cea galbenă cu dungi verzi. Miroase a buni. Îmi place rochia asta. O purta întotdeauna când mergeam la bingo.

Keith e prietenul meu și îmi dă o mână de ajutor când vine vremea să mă mut.

– De ce vinzi casa? mă întreabă Keith a opta sau a douăsprezecea oară.

Am pierdut șirul. El nu-mi înțelege familia. Îmi spune asta neîncetat.

– Pe bune că nu-ți înțeleg familia, spune și dă din cap. Nevasta aia a lui frate-tău. Cum o cheamă? Elaine? E o scârbă pe roți.

M-am uitat la picioarele lui Elaine data trecută, dar n-am văzut să aibă patine cu rotile în picioare. Cred că o confundă cu altcineva.

Keith se scobește în nas. Aș vrea să înceteze, dar nu-i spun. Dacă cineva vrea să se scobească în nas, bănuiesc că ar trebui să aibă libertatea de a face asta.

– Ei zic că e mai bine așa, e mai sigur pentru mine. Pentru viitorul meu.

Trebuie să-mi amintesc toate cuvintele pe care mi le-au spus David, John și Elaine.

---

[1] Bowel movement – mișcarea intestinelor

– Poate pentru ei.

Keith e ceea ce buni numea un cinic. „Cinic" înseamnă că ești sincer într-un mod răutăcios.

Keith are o camionetă Toyota din 1982, pătată de rugină și vopsită pe deasupra cu un strat gri. Își numește camioneta Yo, pentru că To și Ta sunt atât de șterse încât nici nu se mai văd. Yo face cinci ture până la groapa de gunoi. Yo e bună pentru aruncat toate rahaturile. Eu și buni aveam o grămadă de rahaturi.

– Un aruncător de rahaturi al naibii de bun, spune el și lovește bordul lui Yo cu mâna.

Când face asta, butonul de la radiator cade.

– Prinde-l, Per! urlă Keith.

Trebuie să mă aplec repede și să-l prind ca să nu cadă prin gaura din podea. E distractiv să te uiți prin gaura din podea, pentru că poți vedea cât de repede merge Yo, fără să te uiți la vitezometru.

Ne-au trebuit vreo două săptămâni până să ducem totul la bun sfârșit, pentru că lucram numai după ce terminam treaba la magazin. Trebuia să ne grăbim, pentru că John spunea că, în curând, casa avea să se închidă. Asta nu însemna că ușile se închideau, ci că trebuia să mă mut.

– Va trebui să-ți găsești un alt loc în care să stai, mi-a spus John.

S-a înfuriat când l-am sunat și i-am zis că mai avem nevoie de timp.

– Dă-o-ncolo, Perry! Cât timp îți trebuie ca să scapi de tot gunoiul ăla? a țipat John. Dumnezeule! Folosește un excavator!

Și a râs în receptor. Nu mi-am putut da seama ce era așa de amuzant la un excavator.

– Ce e un excavator? îl întreb pe Keith. E chestia aia ca un tractor?

Se enervează.

– Căcănarii! Ahtiații după bani! pufnește.

Keith m-a întrebat de ce nu l-am invitat la înmormântarea lui buni.

– John a zis că era o chestiune de familie, i-am spus.

Nici Gary nu a fost invitat. Mă simt prost din cauza asta.

– Ăștia din familia ta sunt niște țicniți. Mă auzi, Per?

Încep să plâng din nou.

– Nu-ți face griji, Per! O să treci peste asta. Cum au făcut și alții înaintea ta, zice el și mă bate pe spate. Viața merge înainte. Asta, cu siguranță.

Eu și Keith adunăm grămezi de reviste cu rebusuri în cutii pentru a le arunca. Păstrez una. Scrisul lui buni e ca o pânză de păianjen, șerpuitor și subțire. Îmi place să mă uit la el și să mă gândesc la ea făcând rebusuri.

– De ce i-ai lăsat să ia toate lucrurile de valoare?

Keith e prietenul meu. Prietenii sunt oamenii care se enervează când cred că te fraierește cineva. El nu înțelege.

– Am toate lucrurile pe care mi le doream. Am luat tot ce era cu adevărat valoros. Vasele de melamină decorate cu ancore și steaguri pe care buni și bunu le aveau pe barcă, argintăria gratuită pe care o primeam când făceam cumpărături la QFC[1].

Mai am și hainele mele, patru cutii de pantofi cu hârtiile și fotografiile lui buni și două cutii mari cu lucruri pe care stă scris: „DE PĂSTRAT".

El dă din cap.

Pot să țin toate dicționarele și revistele cu rebusuri pe care le vreau. Am găsit trei tezaure. Nu știu ce este un tezaur. Trebuie să caut în dicționar.

– Te-za-ur, pronunț și deschid unul.

– Sună ca un blestemat de dinozaur.

Keith nu prea e pasionat de cuvinte.

– Înseamnă comoară. O carte despre cuvinte. Buni spunea întotdeauna că sigur cuvintele sunt cheia vieții. Și-ar dori ca eu să le păstrez.

Comoară. Îmi place cuvântul.

[1] Quality Food Center – Centrul pentru mâncare de calitate

Mă ocup de casa lui buni până când are să fie vândută. Tund gazonul și spăl geamurile până lucesc. Dau cu aspiratorul pe covorul din living, frec gresia din bucătărie și spăl cu furtunul aleea spre garaj. Keith mă ajută.

„A te ocupa de ceva" înseamnă să faci un lucru care îți place. Mi-a plăcut mult casa lui buni. În casa asta, eu și buni atârnam ciorapi pentru Crăciun, puneam coșuri pentru Paște și organizam cine de Ziua Recunoștinței. Era perfectă pentru noi doi. Aveam dormitoare separate. Restul casei era plin de rahaturi. Chiar și buni zicea asta. Dar era în regulă, pentru că singura persoană care ne-a mai vizitat după ce a murit bunu, a fost Keith. Nu aveam nevoie de nimeni altcineva. Era o casă minunată.

John a zis că nu o să luăm prea mulți bani pe ea. Am apelat la un cont *escrow*[1]. Cred că are, într-un fel, legătură cu păsările. Buni ar zice că e pentru păsări. Așa ar zice.

John mi-a zis că va fi multă hârțogăraie, dar eu trebuia să mă duc la lucru la magazinul Holsted. Nu era ziua mea liberă.

– Aranjăm noi și pentru tine. Semnează aici!

Mi-a dat o hârtie. Îi dădea lui împuternicirea mea pentru casă, ca să-mi scrie numele de treizeci și două de ori. Așa mi-a spus. *Escrow* înseamnă că trebuie să-ți scrii numele de treizeci și două de ori. El însuși mi-a zis asta.

Keith mă duce la casa lui buni pentru ultima oară. Aud motorul lui Yo mergând. John îmi dă un plic cu un cec de cinci sute de dolari pe care scrie VÂNZARE CASĂ. Voi pune două sute cincizeci în contul meu curent și două sute cincizeci în contul de economii.

– Cheltuiește jumătate și economisește jumătate, spunea buni.

Aș fi preferat să o am pe buni și casa noastră decât cei cinci sute de dolari. Par cam puțini bani pentru o casă.

– Gata!

---

[1] Depozit colateral, având ca destinație depozitarea, păstrarea sau blocarea unor sume de bani până la încheierea unui contract. Joc de cuvinte, deoarece *crow* din engleză înseamnă cioară. (n.red.)

John zâmbește pe deasupra capului meu. Elaine stă în spatele lui, lângă David, iar Louise stă în partea cealaltă. Îi dau cheile de la casă lui David. Elaine i le ia iute din mână, iar John le smulge din mâna ei.

Mă fac să transpir, iar subsuorile încep să-mi miroasă. Buni zicea întotdeauna că știa când puneau ceva la cale.

– Au privirea aia! spunea.

– Care? întrebam întotdeauna.

– Nu face pe deșteptul! zicea ea.

Buzele i se strângeau și ochii ei căprui se îngustau.

„Au privirea aia, o aud șoptindu-mi la ureche. Au privirea aia acum."

10

Nu mai am unde să stau, așa că Gary mă lasă să mă mut în apartamentul de deasupra magazinului Holsted, unde stătea înainte Otis, responsabilul cu securitatea. A furat bani din casa de bani și a fost arestat.

– Așa-i trebuie, Per! E la închisoare acum! La penitenciarul Monroe, cu bătăuși de neveste, ucigași de copii și perverși! a zis Keith.

– Îți va plăcea, Perry. Ai nevoie de o casă și eu am nevoie de cineva care să locuiască deasupra magazinului noaptea, a zis Gary.

Ca să ajung la apartamentul meu, trebuie să urc o scară exterioară lungă, chiar deasupra intrării în magazin. Cum intri, dai într-o cameră spațioasă. Jumătate este bucătărie și jumătate este living. Bucătăria are plită, frigider și blat.

– Chiuveta curge, așa că trebuie să pui o găleată dedesubt, mă avertizează Gary.

Am patru dulapuri. Îmi pun cănile și cerealele în cele de sus, iar vasele în cele de jos. Livingul este frumos pentru că are o fereastră mare, care dă spre parcare și spre portul de ambarcațiuni. Mă uit în jos și văd cine intră în magazin. Ce mișto! Trebuie să pun un prosop pe pervaz pentru că ploaia intră pe la marginile ferestrei.

Canapeaua lui buni se potrivește perfect pe peretele lung de vizavi de ușă. Masa și scaunele mele sunt așezate lângă fereastră.

Așez patul dublu al lui buni în dormitor și îl lipesc de perete. Noptiera veche și albă a lui buni e pe o parte, cu radioul meu cu ceas deasupra. Radioul nu merge, iar alarma nu sună uneori, dar ceasul merge bine. Luminează și e digital. Asta înseamnă că are numere în loc de arătătoare.

Din living, se intră într-un hol scurt, în care se găsesc, drept în față, o mașină de spălat și un uscător de rufe, o baie, pe o parte, și dormitorul meu, pe cealaltă parte. Am o toaletă, o chiuvetă și un duș, dar nu am cadă. Nu mă deranjează. Nu-mi plac căzile pentru că acolo sunt puși cei care sunt uciși în filme.

Keith m-a ajutat să mă mut în apartament, dar n-a vrut să mă ajute la curățenie.

– Să nu exagerăm, Per! N-am curățat o bucătărie în viața mea și n-am de gând să încep acum.

Keith m-a ajutat să car toată mobila până sus, pe scara lungă. N-a înjurat decât de trei ori, când și-a prins degetul între ușă și canapea.

– E foarte convenabil să te am aproape, Perry, mi-a zis Gary.

„Convenabil" înseamnă că toți ceilalți oameni nu trebuie să se străduiască prea mult.

Diamond Girl, Catalina cu pânze a lui Keith, de opt metri lungime, e ancorată în primul loc din dana C. Îi văd barca de la fereastra mea și, când mă vede și el, îmi face cu mâna. Îmi place să-l vizitez pe Keith, dar el doarme mult și nu vreau să-l deranjez. Mi-ar plăcea să locuiesc pe o Catalina de 8 metri. Ce mișto ar fi!

Prima oară când l-am întâlnit pe Keith, am văzut-o și pe *Diamond Girl*. Nu pot să-i separ. I-am văzut intrând în port și m-am uitat cum o amara Keith. Nu se prea pricepea și aproape a lovit prova de chei. Nu mă deranjează. Oamenii mai și greșesc când conduc bărci.

– Ajută-mă să prind parâma, te rog! l-am auzit pe Keith zicând, înainte să știu că era Keith.

Nu era nevoie să-mi spună ce să fac. Pusesem deja piciorul pe *Diamond Girl* și o țineam la distanță pentru a nu atinge cheiul. Keith a aruncat o apărătoare și am legat parâma de tachet.

– E minunată, am spus. Catalina e o barcă grozavă.

Și l-am ajutat să fixeze parâma de la pupa.

Majoritatea oamenilor își ațintesc privirea asupra mea când încep să vorbesc. Dar Keith nu e majoritatea oamenilor.

A verificat parâmele încă o dată și a spus:

– Bună treabă, prietene! Apoi, și-a întins mâna și a zis: Keith!

Am strâns-o și am spus:

– Perry!

Apoi, a tras vânturi cu putere de două ori și a traversat parcarea spre magazinul Holsted. L-am urmat pentru că pauza de prânz se terminase. A doua zi, a început să lucreze la Holsted. Îmi place Keith. E prietenul meu.

Cenușa lui buni e la mine. Urna ei de lemn stă pe raftul de jos al noptierei. Jurnalele mele sunt deasupra, iar ea e sub ele. E ca și cum am fi împreună din nou, dar nu vorbește cu voce tare. E doar în mintea mea acum.

Viața mea e diferită de când nu mai e buni. Nu mai merg la bingo marțea. Nu mai am cu cine să joc, pentru că lui Keith nu îi place jocul de bingo. L-am rugat să meargă doar o singură dată.

– Keith, nu vrei să mergem la bingo?

– Înfige-mi ace în ochi, Per! Să intru într-o biserică catolică? Niciodată!

Așa spune Keith când nu vrea să facă ceva. Spune că mai bine ar avea ace înfipte în ochi. Eu nu spun decât „în regulă".

Mă duc la Gilly's, la magazinul universal din port și la KFC. Nu mă duc la cinema. Ar trebui să iau autobuzul și mi-e greu să aleg filmul, așa că stau acasă. Duminica dimineața, mă trezesc devreme, mă duc pe jos până la magazinul universal din port, cumpăr un ziar și o cutie de gogoși cu zahăr sau cornuri cu scorțișoară. O mai văd și pe Cherry. Când ajung acasă, stau și mă uit pe geam până se trezește și Keith. Dacă vrea să mă duc la el,

îmi face cu mâna. Apoi, stăm în cockpit și mâncăm cornuri cu scorțișoară sau gogoși. Nu contează dacă plouă sau e frig. Le dau pescărușilor bucăți din gogoașa mea, lucru care îl enervează pe Keith.

– Pentru Dumnezeu, Per! Nu-i încuraja pe căcații ăștia mici!

Aruncă în ei cu cutii de bere goale, dar nu-i nimerește niciodată, pentru că sunt din aluminiu și sunt prea ușoare. Cad în apă și trebuie să ia o plasă cu mâner lung și să le pescuiască din Golful Sound ca să nu-l enerveze pe șeful portului.

– Nu-i hrăni, Per! Te rog!

– OK.

Îmi plac pescărușii, cu excepția momentelor când se găinățează pe lucruri. Găinațul lor e puternic și corodează vopseaua de pe mașini.

– Vezi ce s-a întâmplat cu Yo? Asta e de la căcatul de pescăruș! spune Keith.

– Nu știam că găinațul poate face camionetele să rugineasca și le zgârie. E extraordinar, spun.

– Nu face pe deșteptul, Per!

Parcă ar fi buni și izbucnesc în râs.

Nu trebuie să împart cu nimeni ziarul de duminică, pentru că Keith nu e interesat decât de știrile sportive. Acest lucru mă întristează, pentru că mie îmi place să împart. Îmi trebuie o săptămână până citesc tot ziarul. Buni zicea că merită banii. A merita banii e un lucru caraghios. Adică, de obicei, obții ceva în schimbul banilor, cu excepția cazului în care vinzi o casă.

Cherry e casieriță la magazinul universal din port. Are un zâmbet drăgălaș și o față frumoasă. Îmi place să nu mă grăbesc și să o vizitez duminica. Mi-e greu să nu-mi țintuiesc privirea asupra ei. De multe ori, are ruj pe dinți, dar e nepoliticos să-i spun asta. Nu poți face altceva decât să te uiți și să speri că va duce degetul la buze și-l va șterge.

– Îmi pare rău pentru buni a ta, spune și se joacă cu bumbul de argint din limba ei.

Cherry arată de parcă i-ar părea rău. Aud cum lovește știftul de dinți. Buni o făcea întotdeauna să râdă. O striga Măr sau Banană ca să ne distrăm.

– Așa-ți trebuie dacă ai nume de fruct! chicotea buni și Cherry se hlizea și ea.

Dar buni nu e aici.

– Dă-mi cinci bilete loto și o Slurpee, te rog!

Pun o pungă de bomboane de ciocolată Hershey's Kisses pe tejghea. Nu iau ziarul *Enquirer*.

– Nu iei ziarul?

Părul lui Cherry e foarte colorat. E castaniu, cu dungi verzi și albastre.

– Nu.

Gâtul mi se strânge și ochii mi se umplu de lacrimi, ca în filmele lacrimogene.

– Poți să faci rebusul. Poate te vei simți mai bine, spune.

Ochii ei sunt de un căprui-închis ca ai unei foci, dar nu sunt umezi.

– Bine, în regulă.

Mi-e foarte greu să articulez cuvintele.

„Cherry e o fată foarte drăguță, ar spune buni. Chiar dacă are cercei pe toată fața și tatuaje până și pe fund!"

„Drăguț" înseamnă că ești sincer în ceea ce spui. Nu cred că Cherry are tatuaje până și pe fund. Are o floare pe umăr, o pisică pe braț și o chestie gen lanț pe gleznă. Cherry mi-a zis că cel de pe gleznă a durut-o cel mai tare. Pentru că e făcut pe os.

– Cele care dor sunt aproape de os, spune.

A fi fără buni e aproape de os, mă gândesc eu. Aș vrea să mai stau de vorbă cu Cherry, dar nu știu ce să-i mai spun. Mai sunt și alți oameni la coadă, așa că plec. Îmi imaginez că buni merge alături de mine ca să nu mă simt singur. Mi-o imaginez chiar în spatele meu.

– Haide, buni! spun. Grăbește-te! Trebuie să mergem acasă.

Mi-e greu să mă întorc și să văd că nu e acolo.

Ca osul, gândesc.

Duminica, îmi verific biletele la loto. Când nu îmi iese nici un număr, arunc biletele la gunoi. Lucrez la rebus șase zile încheiate. Reușesc trei răspunsuri, dar e greu fără buni. Îmi ies șapte vertical, trei vertical și doi orizontal.

Cele pe verticală sunt întotdeauna mai simple decât cele pe orizontală. Rebusurile sunt grele când nu te ajută nimeni.

– Majoritatea lucrurilor sunt grele în viață, zicea buni.

Totul e mai greu fără buni.

Nu mai am lapte pentru terciul de ovăz, așa că m-am decis să merg la băcănia QFC. Biletul de autobuz nu era bun și n-am avut bani exacți.

Așa că m-am dus cu bicicleta la magazinul universal din port, deși ploua cu găleata. Am cumpărat lapte, o cutie de spaghete SpaghettiOs și pâine.

Magazinul universal din port e mai scump și spaghetele SpaghettiOs nu sunt la fel de bune ca spaghetele de sâmbăta seara pe care le făceam cu buni și cu Keith. Cherry nu era la casă, așa că n-am stat la vorbă. Plasele de pe ghidonul bicicletei s-au tot legănat și m-au lovit peste genunchi tot drumul înapoi, până la apartament.

11

Miercurea trebuie să spăl, dar numai hainele mele, nu și pe cele ale lui buni. Nu am decât două ture de spălat. Înainte aveam patru. Aveam cearșafuri, prosoape, lenjeria intimă a lui buni și pijamaua ei. Astea sunt cele albe. Cămășile mele, blugii și rochiile lui buni sunt rufele negre. Mă întristez când mă gândesc la asta și încep să plâng din nou.

Buni zicea că e important să speli separat rufele albe de cele negre, ca să nu își schimbe culorile. Buni m-a învățat. Prima oară când am spălat haine, am pus din greșeală bluza ei roșie cu chiloții mei.

– La naiba, Perry! Toți chiloții tăi au ieșit roz! Și sutienele mele, la fel. În regulă. Nu mă deranjează sutienele roz, dar ai face bine să mai crești, pentru că altfel o să porți chiloți roz o lungă perioadă de timp. Nu ne permitem să cumpărăm alții noi.

Buni m-a pus să-i păstrez până când am avut nevoie de o mărime mai mare. Apoi, i-am folosit pe post de cârpe. Chiloții roz nu sunt mișto deloc, și m-aș fi simțit foarte prost dacă ar fi aflat cineva că port așa ceva.

Eram în pijama și puneam toate celelalte haine în mașina de spălat. Am pus detergentul, am întors cadranul și am închis capacul. Era ziua de curățat baia. În casa lui buni, în zilele mele libere, eu eram cel care curăța baia, iar buni, cea care spăla pe jos în

bucătărie. Acum trebuie să le fac singur pe toate. Îmi ia o grămadă de timp.

Primul lucru pe care îl fac este să curăț dușul cu praf de curățat Comet. Gresia e plină de crăpături pe care trebuie să le frec și mă doare spatele. Frec toaleta cu o perie când aud POC! POC! POC! Fug în hol. Peste tot pe jos, apă cu detergent. Alunec și cad în fund și alunec până în dormitor. Mă doare. Îmi lovesc brațul de ușă. Mă târăsc pe coate și pe genunchi și folosesc toate prosoapele curate ca să adun apa. Apa încă curge din mașina de spălat și o scot din priză repede, ca să nu explodeze și să mor.

E o zi foarte proastă.

Turul pijamalei mi-e ud. Probabil că am făcut foarte mult zgomot, pentru că Keith și Gary urcă scările în fugă și bat cu putere în ușă. Le aud vocile. Mă simt stânjenit, cu apa curgând după mine și tot plin de Comet și detergent de rufe. Nu vreau să le deschid ușa, dar e nepoliticos să te prefaci că nu ești acasă. Deschid ușa și le povestesc ce s-a întâmplat.

– Hainele mele sunt murdare. Mașina de spălat s-a stricat. E apă peste tot. Nu mai am cu ce să mă îmbrac. Buni e moartă și nu are cine să mă ajute.

Nu mă pot opri dintr-un plâns cu sughițuri. Ochii îmi sunt atât de umflați, încât nu văd nimic. Gary se duce în bucătărie și îmi aduce un pahar cu apă. Mă așază pe canapea și îmi aduce un prosop de hârtie ca să-mi șterg fața. Prosoapele de hârtie sunt tari și te doare fața de la ele. Mai bine folosești hârtie igienică, dar nu-i spun asta. I-ar răni sentimentele.

– Ai mâncat ceva? mă întreabă Keith.

Se uită în jur la mizeria din apartament. Îmi e rușine de dezordinea creată. Cotul îmi pulsează și genunchiul mă înțeapă.

– Nu, îi spun.

Ăsta e adevărul. Am uitat să-mi cumpăr cereale.

Keith e prietenul meu. Se duce până la el pe barcă, și îmi aduce o ciocolată Snickers, o bluză de trening bleumarin și o pereche de blugi. Gary găsește cureaua veche a lui bunu în dulap. Pantalonii

lui Keith sunt prea mari pentru mine. Atârnă pe jos, dar nu-mi pasă. Mă ajută să-mi arunc rufele ude în spate la Yo și mă duce la spălătoria de rufe a lui Nick. Îmi ține de urât și mâncăm Cheetos, în timp ce mi se spală și mi se usucă rufele. Mă ajută chiar să le și împăturesc.

– Spune-mi când mai ai nevoie de ajutor! Mă auzi, Per?

Keith trebuie să-și dreagă glasul de trei ori.

– Ești răcit, Keith? îl întreb.

– Nu, Per.

Îmi spune că o să dureze ceva timp până mă obișnuiesc.

– Gary și cu mine te vom ajuta. Să ne chemi! Bine?

„A te obișnui cu ceva" înseamnă că trebuie să te schimbi pentru că lucrurile sunt altfel. Când lucrurile sunt altfel, deși nu-ți plac, trebuie să te obișnuiești cu ele. Ăsta e adevărul.

Gary a comandat o altă mașină de spălat cu uscător de la Sears și i-a chemat să o ia pe cea veche. Cea nouă e înaltă și albă. Uscătorul e deasupra, iar spălătorul e dedesubt. E marca Kenmore și știu s-o folosesc.

– Auzi, Keith? Nu vrei să-ți spăl și ție hainele? Pot să fac asta.

Asta e prima mea idee bună de când a murit buni.

– Ar fi super, Per. Mersi!

Zâmbește și mă bate pe spate.

Acum suntem fericiți amândoi.

Bănuiesc că simțeam nevoia să spăl și alte haine, nu doar pe ale mele, pentru a nu mai fi trist. Gary îmi dă să spăl și toate prosoapele și cârpele de la magazin. Acum, am o grămadă de haine de spălat. Îmi pot imagina că sunt ale lui buni, dar nu sunt rochii, doar blugi mari și murdari, tricouri XXL și chiloți bărbătești pătați și întinși.

Pe buni n-ai fi prins-o niciodată purtând chiloți bărbătești.

Dar nu mă deranjează.

„Viața merge înainte." Aud vocea lui buni în ureche.

Cherry mestecă gumă, face baloane și le sparge. Mă proptesc de tejgheaua de la magazinul universal și-mi înșir lucrurile pe ea

ca să le poată scana. Nu-mi place să mă grăbesc când lucrează Cherry. Are gropițe în coate. Asta e super mișto.

– Nu iei ciocolată PayDay? mă întreabă.

Cherry își amintește tot ce cumpăr.

– Nu, trebuie să mă mai restrâng acum, spun.

Asta spunea buni întotdeauna. „A te restrânge" înseamnă să nu cheltuiești prea mult pe lucruri în plus precum ciocolata PayDay și pungi mari de bomboane Hershey's Kisses.

Am primit ultima factură de energie electrică de la casă. Era 216,94 dolari. John mi-a trimis-o prin poștă și mi-a scris o scrisoare în care îmi spunea că e responsabilitatea mea s-o plătesc, având în vedere că buni și cu mine am fost ultimii care am locuit acolo. Era aproape jumătate din salariul meu de la magazin.

– Ai grijă, Perry! Oamenii sunt puși pe scaunul electric chiar și pentru sume mai mici! Dacă factura nu e plătită la timp, te electrocutează! îmi șoptește Manuel la ureche.

De cele mai multe ori minte, așa că nu dau doi bani pe ce spune. Nu voiam să enervez compania de electricitate.

Factura de la ambulanța care a dus-o pe buni era de 1 198,32 de dolari. Mi-au zis să trimit cât pot, așa că am vorbit cu Gary. El m-a ajutat să o descifrez. Le-am trimis un cec de cincizeci și șase de dolari și douăzeci și opt de cenți în fiecare lună. Totuși, e o cheltuială neprevăzută. Asta înseamnă că pot rămâne fără bani până la următorul salariu, dacă nu sunt atent.

– Ce zic David și John despre asta? Nu te pot ajuta? m-a întrebat Gary.

El m-a ajutat să completez hârtiile pentru compania de ambulanțe.

– E responsabilitatea mea, îi spun.

– Folosește din economiile tale, Perry! Ai economisit ceva, nu-i așa?

Nu vorbesc despre contul meu de economii.

– Buni mi-a zis că e pentru viitorul meu. Nu-l pot folosi pentru facturi de electricitate.

– Viitorul tău e acum!

Gary scuipă când e agitat. Îmi dau seama că el nu înțelege regulile lui buni. Ea era deasupra lui pe lista mea. Chiar și moartă, tot e înaintea lui. E foarte important să ai reguli și să economisești pentru viitor.

Mi-ar plăcea să cumpăr ziarul *Enquirer* acum, pentru că-mi amintește de buni, și asta e important. E doar șaptezeci și cinci de cenți. Nu e chiar un dolar. Cumpăr un sendviș cu ton de la magazinul universal din port, pentru că e mai ieftin decât cel cu rac artificial al lui Gilly. Cumpăr cinci bilete loto, pentru că așa ar vrea buni. Cumpăr o pungă mult mai mică de bomboane Hershey's Kisses. Le păstrez ca pe o răsplată și le mănânc doar când îmi e foarte dor de buni. Trebuie să le păstrez mai mult timp, pentru că sunt multe dăți când mi-e foarte dor de ea, ca de exemplu în serile de bingo sau când trec pe lângă KFC.

Cherry pune totul într-o pungă de plastic. Unghiile ei sunt interesante. Au niște mici desene cu animale pe ele.

– Le fac singură cu o trusă pe care o cumpăr de la farmacie. Îți plac?

Cherry și le etalează în fața mea. Le face să danseze pe tejghea. Una e o zebră. Are dungi mici, mici.

– Unde e Keith, prietenul tău? mă întreabă.

– La lucru.

Știu că va veni mai târziu să ia bere. Și Cherry știe asta, dar tot timpul întreabă de el. Încerc să mă gândesc ce altceva să-i mai spun.

– Unghiile tale sunt mișto. E greu să le faci?

– Da de unde... e ușor. Le aplici, pur și simplu. Păi, să-l saluți pe Keith din partea mea. OK?

Sparge balonul de gumă.

Ușa se închide ușor în urma mea. Mă întorc înapoi la lucru. E o zi plină. Avem de descărcat un alt transport. După ce-mi mănânc sendvișul, pun punga sub tejghea. Manuel o scoate în timpul pauzei și o aruncă la coșul de gunoi.

– Manuel, unde mi-e punga?

Îi place să mă enerveze.

– În gunoi.

Râde până când apare Keith în spatele lui și îi trage una peste ureche.

– Manuel, nu fi dobitoc! Lasă-l în pace! strigă Keith.

Întotdeauna îl face dobitoc și câte și mai câte.

– Auuu! Ce naiba, Keith, ne distram doar!

Manuel se trage înapoi și își freacă urechea.

– E în regulă, Keith.

Mi-aș dori ca Keith să nu mai strige la Manuel. Asta îl face și mai rău când el nu e prin preajmă.

Manuel îi spune lui Keith să-l strige Manny pe scurt. Cred că ar vrea să fie prieteni, dar Keith nu vrea să-l strige Manny.

– Manny, pe dracu'! Le dai porecle doar prietenilor, Per! Iar Manuel nu-mi e prieten. Ascultă la mine, Per! Există unii oameni cu care pur și simplu nu te poți împrieteni. Să ții minte asta! zice Keith.

Mă simt singur după ce-mi termin serviciul. Îmi trebuie doar două minute ca să urc până sus, dar îmi e dor de buni când văd rebusul pe masă. Caut bomboanele Hershey's Kisses și apoi îmi amintesc că mi-am lăsat punga sub tejghea, lângă casa de înregistrare.

Gary a plecat deja și ușa de la magazin e încuiată bine, așa că nu-mi rămâne decât să o recuperez mâine.

A doua zi, primul lucru pe care-l fac este să-mi iau punga de sub tejghea. Manuel o aruncă în gunoi de încă trei ori și toarnă coca-cola pe ea, în timpul pauzei. Când ajung acasă de la serviciu, pun punga pe blatul din bucătărie și întind ziarul ca să se usuce. Rămâne, totuși, lipicios.

Duminică dimineața, mă duc la magazinul universal din port și cumpăr ziarul. E greu și plin de reclame. Sunt interesante și aflu multe lucruri, ca de exemplu faptul că Toyota Prius poate merge optzeci și opt de kilometri cu un galon de benzină sau 1 046 de kilometri între două plinuri, și că există o companie care face

etichete cu adrese, cu orice fotografie vrei pe ele. Chestii din astea.

Am mai cumpărat o cutie cu gogoşi pudrate cu zahăr, care îmi plac mai mult decât cornurile cu scorţişoară. Lui buni îi plăceau mai mult cornurile cu scorţişoară.

Keith se trezeşte târziu duminica, pentru că nu trebuie să deschidă magazinul sau să stea la casă.

Mănânc gogoşile, citesc ziarul şi aştept să-l văd pe Keith mişcându-se pe barcă. Trebuie să mă uit cu atenţie. Nu-l pot vizita până când nu-mi face cu mâna.

Îmi face cu mâna, aşa că mă duc la el.

E răcoare, dar nu bate vântul. Keith stă pe o pătură în cockpit şi ţine un pahar plin în mână.

– Ce bei? îl întreb.

Are culoare roşie. Ca sângele.

– Părul câinelui care m-a muşcat, Per. Părul câinelui, spune.

– Poftim? întreb.

Nu văd nici un fir de păr în băutura lui şi nici Keith nu arată că ar fi fost muşcat. Nu văd nici un bandaj.

– E suc de roşii cu votcă. Sănătate curată, Per. Legume şi cereale! Nimic mai sănătos pentru micul dejun! Mai ales dacă eşti mahmur.

„A fi mahmur" înseamnă că ai băut prea mult alcool dintr-odată. Keith e aproape tot timpul mahmur. Îmi dă suc, fără votcă. Buni nu mi-a dat voie niciodată să beau votcă sau orice alt tip de alcool.

– Cherry îţi transmite salutări, îi spun.

Mi-e greu să vorbesc cu gogoşile îndesate în gură.

– Lucrează azi?

Keith pare surprins.

– Nu, asta a fost miercuri, cred.

Mă simt prost pentru că nu mi-am adus aminte la timp.

– Mersi pentru nimic.

Keith foloseşte cuvinte absurde, dar râde în acelaşi timp. E prietenul meu.

Stăm pe barcă împreună. *Diamond Girl* are fibră de sticlă albă cu ornamente bleumarin. Pe stratul de gel, se vede murdărie gri.

– Pot să o dau cu ceară și să o lustruiesc, dacă vrei. Și frec o pată cu mâneca mea. Keith, n-ai vrea să spăl puntea și s-o frec cu o perie? îl întreb.

E important să-ți ajuți prietenii.

– Da, sigur, spune el. Facem treaba asta într-o zi.

E liniște. Se aud valurile care se lovesc de *Diamond Girl*.

DING! DING! DING! Îmi ridic privirea și văd fungile lovindu-se de catarg.

– Astea trebuie strânse, îi spun. Le aranjez tot eu, dacă vrei, îmi ofer eu serviciile și continui să-mi mestec gogoașa.

– Ți-a mai zis cineva că ești un tip liniștit? Keith se lasă pe spate. Își mijește ochii, deși afară e înnorat. Cu tine, e ca și cum ai avea o pisică care vorbește. Ești o companie pe care nu trebuie să te agiți prea mult ca s-o întreții.

– Nimeni nu-mi zice că sunt liniștit, ci retardat și alte chestii, spun.

– Pocnește-i data viitoare când îți mai spun așa! zice Keith.

– De ce?

– De ce nu?

Keith își freacă un ochi. E tot roșu și cu vinișoare.

– Buni zicea să nu fac asta. Zicea că asta mă face la fel de rău ca ei.

E liniște din nou și-mi amintesc când bunu m-a învățat să mă apăr, pe când aveam vreo zece ani.

– Nu, Perry! îmi zicea. Nu-ți pune degetul mare în interiorul pumnului! Poți să-l rupi așa!

Își punea mâna lui într-a mea.

– Așa! Acum, lovește-mă! Haide, Perry!

Dar eu nu puteam.

– Proastă coordonare mână-ochi, îi spun lui Keith. Asta-mi spunea domnișoara Elk, învățătoarea mea. Mă punea să exersez aruncând mingi de spumă printr-un cerculeț din fundul clasei.

Keith clipește de câteva ori și zice:

– Tot ce trebuie să faci este să le dai peste gurile alea împuțite! Cât de greu poate fi?

Mă măsoară de sus până jos.

– Ești destul de înalt, Per, ai mai putea pune niște carne pe tine, dar, dacă ai da tare, cu siguranță că i-ar durea.

Keith e și bătăuș, și iubăreț. Așa zice el.

Eu nu pot să pocnesc. Nu sunt bătăuș.

În schimb, iubesc. Sunt o persoană care iubește.

Asta înseamnă că sunt iubăreț.

– În regulă, spun, și arunc o altă bucată de gogoașă pescărușilor, când îl văd pe Keith că închide ochii.

12

BILETUL CÂȘTIGĂTOR A FOST VÂNDUT

Ăsta e titlul din ziarul de luni dimineață. Mă bucur pentru acea persoană, dar Keith și cu mine trebuie să vopsim fundul unei bărci. Vopseaua de pe fund e foarte groasă și trebuie să o răzuim cu o racletă legată la o mașină de găurit. Asta face Keith. Eu deschid capacul.

POC! POC! Folosesc un ciocan și o șurubelniță. PLEOSC! Capacul sare și împroașcă vopsea albastră pentru bărci pe cămașa mea.

– Căcat!

Îmi pun mâna peste gură. N-am vrut să spun asta. Mi-a zburat din gură. O aud pe buni în mintea mea.

„Spală-ți gura cu săpun!"

– Perry, mă uimești!

Keith îmi spune Perry doar când am făcut ceva rău. De exemplu: „Perry, ai aruncat factura", sau „Perry, ai pus mașina de etichetat în sertarul greșit", sau „Perry, unde naiba mi-am pus țigările Camel?"

Să vopsești fundul bărcilor nu e treabă ușoară, pentru că trebuie să folosești o rolă și să-ți ții mâinile în sus.

– Ai lăsat un loc nevopsit, Per, spune Keith.

Simte nevoia să mă verifice.

Cămașa mea e murdară și țeapănă de vopsea când mă întorc acasă. Sunt trist, pentru că e cămașa mea preferată și a fost a lui bunu. Are chiar și numele lui cusut pe buzunarul din față. „George Crandall". O pun în mașina de spălat imediat, dar vopseaua nu iese. Mă decid să o păstrez orice-ar fi și spun cu voce tare:

– Asta va fi cămașa mea de vopsit.

Încerc să vorbesc ca buni.

Buni nu arunca niciodată nimic. Mă decid că sunt ca ea și agăț cămașa lui bunu în fundul dulapului.

CÂȘTIGĂTORUL NU ȘI-A REVENDICAT ÎNCĂ PREMIUL DE 12 MILIOANE

Titlul din ziarul de marți e tot pe prima pagină, dar mai mare. E chiar lângă poza președintelui Statelor Unite.

Ce mișto, gândesc eu. Chiar lângă președinte.

Ziarul e pe biroul lui Gary. Citesc povestea, în timp ce aștept să-l sune pe tipul care repară compresorul de aer. S-a stricat după ce am umflat șase apărătoare una după alta. FÂÂÂS! Și apoi, nimic. Tresar și aproape fac pe mine. Gary îl sună pe Fritz Dias și îl roagă să vină. Fritz ne repară toate mașinile.

– Ce-ai făcut, Perry? Ai stricat-o? Cum de ai reușit? spune Fritz, și izbucnește în râs.

E din Spania sau Africa, sau poate Germania și se pricepe foarte bine la mașini. Zâmbește tot timpul și are un dinte de aur chiar în față. Eu consider că asta e foarte mișto.

– E doar diafragma. Aici, vezi?

Întinde piesele compresorului pe podea.

– Apeși butonul și aici, vezi asta? Asta se mișcă și apoi, aici, vezi robinetul și furtunul ăsta? Aerul iese pe aici.

Vorbește cu mine ca și cu o persoană normală în timp ce o dezasamblează. Nu mă tratează niciodată de parcă aș fi retardat. Îl ajut dându-i uneltele.

– Îmi eşti de mare ajutor, Perry, spune, dar îmi pronunţă numele: „Perryyyyy".

Munceşte toată dimineaţa ca să-i spună apoi lui Gary că trebuie să comande o piesă nouă.

Gary e nervos şi îl întreabă:

– Nu ai diafragma care trebuie la tine?

– De ce să o am la mine? Tu eşti distribuitorul. E mai ieftin dacă o comanzi tu, nu?

Fritz nu-şi pierde niciodată cumpătul şi zâmbeşte tot timpul, arătându-şi dintele de aur.

Rămâne la prânz şi mănâncă cu noi. Cumpărăm toţi sendvişuri cu ton de la magazinul universal din port.

BILETUL CÂŞTIGĂTOR A FOST CUMPĂRAT DE LA MAGAZINUL UNIVERSAL DIN PORTUL DIN EVERETT

Titlul ziarului de miercuri e chiar sus pe pagină, în mijloc. E ziua mea liberă şi mă duc jos să iau rufele murdare ale lui Keith şi să citesc ziarul. Keith lucrează în biroul din spate, iar Manuel – la casă. Ziarul e pe tejghea. Nimeni nu se uită la el, aşa că împrumut prima pagină şi urc înapoi, tropăind.

Ştiu că Gary nu se va supăra şi oricum, i-l dau înapoi mai târziu. Citesc articolul, în timp ce îmi pregătesc terciul de ovăz. E vorba despre magazinul universal din port şi e şi un interviu cu patronul, Peter Koslowski. Mă întreb dacă Peter şi Cherry o cunosc pe persoana care a câştigat. Împăturesc ziarul şi-l pun lângă uşă, ca să nu uit să i-l duc înapoi lui Gary. Mai târziu, o să merg până la magazinul universal ca să-mi cumpăr un sendviş şi să vorbesc cu Cherry. Va fi faimoasă pentru că lucrează acolo şi ei au vândut biletul. Ce mişto!

Am de făcut corvezile de miercuri. Terciul e prea fierbinte, aşa că pornesc maşina de spălat înainte de micul dejun. Aud zgomotul de PUF-PUF-PUF al maşinii în timp ce torn lapte şi presar

zahăr. E ca și cum aș avea companie. Blugii lui Keith sunt în prima tură, împreună cu două cămăși de-ale mele. Sunt foarte murdare de la sablatul și vopsitul de săptămâna asta.

Ziarul de duminică e pe masa pliantă, iar bolul cu cereale pe cea normală. Secțiunile ziarului sunt stivuite frumos. Pun benzile desenate pe jos și iau prima pagină. E o poză cu o fermă de curcani. E un subiect interesant, dar trist, pentru că luna viitoare e Ziua Recunoștinței și toți curcanii vor fi omorâți. Mă decid să nu mănânc curcan anul ăsta. Mă gândesc la buni. Făcea mâncăruri bune de curcan.

Numerele la loto sunt înșirate în josul primei pagini.

Nu are rost să le verific pe ale mele, pentru că altcineva a câștigat deja. Mă întreb de ce nu și-a revendicat banii încă. Dacă aș câștiga, mi-aș lua banii imediat.

Mi-e dor de buni. Ar citi numerele și eu le-aș verifica. Iau o îmbucătură de terci, apoi mă ridic și îmi caut punga. A zburat de pe blat și a căzut lângă frigider. Scot biletul loto. O margine e încă lipicioasă de la coca-cola vărsată de Manuel. Mă întorc pe canapea și mă așez la masa pliantă. Îmi imaginez că buni e lângă mine.

– Buni, vrei să citim numerele? o întreb.

„Bine", spun.

Mă prefac că sunt ea.

– Iată-le!

Le pun pe masă, în fața mea.

Sunt zece rânduri de numere verticale și șase orizontale. Două dintre ele încep cu 12, două cu 11, iar celelalte cu 05, 06, 02, 04, 15 și 09. E greu de verificat. Numerele trebuie să fie identice și toate pe aceeași linie. Verific fiecare rând pentru primul număr din ziar. Începe cu 09.

– Auzi, buni? Am ghicit primul număr! Bine, mai departe.

Încerc să pronunț „da" ca și buni.

– Zero-nouă.

„Da."

– Unu-zero.

„Da".

– Unu-nouă.

„Da."

– Trei-doi.

„Da."

– Patru-patru.

„Da."

– Patru-șapte.

„Da."

– Oh! Oh! Buni! Am ghicit toate numerele!

Îmi curge scuipat din gură. Toate numerele sunt aceleași. Le citesc de două ori. Le citesc din nou ca să fiu sigur. Numerele mele. Eu sunt. Eu sunt câștigătorul.

Sunt norocos!

Sar atât de sus, încât bolul cu cereale alunecă de pe masă. Aud tropăiturile picioarelor pe podea, pentru că sar în sus și în jos. Trop! Trop! Trop! Terciul e împroșcat peste tot și alunec.

– Sfinte Sisoie! strig.

E în regulă să spun Sisoie. Nu e un cuvânt urât.

„La naiba!, o aud pe buni spunând. La naiba!"

– Cât am câștigat?

„Douăsprezece milioane de dolari", o aud spunându-mi.

– Cât e asta?

Mă las pe spate pe canapea și țopăi.

„Perry, e important să gândești în momente din astea," aud vocea lui buni în mintea mea.

„Gândește!"

Ce faci când ai numerele norocoase? Trebuie să mă uit prin toate ziarele. De duminică. De luni. De marți. De miercuri. În ziar, se spune că nimeni nu și-a revendicat încă premiul. Asta pentru că eu sunt câștigătorul.

Râd în mine.

„Hahaha!"

Sunt eu. Apoi încep să-mi fac griji. În cât timp pot să-mi primesc banii? Întorc biletul pe cealaltă parte. Sunt niște instrucțiuni pe spate.

„Revendicați premii care depășesc 600 de dolari la agențiile loto din Olympia."

Cum adică depășesc? Calc în și mai mult terci. Dicționarul lui buni e pe jos. „A depăși." „A fi în surplus." E ca și magazinul de produse în surplus pentru armată și marină, de unde eu și buni ne cumpăram izmenele. Au produse chiar mai multe decât magazinul Kmart.

– N-ai mai văzut atâtea produse! spunea buni în timp ce se plimba în sus și în jos pe culoarele dintre raioane.

Aveau păpuși mari, deghizate în tipi din marină și armată, ceea ce era foarte mișto.

Râd din nou:

– Hahaha!

Știu că douăsprezece milioane sunt mai mult decât șase sute.

Trebuie să merg la agenția din Olympia. Am transpirat la subsuori și mi-e cald. Deschid fereastra să mă răcoresc. Nu știu unde exact să merg în Olympia. Nici măcar nu știu unde e Olympia. Mă uit la bilet. „Cutia poștală 2167 Olympia, WA 98507." Unde e Olympia?

Cu cine să vorbesc? Pe cine să sun? Zăresc cartea de telefon albastră a lui buni cu lista cu numere de urgență. Mă întreb dacă asta este o urgență de familie. Mi-ar plăcea să pot s-o întreb pe buni. Poate știe John. El e deștept. Formez numărul lui.

– John, mă poți duce la Olympia?

– Perry! De ce naiba mă suni? Suntem în mijlocul săptămânii, pentru numele lui Dumnezeu! Sunt ocupat! Oamenii normali lucrează. Lucrez. Găsește pe altcineva să te ducă la Olympia.

Închide, înainte să trag aer în piept și să pot să-i explic.

Când îl sun pe David, îmi răspunde robotul. Pun jos receptorul. E greu să lași mesaj. Robotul lui e prea rapid. Nu am noul

număr al lui Louise. Și l-a schimbat după ce a murit buni. De altfel, încă mă sperie.

„Ai grijă, Perry!", îmi spune vocea lui buni.

Mă decid să-l deranjez pe Keith la magazinul Holsted.

– Keith, vreau să știu unde e Olympia. Trebuie să merg acolo. E foarte important. Mă poți duce? îl întreb.

Keith nu pare a fi deranjat:

– Da, minunat! Nici o problemă, Per! Vom avea nevoie de benzină pentru Yo, dar sigur, te pot duce. Îi spun doar lui Gary că trebuie să plec.

Pare fericit, deși lucrează. Keith e prietenul meu. Un prieten e cel care face ceea ce îi spui fără să te întrebe de ce. Cred că am destui bani pentru benzină până la Olympia, dar nu sunt sigur. Am completat doar trei cecuri săptămâna asta, unul de șaisprezece dolari, unul de douăzeci și șapte de dolari și unul de douăsprezece dolari și nouăzeci și cinci de cenți. Buni mă punea întotdeauna să folosesc un calculator ca să nu greșesc. Îmi mai rămân două sute patruzeci și patru de dolari și cinci cenți. Asta e corect sau *echt*, pentru că am folosit calculatorul.

Echt e un cuvânt pe care buni și cu mine l-am găsit în „Îmbogățirea vocabularului" din revista *Reader's Digest*. Era răspunsul C. Adevărat sau veridic. Îl folosesc pentru lucruri importante. Ca atunci când am navigat singur pentru prima oară sau când l-am cunoscut pe Keith.

Astăzi, am câștigat la loto. Asta e *echt*.

Număr douăzeci și trei de dolari din portofel. Mai multe bancnote mă fac să mă simt bogat. Hei, sunt bogat, mă gândesc. Cânt în mintea mea și apoi tare.

– Sunt bogat, sunt bogat, sunt bogat, și țopăi pe canapea.

13

Eu și buni nu mai avem mașină de când a murit bunu. Sper că benzina nu costă mai mult de douăzeci și trei de dolari. Aud un claxon sub fereastra mea. TIIIT! TIIIT! Fug jos la camioneta lui Keith, dar trebuie să mă întorc să-mi iau jacheta. Radiatorul lui Yo nu funcționează și toamna, în Everett, e cam frig.

– I-am spus lui Holsted că e vorba de o urgență.

Keith îi spune lui Gary pe numele de familie când e binedispus. Dă drumul la radio și îl pune pe canalul cu muzică veche.

Keith a fost hipiot, apoi soldat, apoi căpitan de feribot. Acum e bețivan. Așa spune el. Buni spunea că e filozof.

– Ăsta e un cuvânt de cinci dolari! îi zicea Keith. Un cuvânt de cinci dolari pentru a descrie pe cineva care nu are un sfanț.

Buni râdea de el. Îi plăcea de Keith.

Ne îndreptăm spre sud, pe autostradă. Mă bucur că Keith știe în ce direcție s-o ia. Yo o ia spre sud, pentru că așa a spus Keith și așa arată toate indicatoarele pe sub care trecem valvârtej. Keith conduce extrem de repede. Extrem e mai mult decât foarte, și nu la fel de mult ca exagerat. Îmi pipăi biletul loto prin buzunarul de la cămașă. E încă acolo.

– Ce treabă ai la Olympia? mă întreabă.

Când îi spun, derapează pe cealaltă bandă.

– Fir-ar să fie! Îți bați joc de mine! Nu-i așa? Fir-ar să fie!

Dă din cap și își linge buzele, așa cum făcea Reuben, câinele nostru collie, înainte să primească de mâncare și înainte să moară.

Brusc, îmi dau seama.

– Pot să-mi iau un câine acum! îi spun.

Asta e o idee bună. Pot să-mi iau un câine, din nou.

Mâinile lui Keith tremură pe volan.

– Ești sigur? Fir-ar! Ai nevoie de ajutor cu treaba asta! Căcat!

Devine foarte tăcut. Îmi scot portofelul și pun zece bancnote de un dolar pe scaun.

– Asta e pentru benzină. Sper să ne ajungă, îi spun.

Atât îi trebuie să se enerveze din nou.

– Isuse! Căcat!

Aud vocea lui buni în mintea mea.

„Ai grijă!"

Părul grizonant al lui Keith e lung, unsuros și legat într-o coadă de cal. Mi se pare că seamănă cu Willie Nelson din spate. Din față, arată ca un alb bătrân și gras, dar nu-i spun asta. Nu ar fi frumos.

– Unde trebuie să mergem?

Mâinile lui strâng volanul ca pe un burete.

– Cutia poștală doi unu șase șapte Olympia, citesc eu rar de pe bilet.

– Asta e o cutie poștală, nouă ne trebuie o adresă. Trebuie să întrebăm pe cineva când ajungem la Olympia.

Keith e la fel de deștept ca și John, poate mai deștept, deși nu e pe lista mea.

Ne trebuie trei ore în trafic, plus că nici nu știm unde să mergem. Într-un târziu, când ajungem la Olympia, ne oprim la Casa Clătitei.

– Toată lumea știe unde e agenția loto. E câteva străzi mai încolo! spune Pamela, casierița.

Comandăm ceva de băut și eu țopăi la tejghea. Îi aruncă o privire lui Keith și ne umple, pentru a doua oară, ceștile cu cafea, de data asta pe gratis. Râdem forțat amândoi.

– Ați câștigat ceva? ne întreabă.

Are dinții galbeni.

Keith tace brusc, se uită la mine, iar eu mă opresc din țopăit. Devenim serioși.

– Nu, vrem doar să știm unde e, în caz de nevoie, spune Keith.

– Da, în caz de nevoie, adaug eu.

– Aveți de plată patru dolari și nouăzeci și opt de cenți.

Se încruntă și bate suma la casă. Nu beau toată cea de-a treia ceașcă de cafea, pentru că îmi va veni să fac pipi și nu știu dacă la agenția loto găsesc vreo baie.

Clădirea pe care o căutăm este la opt străzi depărtare. Le număr. Exteriorul este din beton și e verde-deschis. Deasupra ușii, se află o plăcuță. Mă miră că nu e mai mare, pentru că au mulți bani. Cei de la agenție sunt amabili și zâmbesc. Îmi dau un cec imens din carton și îmi fac o poză cu el în brațe. Îmi spun că pot să-l iau acasă, dacă vreau.

– Nu-i așa că o să fie mișto dacă-l agăț pe perete? îl întreb pe Keith.

– Da, o să fie foarte mișto, e de părere și el.

Primesc și eu o poză pe loc de la aparatul foto instant. Zâmbesc, dar părul îmi intră în ochi. Trebuie să mă tund. Urechile îmi ies de sub el și ochii arată închiși la culoare, ca ai lui buni. Cred că arăt destul de bine, dar Keith îmi dă părul de pe frunte și îmi spune că arăt tâmp. Râd. Keith e prietenul meu.

Mă trage de braț, se apleacă, îmi șoptește la ureche și mă udă pe gât.

– Trebuie să primești consultații financiare, dar nu de la frații ăia ai tăi!

– Ei vor să le spun verișori.

Mă simt important. Toată lumea se uită la mine.

– Crede-mă, nu vor mai vrea. Vor vrea să fie frații tăi de sânge.

Ochii lui Keith se îngustează și are scuipat alb în colțul gurii. Arată ca tipul ăla mișto de pe Animal Planet, care vânează în

junglă. Asta era când eu și buni încă ne mai permiteam să plătim cablul și aveam un televizor care mergea. Îmi vine brusc o idee:

– Știi ce? Acum, o să-mi permit și eu canalul Animal Planet.

Asta mă entuziasmează și mai mult.

– Pot să-mi iau un televizor.

Margery de la agenția loto vrea să stea de vorbă cu mine:

– Ai rude? Vreau să spun, cineva care te ajută, mă întreabă.

Știu exact ce vrea să spună. Crede că sunt retardat. Crede că nu pot să am grijă de mine singur. Nu-mi place lucrul ăsta și mă întristez.

– Nu e retardat, dacă asta vrei să spui! țipă Keith.

Mă bucur că a țipat Keith, pentru că mi se împleteceau cuvintele în gură. Nu mai sunt supărat și devin jenat. Mă simt mai bine când Margery își cere scuze. Ne conduce într-un alt birou, în timp ce în biroul principal se adună o grămadă de fotoreporteri.

Keith stă în spatele meu, sfătos nevoie mare.

– Nu lua suma integrală! sâsâie el ca un șarpe.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, îi spun.

– Ia suma în rate! îmi spune.

E foarte complicat să câștigi la loto.

Mai întâi, îmi cer biletul și un bărbat verifică toate numerele. Apoi, trebuie să semnez pe spatele biletului și să-mi scriu adresa și numărul de telefon. Apoi, le arăt buletinul cu poză emis de Statul Washington, cardul de Asigurări Sociale și completez un alt formular.

Trebuie să completez o grămadă de formulare pentru ca Unchiul Sam să-și primească partea. Eu nu am un Unchi Sam. Oamenii vorbesc așa doar când se referă la impozite. Impozitele sunt ceva care trebuie plătit, deși nu vrei. Îi întreb pe cei de la agenție dacă mai doresc să le arăt și alte documente. Ei spun că nu, e în regulă. În cele din urmă, mă întreabă cum vreau să procedez. Îmi spun că pot primi banii o dată pe an, timp de douăzeci și cinci de ani sau toți odată. Dacă îi iau pe toți odată, primesc doar jumătate.

– Ăsta e jaf la drumul mare, Per. Dacă îi iei pe toți, primești doar șase milioane plus impozitele. În final, o să primești doar trei milioane.

Mie îmi sună bine trei milioane, dar Keith spune că cel mai bine e să iau ratele.

– Aveți șaizeci de zile la dispoziție, ca să vă decideți, spune Margery.

Îi spun că n-am nevoie de șaizeci de zile, mă pot decide pe moment. Keith mă trage de cot și mă bate pe spate.

– Când primește banii? Pare mai entuziasmat decât mine. Ia ratele! îmi urlă direct în ureche.

Trebuie să-mi șterg, din nou, saliva lui de pe obraz.

– Vreau ratele cum spune Keith, ca să-mi cumpăr un televizor, spun.

Margery arată de parcă ar crede că un televizor nu e o idee prea bună. Își strânge buzele tare, așa cum făcea și buni, și îmi dă să semnez niște hârtii. Îmi spune suma pe care o s-o primesc în fiecare an, dar sunt atât de entuziasmat, că o uit. Margery îmi spune să aștept până pun un cec într-un plic.

Keith îmi amintește suma.

– Aproape patru sute de mii de dolari nenorociți pe an, timp de douăzeci și cinci de ani!

Keith îmi ține o prelegere despre impozite și spune:

– Împuțitul ăsta de guvern o să-ți ia o grămadă de bani.

Îmi zice că ar trebui să investesc. Spune că vor fi mulți oameni care să mă ajute.

Sunt bucuros.

– Trebuie să te gândești la ce o să faci când nu o să mai lucrezi la magazinul Holsted, spune Keith. Poți călători. Poți studia. Poți face ce vrei.

Mă întristez.

– Nu vreau să renunț la slujba mea. Nu vreau să studiez. Îmi place să lucrez la Holsted, spun.

Îmi place să lucrez cu Gary și Keith, dar nu știu dacă nu mă vor face să nu mai lucrez. Poate că e o regulă când câștigi la loterie, care spune că trebuie să-i dai slujba cuiva care are nevoie de ea. Sper că nu.

Margery ne conduce pe o ușă din spate, dar fotoreporterii ne văd părăsind parcarea. Pe drumul spre casă, ne urmăresc de pe o bandă pe alta în mașini albastre și argintii. Keith e un șofer bun. Ne întoarcem, luăm două curbe amețitoare și trecem pe roșu. E ca într-un film cu tipi într-o mașină, după ce au jefuit o bancă și care fac apoi praf mașina. Exact așa. Cauciucurile lui Yo scârțâie.

Am fi scăpat ca tipii ăia, dar Keith uită că avem nevoie de benzină. Mașina se oprește, chiar după ce trecem de Tacoma. DÂG! PUF! făcea Yo. Reporterii de la reviste și ziare sunt foarte drăguți. Ne duc cu mașina până la pompa de benzină și vorbesc cu mine, în timp ce Keith pune benzină într-o canistră portocalie.

– Ce o să faci cu banii?

– Îți vor schimba viața?

– Plănuiești să dai bani rudelor, bisericii sau să faci opere de caritate?

– Ai frați sau surori? O soție? O prietenă?

– Ce părere au rudele tale?

Întrebările se năpustesc asupra mea, astfel încât tot ce pot să fac este să zâmbesc și să dau din cap.

Keith zbiară în timp ce pompează:

– Nu spune nimic, Per! Îți răstălmăcesc spusele de nu le mai recunoști. Nu spune nici un cuvânt! Nu! Nu-i lăsa să te fotografieze!

Keith e un boxer bun. Un reporter îi scapă, dar pumnul lui îl prinde pe altul drept în față și îi sparge nasul. Nu pare să le pese și ne duc înapoi la Yo, chiar și în aceste condiții. Când ajungem, vedem un polițist care stă lângă Yo și scrie o amendă.

– Când ai făcut ultima verificare tehnică? îl întreabă pe Keith.

Îmi pare rău că l-am băgat în bucluc. Probabil că amenda costă o grămadă de bani. Keith nu mi-a zis niciodată cât de mult a costat.

– N-o să fiu niciodată ca împuțitele alea de lipitori, mi-a spus.

I-am scris pe loc un cec de cinci sute de dolari.

– E un împrumut, mi-a zis el. Îl consider drept un împrumut. Ți-i voi da înapoi!

Un împrumut de la un prieten înseamnă că nu trebuie să-l dai înapoi. Știu asta.

– E în regulă, îi spun.

Urcăm în Yo și ne continuăm drumul.

14

E greu să vezi soarele în statul Washington și asta pentru că trebuie să fii în locul potrivit. Soarele se ascunde tot timpul. Aud că oamenii din California li se plâng lui Gary sau lui Keith că nu-l văd niciodată. Dar eu știu că soarele e acolo. Trebuie doar să știi în ce parte să te uiți. Stau în camera mea de deasupra portului de ambarcațiuni din Everett și-l văd reflectându-se în apă. Când văd mai multă lumină printre norii întunecoși, știu exact unde e. Cam așa trebuie să o caut și pe buni acum. Mă uit într-acolo, ca să o găsesc.

Soarele e roșu, portocaliu sau poate galben, și țopăie prin cer, când mă uit la el prin geamul din spate al lui Yo. De fapt, Yo țopăie, dar îmi imaginez că e soarele. Îmi place să țopăi.

Ne trebuie vreo două ore ca să ajungem acasă, din Olympia. Nu mai e așa mult trafic. Mă uit prin fereastra lui Yo la soarele care trage cu ochiul printre nori și mă gândesc cum e să fii bogat.

Sunt bogat. Ce mișto!

Când ne înapoiem la apartament, urcăm scările apăsat până sus și Keith mă ajută să-mi prind în cuie cecul cel mare pe perete. Folosim cuie lungi de alamă și unul din pantofii mei negri de costum. TOC! TOC! TOC!

Aud bufnituri afară.

– Cineva vine în goană pe scări, zice Keith.

E Gary.

– Ce naiba faceţi aici? Parcă aţi fi o turmă de elefanţi! bubuie vocea lui Gary, care pare supărat.

Biroul lui e chiar sub livingul meu. Poate crede că noua maşină de spălat s-a stricat din nou.

– Maşina e în regulă şi nu e nici un elefant pe aici, îi spun şi apoi, adaug: Gary, ce crezi? Am câştigat la loto.

Îmi zâmbeşte.

– Foarte amuzant, Perry.

Apoi, tace şi face ochii mari. Se îndreaptă spre perete şi atinge cecul. Păleşte. Picături mari de sudoare i se preling pe frunte. Trebuie să-l ajut să se aşeze pe scaunul de lângă uşă.

Vocea îi e răguşită:

– Căcat! Glumeşti, nu? Căcat! Ştii ce ai de făcut? Căcat! Trebuie să primeşti consiliere financiară. Ăsta e singurul cec pe care ţi l-au dat? Adică, ţi-au mai dat şi altul mai mic? Da, nu? Mi-l arăţi? Mai bine l-ai duce direct la bancă. Căcat! Keith, hai să mergem cu el la bancă!

Gary nu a mai rostit niciodată atâtea cuvinte cu C într-o frază. Sprâncenele i se mişcă şi arată de parcă i-ar fi rău. Poate că are vreo indigestie sau a făcut infarct. Se poate muri dintr-un infarct.

– Nu vrei o pastilă Tums[1], Gary? Am Tums.

I le aduceam tot timpul lui buni.

– Nu vrei o pastilă Pepto-Bismol[2]? Am şi Pepto-Bismol.

Am de toate. Chiar şi apă de gură Listerine şi laxative Ex-Lax.

– Nu vrei un Ex-Lax, Gary?

Cecul meu cel mare e fixat sus, pe peretele din spatele canapelei lui buni. Cel mic pe care mi l-a dat Margery, e împăturit frumos în portofelul meu. Gary îşi pune capul între picioare şi trage adânc aer în piept. Keith trebuie să mă ajute să-mi completez formularul de depunere, pentru că sunt multe zerouri.

---

[1] Medicament care diminuează aciditatea gastrică (n.red.)
[2] Idem

Scriu mare, dar foarte citeț. Buni m-a învățat. Trebuie să scriu zerourile strâns ca să intre toate pe o linie.

Gary nu vrea să mergem cu Yo, așa că mergem la Banca Everett Federal cu jeepul Cherokee al lui. Keith și Gary stau în față, iar eu singur în spate.

Mă simt important, de parcă aș fi Tiger Woods, cu excepția faptului că nu sunt negru și nu știu să joc golf.

Îmi place să merg la bancă. De obicei, merg pe jos și durează vreo douăzeci de minute până ajung. E mișto să mergi cu bicicleta. Sunt cunoscut la bancă. Din două în două marți, îmi depun cecul primit de la magazinul Holsted la Banca Everett Federal. Judy, casierița, îmi zâmbește întotdeauna și îmi dă o bomboană mentolată, cu dungi roșii și albe, împreună cu chitanța. O chitanță e o bucată de hârtie care spune că banca are banii tăi. Gary găsește un loc de parcare chiar în față, ceea ce e un noroc nesperat. Mă uit la mașinile care se tot învârtesc, încercând să găsească un loc gol. Normal, dacă am fi cu Yo, am putea parca pe locurile pentru handicapați, pentru că Yo e un vehicul handicapat. Așa spune Keith.

Holul băncii mele e plin, dar nu trebuie să stăm la coadă. Gary îi șoptește ceva unei casierițe și mergem în față. O doamnă pe care nu o cunosc ne conduce pe o ușă. Mă uit după Judy, dar nu o zăresc.

Poate că e ziua ei liberă.

Oamenii vorbesc între ei și arată cu degetul. Doamna, pe al cărei ecuson de pe piept scrie Norma, îmi dă cinci bomboane mentolate. Ne duce într-o cameră mare, cu o canapea maro, din piele. E moale și pufoasă, dar sunt prea emoționat ca să sar pe ea. Îl așteptăm câteva minute pe domnul Jordan. E președintele băncii și mi-e puțin cam frică.

Mă întreb dacă are vreo legătură cu Michael Jordan.

Când îmi strânge mâna, trebuie să-mi ridic privirea spre el. Cred că seamănă foarte bine cu jucătorul de baschet. E înalt, dar nu poartă adidași Nike. Are burtă mare și păr blond și creț ca și

Sparky, pudelul doamnei Callahan. Doamna Callahan locuia lângă noi, dar apoi s-a mutat la un azil de bătrâni. Apoi, buni a murit și m-am mutat și eu. Nu știu ce s-o fi ales de Sparky.

– Ei bine, domnule Crandall!

Domnul Jordan se așază pe scaunul lui și se lasă pe spătar. Își împreunează degetele și repetă încontinuu:

– Ei... Ei... Ei...

Eu stau pe scaunul din fața lui, cu Gary și Keith de o parte și de alta a mea. Parcă ar fi bodyguarzii din filmul ăla cu gangsteri. Ce mișto! Încerc să mă decid dacă președintele băncii arată ca un preot sau ca un păianjen. Zâmbește ca părintele Iacob de la biserica Sf. Augustin. Ca și când m-ar cunoaște foarte bine. E înfricoșător. Îmi spune ce poate face banca cu toți banii mei. Când își desface picioarele, mi se pare că arată, mai degrabă, ca un păianjen.

– Avem idei excelente din punct de vedere fiscal care vă vor avantaja. Vă pot recomanda să... spune, dar nu reușește să termine, deoarece Keith se ridică în picioare.

– Nu-l interesează, întrerupe Keith.

Îi spune domnului Jordan că eu îmi iau în calcul opțiunile. Îmi place cum sună. Mă decid să spun că îmi iau în calcul opțiunile, dacă mă mai întreabă cineva ce vreau să fac cu banii. Sună foarte inteligent.

„Mda, îmi iau în calcul opțiunile", repet în gând ca să nu uit.

Mi-ar fi plăcut să fi știut să spun asta când am vorbit cu reporterii. Poate îi pot suna.

Îmi depun jumătate din bani în contul curent și cealaltă jumătate în contul de economii. Asta fac. Jumătate în contul curent, jumătate în economii. Buni mi-a zis întotdeauna să folosesc jumătate și să păstrez jumătate. Domnul Jordan nu pare la fel de bucuros când plec, ca atunci când am venit. Nu-i nimic. Primesc o sută de mii de dolari bani pești în bancnote de unu, cinci și zece, de la casierie. Mă face să mă simt bogat. Niciodată n-am mai avut așa mulți bani deodată. Domnul Jordan pare dezamăgit. El

voia să cumpăr certificate de depunător și bonuri de tezaur, dar nu știu ce sunt alea.

Buni zicea:

– Dacă nu știi ce reprezintă ceva, nu cumpăra! Uită-te și tu, Perry! Toți proștii ăștia care își pierd banii!

Râdea și bătea cu degetul în ziar.

– Merită ce li se întâmplă, pentru că achiziționează ceva despre care nu știu nimic.

Keith nu vrea să-mi spună ce să fac.

– E decizia ta, Per, e decizia ta. O să fie mulți alții care să-ți spună ce să faci cu banii. Dă din cap. Mai bine că i-ai câștigat tu decât eu, Per, e mai bine așa. Eu i-aș cheltui doar pe băutură și gagici mexicane.

Gagicile mexicane costă o grămadă de dolari.

Pe drumul de întoarcere la apartament, ne oprim la Gilly's, ca să luăm sendvișuri pentru toată lumea de la magazin. Keith merge la magazinul universal din port ca să ia bere. Gary nici măcar nu se încruntă. Plătesc eu totul. Mă simt bine că pot să cumpăr bere și sendvișuri pentru toată lumea.

– E cel mai frumos sentiment din lume! le spun.

15

Keith bea bere, în timp ce eu îmi pun în ordine toate hârtiile de la bancă pe blatul din bucătărie.

Îmi va trebui un birou, mă decid. Cei bogați au birouri. Îmi mănânc sendvișul, stau la masa din bucătărie și îmi fac cuvintele. Am grijă să nu murdăresc dicționarul sau ziarul cu rac și maioneză.

„Asta e prima mea zi de om bogat", scriu.

Apoi îmi amintesc că am fost atât de entuziasmat de dimineață, încât am uitat să-mi fac treburile prin casă. Trebuie să termin de spălat rufele. Mă uit spre Keith. Gura îi e larg deschisă, dar nu zice nimic. Grohăie. E întins pe canapea, pe o parte, și are ochii închiși. Mă ridic, îi iau cutia de bere din mână înainte să o verse, și-l acopăr cu pledul portocaliu-maro al lui buni. În timp ce Keith doarme, curăț baia și mut hainele din mașina de spălat în uscător. În timp ce cuva mașinii se învârtește, fac o listă cu ce pot să cumpăr cu banii de la loto:

1. Televizor cu ecran plat mare (cu diagonala de șaizeci și nouă de centimetri)
2. Cablu cu Animal Planet
3. O nouă jachetă (verde), cu glugă

Mă opresc aici. Sună telefonul. Încerc să-l ridic repede, ca să nu se trezească Keith. Dar el nu se mișcă. Doar gura i se mișcă, ca și cum ar mesteca. Fornăie mai tare și se întoarce pe cealaltă parte. Scoate sunete mai degrabă de porc, decât de motocicletă. Sforăie

în continuare pe canapea. Nu prea pot să aud nimic. Duc receptorul la o ureche și mi-o acopăr pe cealaltă.

E John. Sunt surprins. Aud zgomotul de trafic în fundal.

– Sunt în Everett. Unde locuiești?

Nu m-a întrebat unde mă mut. John gândește atât de repede, încât nu ține minte detalii. Așa spunea buni.

„Mintea copilului ăstuia e ca un chepeng de oțel cu balamalele pe jumătate deschise."

– Locuiesc deasupra magazinului, îi spun.

– Unde e magazinul?

N-a venit niciodată să mă vadă la Holsted. Îi spun că e vizavi de șantierul naval al lui bunu. Îmi închide telefonul.

Telefonul sună din nou imediat.

– Vai, dragă! Tocmai am văzut la știri! Ce băiat norocos! Ce mai face băiatul meu prețios?

Nu știu cine e. Nu recunosc vocea.

– Domnișoara Elk?

S-ar putea să fie ea.

– Nu, prostuțule! E mama ta! Când pot veni să te văd? Mâine?

O aud cum respiră. Ca și cum ar fi alergat.

– Louise? Ce faci? Alergi?

Nu m-a mai sunat niciodată înainte. Buni zicea că devine alergică când trebuie să ne dea atenție.

– Doar sentimentele ei, Perry. Numai asta o interesează. E alergică la sentimentele altcuiva. Nu știu ce-o fi fost în capul lui fiu-meu. Singurul lucru care o interesează e contul în bancă al altcuiva.

Râsul lui Louise e ca un clinchet de clopoțel.

– Iubitule, nu fi prostuț! Asta e gluma noastră. Poți să-mi spui „mama" acum. De fapt, ar fi mai bine să-mi spui așa. Altfel, oamenii s-ar putea zăpăci.

Închide numai după ce-i promit că-i scriu un cec.

Telefonul sună din nou. E celălalt verișor-frate al meu, David. Spune că e pe drum.

– Unde ești?

Nu prea îi aud vocea. Vorbește încet. O aud pe nevastă-sa în fundal:

– Fă bine și mișcă-ți fundul acolo! Acum!

– Acasă, îi spun.

– Vin chiar acum!

Nici David nu știe unde locuiesc.

– Întreabă-l pe frate-tău dacă John e acolo! spune nevastă-sa.

Mă uit la Keith. Încă mai doarme pe canapeaua lui buni. E canapeaua mea acum. Când John se așeza pe ea acasă la buni, zicea că miroase a pipi de pisică, dar nu-i adevărat. Miroase a buni. De asta îmi place. Keith sforăie din nou. Nu-mi dau seama dacă a leșinat sau trage doar un pui de somn. Câteodată, nu poți fi sigur. Șapte cutii de bere sunt împrăștiate pe jos. Șapte cutii e nimic pentru Keith. L-am văzut bând mai multe. Eu nu beau.

– A trecut deja John pe la tine? întreabă David.

Mi se pare caraghios.

Când m-a sunat, John a întrebat: „A trecut David deja pe la tine?", iar când a sunat Louise, și ea a întrebat: „Au trecut frații tăi deja pe la tine?"

Îi spun că trebuie să se vorbească între ei, pentru că nu pot să țin minte unde sunt toți sau înspre ce loc se îndreaptă. Aud cum Elaine zbiară la el și cum el respiră lung și tare. Buni zicea că așa fac frații mei când vor ceva și nu vor să se știe.

„Ascultă-i cum răsuflă, Perry! Asta îți va spune tot ce vrei să știi."

– Unde este – David vorbește rar – apartamentul tău, mai exact?

După ce îi spun, închide.

Uscătorul zumzăie, așa că împăturesc hainele și le pun separat pe ale lui Keith. Îmi iau catalogul Sears și îl răsfoiesc ca să văd ce tipuri de televizoare există. Nu găsesc din cele cu ecran plat, dar catalogul e vechi de cinci ani.

După ce ni s-a stricat televizorul, eu și buni luam autobuzul spre Kmart și ne uitam la emisiunea Roata Norocului, la televizoarele noi.

– E singurul lucru la care merită să te mai uiți la televizor, acum că nu se mai transmite „Să facem un pact!", spunea buni.

Ne prefăceam că-l alegem pe cel pe care voiam să-l cumpărăm. Ce mi-ar fi plăcut să fi câștigat la loto când era încă în viață! Cât și-ar fi dorit să aibă un televizor! Cu ecran plat. Cu o diagonală de șaizeci și nouă de centimetri. Lui buni îi plăcea emisiunea „Prețul corect" și serialul *Zile din viața noastră*, deși comenta încontinuu când se uita la ele.

– Nu, licitezi prea mult! țipa.

– Mai puțin! Mai puțin! O să depășești limita!

Făcea semne cu degetul mare.

– Nu vezi că te minte? La naiba! Sunteți toți niște ignoranți!

Dădea din cap, dezgustată. Buni zicea că majoritatea oamenilor nu au bun-simț.

– Pur și simplu nu au bun-simț, Perry!

Odată, a țipat așa de tare, încât tipul de la Kmart ne-a rugat să plecăm. Eu m-am simțit prost, dar buni, nu.

– Să nu te simți prost când ești dat afară, îmi spunea. Cealaltă persoană nu face altceva decât să-și arate lipsa de respect.

„Respect" înseamnă că toți ceilalți oameni te vor prin preajmă și nu te dau afară. Chiar și când țipi. Ăsta înseamnă respect. Nu mai am timp să mă mai gândesc la asta, pentru că cineva bocăne așa de tare în ușă, încât îmi clănțăne dinții.

– Sunt eu, John! Deschide!

Îi recunosc vocea, pentru că mârâie când vorbește. Izbucnesc în râs, pentru că e caraghios când oamenii îți spun lucruri pe care le știi deja.

– Hahaha!

– Nu te juca cu mine! îmi strigă John prin ușă. Deschide odată!

Număr până la cinci, apoi deschid. John pare supărat, dar e tipul de supărare de care nu vrea ca eu să știu. Ca atunci când a aflat de casa lui buni.

Keith îmi spune că ar trebui să fiu mai atent în ceea ce îl privește pe John.

– E ca un câine de pe maidan, prietenos până nu îl încolțești, zice Keith.

Râd la imaginea de câine a lui John.

– CeCe, nevasta lui, are un câine, i-am spus lui Keith. Un pudel mic și roz pe care-l cheamă Gigi.

Keith a pufnit pe nas când a auzit.

– La ce altceva te puteai aștepta?

O aud pe buni în mintea mea, spunându-mi: „Ai grijă!" și „câine de pe maidan".

– Ei, fratele meu e chiar foarte norocos.

Răsuflarea lui John e greoaie de parcă tocmai ar fi făcut sport. Zâmbetul lui îmi amintește de peștii piranha, mici și dințoși, pe care i-am văzut pe canalul Discovery.

– Trebuie să îți strângi lucrurile. De fapt, mai bine, nu. Îți vom cumpăra haine noi. Ale tale miros ca și canapeaua aia veche.

Se plimbă în sus și în jos și își mușcă vârful degetului.

Toate astea mă miră. Nu s-a oferit niciodată să îmi cumpere ceva. Buni spunea întotdeauna că, atunci când o persoană se oferă să-ți cumpere ceva, e în avantajul ei. Aștept.

– Avem camera de oaspeți gata pregătită. Poți sta cu CeCe și cu mine. Nu poți locui aici. Oamenii vor năvăli peste tine ca un roi de muște.

Se uită la mâna lui. Alege un deget și începe să-și roadă unghia.

Când a murit buni, camera de oaspeți a lui John era cu fundu-n sus. Mă bucur că acum și-a aranjat-o.

– Sunt bine așa cum sunt.

Mă opresc când văd fața lui John mișcându-se. Sprâncenele îi cad și buzele i se fac tot mai mici, ca atunci când vorbea cu buni. Mici și strânse, ca atunci când buni i-a spus că nu își va investi

economiile în proiectele sale sau că nu îi va împrumuta bani. În acest moment, aş vrea mai degrabă să mă decid ce televizor să-mi cumpăr decât să vorbesc cu John. Nu pare a fi interesat de ceea ce vreau să fac eu.

– Ăsta cine mai e? arată John spre Keith, care doarme pe canapea.

– Prietenul meu, Keith, îi spun.

– Vezi, deja se năpustesc peste tine! Trebuie să fii atent, mă avertizează John.

– Da! Aşa spunea şi buni!

Dar nu pare că mă aude. Mă simt prost. Mă mănâncă gâtul. Nu înţeleg ce caută John aici. Nu m-a mai vizitat înainte.

Inelul de la uşă bocăne din nou. John se năpusteşte şi deschide. E David. Asta mă supără.

– Nu e frumos să deschizi uşile altor oameni, îi spun lui John.

– Nu-mi vine să cred că ai câştigat la loterie!

David zâmbeşte şi încearcă să-mi strângă mâna, dar John trece în faţa mea, blocându-i accesul.

– Nu cumva voiai să spui aţi câştigat?

John zâmbeşte atât de larg, încât i se văd dinţii şi gingiile. Îl împunge pe David în umăr.

– Nu, voiam să spun, Perry, cretinule! îl împinge David.

– Pe cine faci tu cretin, molâule? spune John.

E nepoliticos să-i spui cuiva că e cretin.

Şi e nepoliticos să-i spui cuiva că e molâu.

Vorbesc atât de tare, încât Keith se trezeşte.

– Ce dracu'!

Ochii lui sunt ca nişte capace de sticlă, rotunzi şi albi pe la colţuri. Keith se rostogoleşte de pe canapea pe podea. Cred că l-a durut. Nu am covor pe jos, doar gresie cu aspect de linoleum, de culoare maro strălucitoare. Mi-e teamă că John şi David vor începe să se bată şi vreau să plece.

E nepoliticos să te baţi.

– Plecaţi! le spun.

Pentru că nu mă ascultă, mă așez pe canapea. Am mai mult loc, acum că Keith a căzut de pe ea.

– Mă mir că ciudata aia de nevastă-ta ți-a permis să pleci de lângă ea. Dacă tot ești aici, ajută-mă! Spune-i lui Perry că trebuie să vină cu mine!

– De ce cu tine? Ce plănuiești?

David își scoate bărbia în afară.

John își arată dinții. Parcă ar fi Gigi, câinele nevestei lui, cu excepția faptului că e mai mare și nu are păr creț și roz și fundiță.

– Trebuie să ne hotărâm în privința asta. Ia situația în mâini!

Bărbia i se scutură și se mișcă precum jeleul sau precum cea a lui Moș Crăciun, mă decid. Se încruntă ca un dovleac de Halloween.

– Hahaha! Are două sărbători, Keith! râd eu.

John se uită încruntat la mine, iar David, la John. Keith se târăște pe jos, încercând să se trezească.

– Ce e atât de amuzant, Perry? urlă John.

– E doar stresat. Nu e responsabil. Cineva trebuie să aibă grijă de el, spune David. Elaine spune că poate sta cu noi.

– Elaine spune! Elaine spune! Elaine spune! John își subțiază vocea ca a unei fete și îl împinge pe David. Asta-i tot ce știi să spui? Perry trebuie să stea cu mine și cu CeCe!

Nu a fost nevoie să fiu îngrijit când a murit buni. Dar acum, da.

– Cred că a fost mai mult decât suficient.

Keith nu e prea înalt când stă în patru labe, dar când se ridică în picioare, e de-a dreptul fioros. Ca și Hulk, doar că nu e verde și cămașa lui nu e ruptă.

John și David ies pe ușă extrem de repede. Piciorul lui Keith e în fundul lor. E un boxer bun, chiar și fără mâini. Keith trântește ușa așa de tare, încât geamul începe să zdrăngăne.

– Te dau în judecată pentru atac! Te dau în judecată! îl aud pe John urlând când coboară scările, bocănind cu zgomot. *Sue*[1]

[1] A da în judecată.

înseamnă că te răzbuni pe cineva de care nu îți place. Sue e și nume de fată.

– Peste cadavrul meu, idioților! Peste cadavrul meu! Nu mă fraieriți voi pe mine! urlă Keith prin ușă. Nu, jupâne! Nu mă duceți voi pe mine!

Nu mă fraiereşti este ceea ce spui când eşti fraierit.

16

Când m-am născut, buni a făcut un jurnal pentru bebeluş, primul meu jurnal. Avea poza mea de la spital, în care arătam ca o maimuţă.

– Toţi bebeluşii arată ca nişte maimuţe, Perry, absolut toţi, mi-a zis buni.

– Oare puii de maimuţă arată ca oamenii? mă întrebam.

– Nu face pe deşteptul! răspundea buni.

Pe la şase ani, cu ajutorul lui buni, am învăţat să-mi scriu numele. Buni mă ajuta să scriu în jurnalul meu de bebeluş. Lipeam poze cu mine, cu buni şi cu bunu. După ce terminam o pagină, treceam la următoarea. La şapte ani, jurnalul meu era plin, iar buni a cumpărat altul.

Acum trebuie să-mi cumpăr jurnalele şi caietele de unul singur. Acolo îmi scriu cuvintele şi ideile. Am o grămadă de idei şi de jurnale. Buni mi-a zis că, dacă aş scrie mai mic, n-aş avea nevoie de aşa de multe, dar mie îmi place să scriu mare. Şi să lipesc poze. Îmi place să lipesc poze în ele. Am nouăsprezece jurnale. Sunt la jurnalul numărul douăzeci.

Acum că buni nu mai e, trebuie să nu uit. E greu să nu uiţi. Trebuie să muncesc mult ca să nu uit. A-ţi aminti e altceva decât a uita. E opusul. A-ţi aminti e ca un film scurt care îţi revine în minte. E ceva special şi neaşteptat. Ca atunci când mi-am amintit de prima oară când am navigat cu bunu. Un film scurt.

Să nu uiţi e complicat rău. De exemplu, să nu uiţi că ai rufe în uscător sau să nu uiţi să-ţi plăteşti facturile. Să-ţi aminteşti e plăcut. Să nu uiţi e dificil. Scrisul mă ajută să nu uit.

Am locuit cu buni de când eram bebeluș. Nu-mi amintesc de mine la un an, doi sau la trei, dar buni își amintea. Îmi place să recitesc primul meu jurnal de la început, de fiecare dată când mi-e dor de buni.

Stă singur în fund – zece luni.
Merge – 2 ani.
Primul cuvânt „bu!" de la bunu – doi ani și jumătate.
George e așa de mândru de el!

George era bunu meu. Îmi place să știu că era mândru de mine.

Citesc tăcut, dar câteodată buzele mi se mișcă, atunci când întâlnesc cuvinte greoaie. Le simt.

Buni a numerotat primul meu jurnal cu capitole:

Un an...
Doi ani...
Trei ani...

Semnele acelea mici te ajută să economisești timp. Arată ca niște dinți. Sunt ca niște cuvinte. Ce mișto! Înseamnă că, de fapt, cuvintele sunt aceleași. Sau înseamnă orice altceva vrei să spui. Nu-mi amintesc prea multe de când eram mic. E un adevărat noroc că buni a scris totul în jurnalul de bebeluș. Așa pot și eu să-l citesc, la nesfârșit.

Sunt și alte lucruri în jurnalul meu. Scrisori scrise de buni, cu ștampila „Înapoiați la expeditor", pe plic.

Dragă Louise,
Pentru bunu și pentru buni nu este nici o problemă să-l țină pe Perry, dar tu trebuie să te implici în viața lui. Orice băiat are nevoie de o mamă...
G.J.
Așteptăm vești de la tine. Vrem să știm de ce...

G.J. e tatăl meu. Așa zicea buni. Cred că și pe el îl chema George. Dar i se spunea G.J. Numele lui e format doar din litere.

– E tatăl tău, dar nu mai e fiul meu. Nu mai e fiul meu! zicea buni.

Louise a fost soție de avocat. Asta e diferit de a fi o simplă mamă. Ele nu trebuie să-și crească toți copiii. Buni zicea că ea și bunu au avut nevoie de mine, așa că Louise m-a împrumutat lor. Le-a plăcut așa de mult de mine, încât m-au ținut la ei pentru totdeauna. Ce mișto!

E și o poză cu mine bebeluș, în patru labe. E lipită pe o pagină. Sub ea, scrisul lui buni.

„Perry îl iubește mult pe bunu și se ține după el ca un cățeluș."

Izbucnesc în râs. Îmi place să mă imaginez în postură de cățeluș. Mai e și una cu mine, în barca noastră. Am o căciulă roșie și mănuși groase, de aceeași culoare. Deasupra, cuvintele lui buni.

„Perry la navigat cu bunu. A învățat destul de repede și se descurcă deja cu cârma."

Buni scria toate lucrurile pe care știam să le fac și vârsta pe care o aveam.

„Perry citește acum. Învățătoarea aia nu știe ce spune. Citește semne și rezolvăm cuvinte încrucișate împreună. Îi spun în care pătrățel să scrie cuvintele și se descurcă foarte bine."

Pentru oameni, e foarte important să faci lucrurile mai repede, mai bine și mai mari.

– Pentru mame e ca un concurs, dacă respectivul copil cântărește mai mult, e mai înalt sau merge mai repede. Un afurisit de concurs!

Buni zicea asta când aveam probleme cu scrisul și cititul la școală. Profesorii organizau întâlniri cu părinții și buni se ducea. Îmi lua lucrările și le aducea acasă și lucram împreună ca să le îmbunătățim. Vocea ei devenea blândă și joasă când îmi povestea cât de mult se enervase acolo. Profesorii mă jigneau. Aceste întâlniri se numesc ședințe cu părinții. Acolo, învățătoarea și profesorii spun cât de rău e copilul tău. Profesorii spuneau diferite lucruri despre mine.

– Cred că are Sindromul Down, deși nu arată.

– E la limită. Nu se dezvoltă normal.

– Trebuie să acceptați faptul că Perry e retardat... ușor retardat.

– E ca și cum ar vorbi despre o afurisită de brânză, Perry! Ușor, neușor, pe naiba! zicea buni.

M-au dus la Școala Specială.

– Nu e nimic special! E doar numele! Perry, ești puțin lent și ăsta nu e un lucru rău. Tot în același loc o să ajungi. Oamenilor le plac denumirile. Îi fac să se simtă superiori, îmi spunea buni.

Superior e când cineva crede că e mai bun decât tine, dar în realitate, nu e.

Buni râdea tot timpul când citea noutățile despre școli și educație, mai ales când eram mai mare.

– Educație, pe naiba! Politicienii ăștia n-au habar de nimic! Ei sunt cei care ar trebui educați.

Și:

– Fii atent, Perry, dacă ai mai fi la școală, acum i-am putea da în judecată pe nenorociți!

Apoi, chicotea ca o vrăjitoare. Se asigura că știu toate denumirile noi. În fiecare an, erau altele.

– Auzi, Perry, acum ai deficiențe din punct de vedere cognitiv! Ca și frații tăi, doar că ei au deficiențe din punct de vedere moral!

Și arăta spre articolele din ziare sau reviste.

Am deficiențe. Îmi place cum sună. Toți avem deficiențe. „Deficiențe“ înseamnă că ai obstacole de trecut. Buni citea și despre ceva care se numea deficiențe de învățare.

– Perry, pun pariu că și tu ai avut din astea, iar noi nici nu ne-am dat seama.

I-am spus că nu cred. Eu nu eram decât lent. Asta era deja destul de greu. Nu mai voiam să am și altceva.

Continui să mă uit prin jurnal.

Școala. Primele mele amintiri cu școala. Aveam șase ani. Știu asta pentru că buni a scris multe pagini în jurnalul meu. E una din primele mele amintiri, dar nu una bună. Plângeam. Nu te poți duce la școală, dacă nu faci pipi și caca la WC. Mi-era teamă.

Învățătoarea nu mi-a spus unde era toaleta și am făcut caca pe mine. Am râs pentru că mi-era teamă. Era cald și curgător. Râd când mi-e teamă sau sunt agitat. Nu știu de ce, dar fac pe mine. Buni zicea că mă emoționez foarte ușor. „Emoționat" înseamnă că nu știi ce vor face ceilalți. Învățătoarea mea, domnișoara Kathy, i-a telefonat lui buni. M-am dus acasă cu buni și ea m-a spălat. O vreme, m-am dus la școală doar dimineața. Buni mă aștepta la ușa clasei.

Școala era și înfiorătoare, și plăcută, în același timp. Erau niște copii cu care-mi plăcea să mă joc. Mi se părea că asta e mișto. Dar erau și alți copii. Alții care râdeau și mă împingeau în noroi. Am avut nasul spart o dată. Nu. De trei ori. Cei mai mulți dintre copiii din cartierul meu nu s-au mai jucat cu mine după ce s-au dus la școală. Ca și Kenny. Stătea mai jos, pe aceeași stradă. După ce m-a pus să mănânc biscuiți pentru câini, buni nu m-a mai lăsat să merg la el acasă.

Întorc cinci pagini în jurnal și am opt ani.

Opt ani. Buni zicea că e minunat să ai opt ani. Era și o poezie. E minunat să ai opt ani. Îmi amintesc că buni mi-a dat o felicitare ca să sărbătorim. O țin încă în jurnal, pe post de semn de carte. A sărbători. Un alt cuvânt. Înseamnă a te distra. E minunat să ai opt ani și să sărbătorești. Nu mai făceam pipi și caca decât la WC. Puteam să nu fac pe mine toată ziua.

Buni a zis:

– La naiba, asta e extraordinar!

Știu asta datorită felicitării primite și pentru că mi-a spus-o chiar buni.

E și o poză cu mine, pe trotuar, în fața casei noastre. Îmi țin bicicleta. E mult prea mare pentru mine. Casa noastră era pe o stradă lungă și dreaptă, cu tufișuri. În partea de jos, era din cărămidă, iar în partea de sus, din lemn vopsit în alb. Am ajutat la vopsitul lemnului de două ori. Prima oară, l-am ajutat pe bunu. Aveam paisprezece ani. A doua oară, aveam douăzeci și nouă de ani. Bunu era mort și ni s-a rupt scara. Cred că eram prea greu. Ar

trebui să vopsim casa din nou când aş avea patruzeci şi patru de ani. Buni ar avea nouăzeci şi nouă de ani. Dar buni e moartă şi casa s-a vândut. Nu mai există. O demolează. Era o placă mare care spunea că se va construi altceva. Nu mai ştiu ce. Cred că un magazin de computere.

Când mă gândesc la lucrurile astea, îmi amintesc de cutiile lui buni şi bunu. Sunt încă stivuite într-un colţ din dormitorul meu. Intru, o ridic pe una şi o aşez pe pat. E grea şi cartonul e tot îndoit. Trebuie să iau un cuţit din bucătărie şi să tai banda care o ţine închisă. Deasupra, sunt hârtii. Le iau în mână. E şi un album. Îl deschid. Poze cu bărci cu pânze. Un bărbat care ţine în aer un trofeu şi zâmbeşte. Citesc pe spate. „George Crandall." Bunu.

Buni zicea mereu că semăn cu el, cu excepţia faptului că am urechi clăpăuge. Mă duc în baie ca să verific. Ochii mei sunt căprui ca ai lui buni. Bunu avea ochi albaştri. Părul meu are aceeaşi culoare ca părul lui bunu, cu excepţia faptului că al lui a fost şi grizonant. Era mai înalt decât mine când încă trăia, dar eu am mai crescut. Poate că acum avem aceeaşi înălţime, dar asta nu pot să ştiu. Pun fotografia pe oglindă şi mă uit fix la ambele feţe. Faţa mea e mai plină. Mă întorc în profil. Burta lui bunu iese în evidenţă, a mea, nu. Picioarele mele sunt în regulă, dar braţele par mai slabe. Sunt costeliv? Trebuie să-l întreb pe Keith.

Mă întorc în dormitor şi pun pozele pe pat. Sunt multe poze cu bărci. Cu bărci galbene. Cu bărci albastre. Tăieturi vechi din ziar.

CUPLU TÂNĂR NAVIGHEAZĂ ÎN PACIFICUL DE SUD PE O AMBARCAŢIUNE DE 10 METRI

Articolele din ziar sunt tăiate şi lipite în ordine în album.

AMBARCAŢIUNE DE CURSE LOCALE VICTORIOASĂ

„Victorios" înseamnă că ai câştigat diferite chestii. Sunt şi planuri de bărci cu pânze şi desene. Cutia e plină de alte lucruri. Un

steguleț. „Waikiki Yacht Club“, scrie pe el. Asta e în Hawaii. Mi-a spus Keith. Jurnalele de bord sunt pline. Le pun deoparte ca să le citesc mai târziu. La început, am fost trist, dar acum sunt fericit. Astea erau lucrurile lui buni și ale lui bunu.

Una dintre cutii e prea grea pentru mine. Keith a târât-o din spatele lui Yo când m-a ajutat să mă mut.

– Keith e puternic ca un taur, mi-a zis buni. Pe Keith te poți baza necondiționat.

O deschid. Deasupra, e un morman de plicuri cu numele meu pe ele. Lucrările mele de la școală. Le pun deoparte și ridic cutia de dedesubt. E închisă cu lacăt și e din piele sau plastic. Nu-mi dau seama. Plasticul e artificial, iar pielea provine de la vaci. Trebuie să le ucidă ca să le ia pielea. Mă întristez din nou. Deschid cutia. Pe moment, nu-mi dau seama ce este, apoi îmi amintesc. E pick-upul lui bunu. Desfășor cordonul și mă uit la el cu atenție.

Discurile sunt foarte vechi. Nu le mai folosește nimeni. Manuel are un iPod și Keith are casete. Nu știu ce are Gary.

Mă întreb dacă merge. E o priză pe perete. Pun pick-upul pe jos și îl bag în priză. Nu se întâmplă nimic. Dar, stai așa! E un comutator pornit-oprit pe o parte. Îl apăs. Platanul se învârte.

„Hahaha!“ Izbucnesc în râs și tresar, pentru că m-am speriat. Mă uit din nou în cutie. Discurile lui bunu. Scot unul. Coperta din carton nu se îndoaie când scot discul afară. E o poză cu o orchestră pe copertă. Cu un bărbat care cântă la pian. Pe el scrie „Vivaldi“. În partea de sus e scris: „Cele patru anotimpuri“.

Pun discul pe platan și poziționez acul cum îmi amintesc că făcea bunu.

Se aude muzică. Muzica lui.

Muzică minunată.

Stau așezat și ascult până târziu, în noapte.

17

– Asta e partea cea mai grea, spune Keith. Stă de vorbă cu Gary. E greu să știi în cine să ai încredere. Cât de bine îi cunoști pe frații ăștia ai lui?

Trage lung din țigară. Keith fumează Camel. Pachetul e mișto, cu poza unei cămile și a unei piramide. Eu mănânc bomboane Hershey's Kisses în timp ce Gary și Keith vorbesc.

– John e avocat, iar David are o firmă, ceva legat de contabilitate. Soțiile sunt interesate doar de bani. Așa zicea buni. Eu doar am auzit zvonuri prin telefonul fără fir. Nimic clar.

Gary nu fumează. Tușește și-mi spune să deschid fereastra. La noi, e aproape iarnă, și mi-e frig, și totuși o deschid. Doar mi-a spus să o deschid. El e al treilea pe lista mea.

– Deci trebuie să fim cu ochii-n patru și să ne asigurăm că nu încearcă nimic pe la spate. Nu am încredere în avocați decât dacă sunt suficient de aproape ca să le trag un șut în fund.

Keith suflă fumul în aer.

Gary se caută prin buzunare. Îmi dau seama că își caută tubul de Afrin[1].

– Nu pot crede că ar încerca să facă totuși ceva complet ilegal. De altfel, au banii lor. De ce ar încerca să-i ia pe ai lui Perry?

[1] Spray nazal (n.red.)

– Eşti al naibii de naiv, Gary! Oamenii de teapa lor nu au niciodată destui bani. Cred că ar trebui să-i căutăm un avocat lui Perry.

– Cred că ar trebui să-l întrebăm pe Perry. E decizia lui. Gary se întoarce spre mine. Perry, tu ce vrei să faci?

– Nimic. Să-mi mănânc bomboanele. Apoi îmi amintesc. Hai să-mi iau televizor! Nu mi-am cumpărat încă un televizor.

– Bine, o să-ţi luăm televizorul.

Keith îşi stinge ţigara în chiuvetă. Sper că o să cureţe mizeria, dar nu pare a avea de gând să facă asta.

Gary şi Keith sunt cei mai buni prieteni ai mei. Gary e prietenul meu cel mai vechi, deşi e şeful meu. Îi cunoştea pe buni şi pe bunu de pe vremea când aveau şantierul naval şi mă ştie de când eram mic. Nu-mi mai amintesc de când îl ştiu pe Gary, dar îmi aduc aminte când l-am întâlnit prima oară pe Keith. Chiar şi a doua oară. Prima zi a lui Keith la magazinul Holsted.

– Perry, îţi aminteşti de Keith? Veţi lucra împreună, spusese Gary.

Eram agitat pentru că nu eram obişnuit să lucrez acolo, şi clienţii mă speriau.

– Bineînţeles că îşi aminteşte. Ne-am cunoscut cu o zi în urmă. Haide, Per, ajută-mă să despachetez cutiile astea, îmi zisese Keith.

Mă striga Per, că era mai scurt. Chiar de la început. Ca şi cum am fi fost buni prieteni. Mă simţisem imediat mai bine, deoarece îşi amintise numele meu şi mă ajutase să despachetăm cutiile. De atunci, rămăserăsem cei mai buni prieteni.

Acum, Keith merge în cerc. Picioarele lui bocăne pe podeaua mea. Trebuie să stăm în apartamentul meu pentru a avea parte de intimitate. Ca să nu ne audă şi alţii secretele. Manny e singur jos şi are grijă de magazin. Mi-a zis să-l strig Manny acum. Ce mişto! Vrea să fim prieteni.

– Când te mai sună fraţii ăia ai tăi, spune-le că n-ai nevoie de ajutorul lor.

Keith pune o altă țigară între buze. Îl văd căutându-se prin buzunare.

– N-am nevoie de ajutorul lor, îi spun.

– Așa e!

Keith se apleacă și folosește plita pentru a-și aprinde țigara.

– Keith, e periculos. Poți să-ți arzi fața! Sunt exact ca buni. Ea zicea că poți să-ți pierzi un braț dacă-l scoți pe geamul unei mașini. Mă punea să închid geamul din spate al lui Yo ca să nu pot să-mi scot mâna afară și să o flutur când Keith mergea cu viteză.

– Iată un mod bun de a pierde un deget, spunea de fiecare dată când foloseam blenderul.

Buni era foarte deșteaptă. Știa toate modalitățile prin care o persoană putea să se rănească sau să piardă ceva. Gary ține predici exact cum făcea buni în timp ce eu îmi mănânc sendvișul. Spune că ar trebui să investesc bani pentru viitor. „A investi" înseamnă că le dai altora banii tăi. Oamenii își fac griji pentru viitorul lor. Și buni mi-a zis să mă îngrijorez, dar eu cred că viitorul va veni oricum, chiar dacă ne facem griji sau nu. Dacă nu vine, înseamnă că ai murit, și nu mai ai de ce să te agiți. Mă gândesc la viitorul meu și economisesc, dar nu mă agit prea mult. Îl ascult pe Gary, la fel cum o ascultam înainte pe buni. Îmi spune ce pot face cu banii și-mi pune întrebări.

– Sunt și alte lucruri pe care le poți cumpăra, cum ar fi fondurile mutuale, care investesc în multe afaceri diferite, și tu poți câștiga dividende sau dobândă. De exemplu, ce fel de afaceri te interesează? mă întreabă.

– Magazinele în care se vând lucruri pentru bărci, îi spun. Ca magazinul tău, Gary. Știu multe despre magazinul tău.

Îmi vine o idee super.

– Ce-ar fi să investesc în magazinul tău? îl întreb.

Gary scutură din cap cum făcea Reuben, câinele nostru collie, când era ud.

– Nu, Perry. Nu vreau un asociat. Adică, aș vrea să mă extind. Cine n-ar vrea asta? Dar un asociat? Nu prea cred.

Keith se ridică și își stinge țigara în cutia de bere goală. Sfârâie. Sper că nu o va arunca la gunoi. S-ar putea să nu fie stinsă de-a binelea. Ar putea izbucni un incendiu.

– De ce nu? întreabă el. De ce să nu investească în magazinul tău?

– Dumnezeule! Nu știu. Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu știu dacă afacerea ar putea susține și un alt asociat. Suntem mici. A fost destul de greu. Concurența e tot mai acerbă. Nu-mi pot permite să dau faliment, ca George.

Gary oftează atât de tare, că buzele îi vibrează ca și cum ar sforăi.

Știu că vorbesc despre bunu. Keith se plimbă înainte și înapoi, prin fața canapelei.

– Serios, Gary, gândește-te la asta! E un plan bun. Îi place aici. E un loc bun pentru el. Crezi că frații ăia și nevestele lor o să-l mai lase în pace de acum înainte?

Acum vorbesc despre mine. Îmi vine să le reamintesc că sunt aici și îi aud, dar nu o fac. Capul lui Gary e lins și lucios. Parcă avea mai mult păr. Șaten, la fel ca mine. Îl ia dintr-o parte a capului și îl piaptănă în sus peste locul fără păr, dar nu stă. Îmi spune că are un cap prea fierbinte pentru păr, dar cred că e din cauza grijilor. Grijile ți se învălmășesc în cap și scot părul din interior. Așa cred eu. Keith se oprește să ia o îmbucătură din sendviș. Asta chiar că e ciudat, pentru că, de obicei, vorbește cu gura plină.

Gary dă din mâini.

– Ascultă, îl știu pe Perry de când era mic. De fapt, cunosc toată afurisita asta de familie dinainte de nebunia cu șantierul naval. Nu-mi spune mie că G.J. nu a avut nici un amestec în asta, pentru Dumnezeu! Sunt sigur că Louise, ticăloasa aia de nevastă-sa, a avut.

Devine agitat, așa că trebuie să folosească sprayul nazal. E alergic la orice, mai ales la tulburare.

Nu mi se pare frumos să o numești pe Louise „ticăloasă". Nu-i place să i se spună „mamă", și cu siguranță nu-i va plăcea nici termenul de „ticăloasă". E interesant să îi ascult vorbind pe Gary și pe Keith. Joc rolul auditorului și nu zic nimic.

– Ar trebui să te gândești serios la asta. Pe bune! Gândește-te la îmbunătățirile pe care le-ai face! Poate chiar o asociere cu șantierul naval Carroll. E o șansă a naibii de bună, Gary! Faleza din Everett se va deschide în curând. Uită-te și tu la ce s-a întâmplat în Seattle! Trebuie să fii pregătit să profiți când e momentul.

Din nou cuvântul ăsta. Profit.

Keith se așază înapoi pe canapea. Scoate un scârțâit ca o bășină, și eu izbucnesc în râs.

E bine să vorbești despre investiții, și asta mă face să gândesc. Aș putea fi om de afaceri. Aș putea fi un investitor la magazinul de produse pentru navigație Holsted. Investitor. Ce mișto sună! Mă ridic și mă plimb prin apartament, până când Gary și Keith termină de mâncat. Sunt entuziasmat! Prea entuziasmat ca să țopăi! Mă gândesc la cât de mult îmi place apartamentul meu. Mă pot uita la bărci pe fereastră. Nu are curte, dar nu mă deranjează, pentru că nu-mi place să tund gazonul și să smulg buruieni. Mi-ar trebui curte dacă aș avea câine și dacă nu l-aș scoate la plimbare în fiecare zi. Pe de altă parte, mi-aș putea lua o pisică. Pisicile n-au nevoie de curte. Pisicile sunt mișto. Îmi fac griji că poate Gary nu mă vrea ca investitor.

– Gary, lasă-mă să fiu investitor. Te rog ...

Nu termin, pentru că Keith mă întrerupe.

– Cel puțin, gândește-te la asta, Gary, Bine? îl roagă Keith.

– Mă voi gândi. Gary mototolește hârtia de la sendviș și o aruncă în găleata de gunoi din bucătărie. Când iese pe ușă, ne întreabă: Voi nu veniți?

Keith spune:

– Nu. Trebuie să cumpărăm un televizor. Venim mai târziu. Apoi, mă întreabă: Ești gata?

Sar cât pot de sus.

– Sigur!

Îmi iau jacheta și coborâm la Yo.

Când ajungem la mallul din Everett, trebuie să parcăm la capătul cel mai îndepărtat din parcare. Toate locurile pentru handicapați sunt ocupate. Asta îl enervează pe Keith la culme.

– Nu pot să cred că sunt atâția șontorogi la mall! E miezul zilei, pentru Dumnezeu! Fir-ar să fie! Ar trebui să fie toți la serviciu!

– Șontorog e ca și cum ai zice retardat, Keith. Nu mai zice așa!

– Bine, atunci schilod.

– Nu. Nici așa nu e frumos. Spune oameni care prezintă dificultăți de mers.

Lui Keith nu îi pasă dacă vorbește frumos sau nu, așa că mormăie ca să nu-l înțeleg:

– Oameni... dificultăți de mers.

E bine și așa.

Mallul din Everett e deja decorat pentru Crăciun, și nici măcar nu a trecut Halloweenul. La intrare, e o persoană îmbrăcată în roșu care sună dintr-un clopoțel peste o oală mare, atârnată de o etajeră.

– Ceva mărunțiș? Ceva mărunțiș de dat?

Bărbatul cântă, și clopoțelul zăngăne.

– Am bani, spun și mă opresc să scormonesc în buzunar.

Keith mă prinde de umăr, și banii ratează ceainicul negru, căzând pe podea.

Cum Keith mă trage înăuntru prin ușa mare dublă, bărbatul ridică bancnotele și strigă:

– Fii binecuvântat! Crăciun fericit! Fii binecuvântat, fiule!

– N-avem timp pentru asta! Uite planul! Unde vrei să mergem mai întâi? întreabă Keith.

Un plan este o hartă a mallului.

– La televizoare, spun.

– Foarte bine, Per. Electronice. Etajul al doilea. În mijloc.

– Simt miros de prăjituri.

Îmi ghiorăie mațele.

Ca să ajungem sus, trebuie să trecem pe la sectorul de mâncare, de unde vine mirosul de prăjituri. Ne oprim să luăm ciocolată caldă și prăjiturele cu ciocolată și ne uităm cum se montează trenulețele de decor. Apoi, ne uităm la aerobic pe scenă.

– Uită-te la cățelușele astea cum țopăie!

Lui Keith îi place să se uite la alți oameni când fac sport, mai ales la femei. Trebuie să-l târăsc de-acolo. Ne uităm prin vitrine, dar, când Keith devine tăcut și pare plictisit, știu că e timpul să mergem la televizoare.

Omul de la raionul de televizoare are un ecuson pe care scrie: „Patrick Perry".

– Hei, pe mine mă cheamă Perry L. Crandall. Avem același nume, spun.

– Bine ați venit la Top Electronics. Cu ce vă putem ajuta?

Se uită la Keith.

– Prietenul meu vrea să cumpere un televizor. Cred că ar trebui să vorbiți cu el.

Keith își dă ochii peste cap când e enervat.

Patrick ne arată un televizor alb și mic, într-un colț.

– Ăsta e cel mai ieftin model. E o afacere bună.

Începe să se joace cu butoanele.

Mă îndrept spre cele mari, cu ecran plan.

– Vreau ceva mai mare. Ce ziceți de ăsta? Arăt spre unul agățat pe perete.

Patrick îmi arată altul.

– Acesta ar fi probabil unul din categoria celor pe care vi le-ați putea permite.

Îmi dau seama că Keith devine din ce în ce mai nervos.

– Am destui bani, spun și privesc cum gura lui Keith se transformă într-o grimasă.

Patrick zâmbește și îi face cu ochiul lui Keith.

– Da, da, sigur.

– Ce-ai zice de ăsta?

Keith se îndreaptă spre cel mai mare televizor cu plasmă din magazin.

Patrick pare nedumerit.

– E peste o mie de dolari.

Keith arată spre mine și zice:

– Văd că nu-l cunoașteți pe prietenul meu, Perry L. Crandall. Nu-l cunoașteți pe Perry L. Crandall? *Vestitul* Perry L. Crandall? *Proaspătul câștigător la loto? Acel* Perry L. Crandall?

Cu fiecare cuvânt, fața lui Keith se apropie de a lui Patrick, și degetul lui îl împunge în piept, chiar sub ecusonul negru strălucitor.

– Vreți și suport?

Patrick vorbește direct cu mine.

Pentru o mie opt sute optzeci și trei de dolari și patruzeci și cinci de cenți, îmi cumpăr un televizor cu plasmă cu diagonala de șaizeci și nouă de centimetri. Pentru trei sute de dolari, îmi iau și un suport pentru televizor.

– Avem reducere la casetofoane. Nu vreți un casetofon? Un DVD-player?

Patrick pare amețit.

Se așază pe o consolă când îi spun:

– Ba da!

– Nu vrei o pastilă Tums? îl întreb.

Spune că nu.

Trebuie să scriu trei cecuri, pentru că tot găsesc lucruri de cumpărat. Patrick spune că oamenii lui ne vor duce lucrurile la Yo, când terminăm cu cumpărăturile.

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule Crandall. Vă mulțumesc foarte mult.

Îmi strânge mâna cu putere. Palma îi e transpirată.

– Auzi, Keith, nu prea am altă muzică decât discurile lui bunu.

Îmi amintesc de chestia asta când trecem pe lângă magazinul de muzică. Sam's Music & Movies. Habar n-am ce să cumpăr, dar mă ajută Keith.

– Trebuie să cumperi Doobie Brothers și niște Eagles, și Beatles... Keith ia cât de multe poate duce. *Aha!* The Grateful Dead! Oh, și Jimmy Buffett!

Mă duc la filme și aleg zece deodată. Trebuie să merg la casă și să le pun pe tejghea, ca să mai pot lua. Doamna de la tejghea se încruntă și își încrucișează brațele.

– E de-a dreptul ridicol. Trebuie să le duci înapoi! Ai de plată peste cinci sute de dolari aici!

Se încruntă la mine, și ochelarii îi alunecă în jos pe nas.

– La prețuri nu te uiți? Nu știi să aduni?

– Iată numărul domnului Jordan de la bancă. Cecul lui Perry e bun, vă asigur că asta vă va zice.

Keith zâmbește, părând încântat. Mi-e teamă că n-o să-mi pot cumpăra filmele. Casierița vorbește la bancă în timp ce șeful ei iese dintr-o cameră din spate. Se oprește când mă vede și își întinde mâna.

– Ia te uită, nu ești tu cel care a câștigat la loto? Tu ești, nu-i așa? Perry? Perry Crandall de la magazinul Holsted? Se întoarce spre casieriță. Poza lui e în ziarul de azi. Tocmai a câștigat douăsprezece milioane de dolari la loto! Dumnezeule! Da' norocos mai ești!

Ceilalți oameni din magazin se adună în jurul meu. Încep să mă simt stânjenit. Un bărbat mă bate pe umăr, pentru noroc, zice. Casierița se prezintă drept Shirley.

– Shirley Nelson, ăăă, mă poți suna. Uite numărul meu, dacă... dorești ceva.

Keith smulge hârtiuța.

– O iau eu, zice el.

Directorul mă lasă să cumpăr ce vreau. Îmi dă pe gratis două filme care crede el că mi-ar plăcea. Îi dau lui Shirley un CD cu Smashing Pumpkins, drept mulțumire.

Ea zâmbește și-mi spune:

– Mai vino pe aici, oricând vrei.

Acum mă place, deși nu mă cunoaște.

Toți cei de la mall au fost drăguți, deși nici unul dintre ei nu mă cunoștea.

18

Învățătoarea mea e domnișoara Elk. Îmi place la școală. Cuvintele mele sunt: *clone*[1], *clop*[2], *close*[3], *close*[4], *close*[5], *closed*[6] și *closed circuit*[7], care e ca și cum ai apărea la televizor. Trebuie să fie mișto să apari la televizor.

Asta am spus când a trebuit să prezint tema în clasa domnișoarei Elk. Ea era drăguță. Îmi amintesc că m-a făcut să mă simt deștept. Îmi amintesc de clasa ei. Era o clasă specială. Așa ne numeau ceilalți profesori. Speciali.

– *Close* e un cuvânt interesant. Nu e unul singur, ci mai multe. Se scriu la fel, dar se pronunță diferit. Poate fi derutant. De exemplu, poți închide ușa sau cineva poate sta aproape de tine. Sau „poți fi pe-aproape"[8]. Așa spune buni.

Le prezentam cuvintele din dicționarul meu.

– Foarte bine, Perry. Faci bine că citești dicționarul. Cuvintele reprezintă cheia.

Domnișoara Elk și buni aveau aceeași părere despre cuvinte.

---

1 Clonă, a clona
2 A lovi cu copita
3 Aproape
4 A închide
5 Îngrăditură
6 Închis
7 Circuit închis
8 În original, *Close, but no bananas*

Domnișoara Elk a fost cea mai bună învățătoare a mea. Aveam zece ani când m-am dus la clasa ei specială. A fost cea mai bună învățătoare specială pe care am avut-o. „Special" înseamnă foarte bun sau mai bun. Sau poate însemna o clasă în care ești la școală. I-a plăcut așa de mult de mine, încât m-a păstrat în clasa ei, timp de doi ani. Eram ajutorul ei. M-a învățat să citesc mai bine și am iubit-o. I-am spus că o să mă însor cu ea când o să mă fac mare. A râs și mi-a spus că era deja măritată. Mai bine așa. Ar fi fost mult prea bătrână pentru mine, a spus buni.

Școala poate fi un loc înspăimântător. Îmi amintesc că voiam să merg la școală ca toți ceilalți copii. Mergeam cu autobuzul. Era galben și șoferul țipa și fuma. Azvârlea chiștocurile pe fereastră. De multe ori, nu reușea și chiștocurile zburau pe podea și aruncau scântei. Băieții mai mari din spate le ridicau și încercau să le fumeze. Ce grețos! Mă loveau în cap când coborau din autobuz. De fiecare dată când treceau pe lângă mine, mă îmbrânceau, mă împingeau, îmi luau hârtiile sau îmi spuneau că sunt retardat. Nu știau că eram în clasa specială.

M-am întrebat mereu de ce. Era una din întrebările pe care mi le puneam când vorbeam cu buni.

– De ce sunt oamenii așa de răi? o întrebam. De ce-mi spun în toate felurile? De ce?

Încă n-am aflat răspunsul.

Nici buni nu cunoștea răspunsul.

– Nu știu, Perry. Pur și simplu, nu știu. Oamenii pot fi atât de cruzi!

– Toți aparținem acestei lumi. Toți avem dreptul să fim aici, spunea domnișoara Elk.

Îmi place asta. Toți aparținem. La sfârșitul celui de-al doilea an cu domnișoara Elk, îmi dădusem seama că-mi plăcea să citesc. Era ciudat. Ca un mister. La început era greu și apoi devenea plăcut. Buni era impresionată și voia să stau cu domnișoara Elk tot timpul, dar directorul școlii n-a fost de acord. Apoi, domnișoara Elk a plecat.

Următoarea mea învățătoare m-a pus să stau singur, într-o clasă normală.

– El e Perry. E special. Va fi cu voi în clasă. Salutați-l pe Perry! Va sta aici, în spate, cu doamna Kennedy. Perry? Ia loc!

– Nu pot sta acolo? Cu ceilalți copii?

Mi-a spus că nu. Mi-a spus să tac din gură și să mă așez.

Eram ceea ce se numea o piedică. Când clasa avansa prea repede, eu eram un obstacol care îi încetinea pe ceilalți copii. Doamna Kennedy mă ajuta de două ori pe săptămână. În restul timpului, doar stăteam.

– Nu pot sta cu ceilalți copii? am întrebat.

Învățătoarea trimitea bilețele acasă.

„E un element perturbator."

„Influențează în mod negativ climatul clasei."

„Ceilalți copii sunt afectați."

„Nu merge."

Spunea că trebuie să mă adaptez.

– Aici, trebuie să te adaptezi. Nu avem clase speciale. Acesta este mediul cel mai puțin restrictiv.

– Ceilalți copii nu pot învăța când tu te strâmbi în spate, Perry.

– Pot să stau cu clasa? am întrebat din nou.

N-am scos limba decât o singură dată. Poate, de două ori. Mă plictiseam.

– Nu, m-am săturat. Perturbi ora și ești nepoliticos.

Directorul școlii a venit la noi în clasă.

Învățătoarea mea se tânguia.

– Pur și simplu, mi-e imposibil să predau unui elev cu deficiențe cognitive așa de mari.

Voia să spună retardat.

Aveam treisprezece ani. Eram prea înalt pentru școala primară, așa că buni m-a luat acasă. Nu voia ca eu să merg la școala gimnazială. Școala ne trimitea scrisori. Buni scria pe ele:

„S-AU MUTAT".

„NU MAI LOCUIESC LA ACEASTĂ ADRESĂ."

„NU LOCUIEȘTE NIMENI CU ACEST NUME AICI."

„NU MAI LOCUIM AICI."

Îmi lipsea mersul cu autobuzul la școală, dar buni mi-a arătat cum să merg cu autobuzul din Everett până la șantierul naval al lui bunu. Mergeam acolo să lucrez cu bunu, după lecțiile cu buni. Eu și bunu ne întorceam acasă la ora cinei. Mâncam pui sau ton. Ce vrenuri bune! Buni nu avea nenorocita de artrită și bunu era încă în viață.

Una dintre activitățile mele preferate era să leg noduri cu bunu. Mă pricep bine la asta. Pot face figura opt și bucla de parâmă. Știu să fac toate nodurile astea. Îmi plăcea să citesc despre bărci și navigație, și stăteam în biroul lui bunu, și mă uitam în cărți. Eu trebuia să răspund la telefon.

– Șantierul naval Crandall. Perry L. Crandall la telefon, spuneam. Cu ce vă putem ajuta?

După ce a murit bunu, am avut o problemă. Era legată de bani. Nu aveam nici șantierul și nici banii.

– Am pierdut șantierul, spunea buni și apoi dădea de pereți cu câte o farfurie sau cu un alt vas.

Ce bine că erau din melamină! Nu-mi dădeam seama cum de l-am putut pierde, pentru că era tot acolo unde l-a lăsat bunu. Dar a trebuit să-l vindem. Gary Holsted și buni vorbeau la noi acasă și, apoi, am început să lucrez pentru el la magazinul Holsted, chiar lângă fostul nostru șantier.

– E singurul prieten pe care-l avem, Perry, spunea buni, singurul.

Și apoi tăcea. Ca atunci când o întrebam de tatăl meu.

– Nu-ți bate capul, Perry! Nu-ți bate capul! și se închidea în ea.

19

Primesc o grămadă de scrisori. Şase sau douăzeci de scrisori pe zi, uneori mai multe. Nu primeam multe scrisori înainte, dar acum primesc. Unele spun cam aceleaşi lucruri. Unele sunt diferite.

„Dragă câştigătorule la loterie..."

„Către norocosul câştigător la loterie..."

„Către domnul Perry Crandall, câştigătorul la loterie..."

Le pun unele peste altele pe blatul din bucătărie, pentru că nu ştiu ce să fac cu ele. Buni zicea că, dacă cineva pe care nu-l cunoşti îţi trimite ceva, probabil e un lucru rău. Unele scrisori par importante, scrise cu litere mari şi negre. Altele au litere mici, greu de citit, şi au cecuri albe în interior. Altele spun poveşti triste. E una cu un băiat care are cancer. Alta e de la o persoană care mă informează că suntem verişori şi că şi-a pierdut slujba. Altele îmi spun despre orfanii care mor în Africa şi în Kentucky. Ce trist! Orfanii o duc extrem de greu fără părinţi. Ce trist că trebuie să moară şi ei!

Sunt oameni care stau în faţa uşii mele. Pe unii îi cunosc, ca de exemplu pe învăţătoarea mea, domnişoara Elk. Vrea să-mi strângă mâna şi să mă roage să donez bani pentru noua ei şcoală. Ce mişto!

– Cât doriţi? o întreb.

– Cât poţi să dai? mă întreabă.

– Cât doriţi? o întreb.

– Cât poţi să dai? mă întreabă.

Îi scriu un cec de cinci sute de dolari. Astea sunt toate zerourile pe care le pot face să încapă pe un rând, fără ajutorul lui Keith.

Chuck, tipul de la bingo şi Mary Margaret, de la biserica Sf. Augustin, au venit şi ei să mă salute şi asta a fost la fel de mişto.

– Săracii din comunitatea noastră au nevoie de ajutor.

– De cât ajutor au nevoie? întreb.

Era pentru biserică şi biserica e un lucru bun. Le-am scris un cec de cinci sute de dolari. Voiau cinci mii, dar buni zicea mereu că nu trebuie să le dai oamenilor ce-şi doresc. E rău pentru ei.

– Hei! Perry! Nu te-am văzut de-un car de ani!

Nu-l cunosc pe omul ăsta.

– Cine eşti? îl întreb.

– Kenny! Kenny Brandt! Nu-ţi aminteşti de mine? Eram prieteni în copilărie! Îţi aminteşti acum? Locuiam în casa aia galbenă, mai jos pe stradă. Ţii minte?

Părul său blond e rar în vârful capului, iar el e mai scund şi mai slab decât mine. S-ar putea să fie fostul meu vecin, Kenny. Nu l-am văzut de mult timp şi nu-l mai recunosc, dar el îmi confirmă că e cine spune că e.

– Deci, ai ceva mărunţiş, de dragul vremurilor de demult? Am fost dat afară. Nevastă-mea m-a părăsit. Mi-ar prinde bine nişte verzişori.

Arată ca o veveriţă. Buzele i se mişcă repede, ca şi când ar ronţăi alune.

– Îmi pare rău, îi spun.

E greu să fii şomer, dar îmi vine o idee:

– Gata, ştiu. Poţi vorbi cu Gary. Gary Holsted? El le găseşte oamenilor de lucru. Ţi-ar putea găsi şi ţie o slujbă.

Mă duc să iau un stilou din sertar.

Kenny zâmbeşte când mă vede scriind.

– Uite numărul de telefon al lui Gary. Sună-l, da? Şi apoi...

Nu mă lasă să termin.

Kenny se uită întâi la bucata de hârtie, apoi la mine, și din nou, la bucata de hârtie.

– Te bag în mă-ta! Te bag în mă-ta, idiotule! Vreau bani, nu un nenorocit de număr!

Îmi aruncă hârtia în față și se năpustește pe ușă afară, trântind-o în urma lui. N-am timp să-i scriu un cec. Pleacă înainte de a avea timp să o fac.

Gary și Keith alungă pe toată lumea când urcă la mine. Gary spune să ne trebuie o gardă de corp pentru a-i ține pe intruși la distanță. Izbucnesc în râs. Asta e slujba mea. Mă ocup cu securitatea. Stau deasupra magazinului Holsted, noaptea și sunt atent, ca să nu intre hoții. Intrușii sunt ca și hoții. Dar oamenii ăștia nu sunt intruși. Au bătut la ușă, iar eu le-am deschis și i-am poftit înăuntru.

Rudele mele mă sună tot timpul acum.

Nimeni nu strigă, cu excepția lui John și câteodată, a lui Elaine. Keith spune că nu mă vor mai lăsa în pace de-acum înainte, dar eu nu vreau să fiu lăsat în pace.

– E dezgustător! spune Keith.

„Dezgustător“ înseamnă că oamenii te dezamăgesc și fac lucruri care ție nu îți plac.

– Lipitori! Păsări de pradă! Hiene!

Fața lui Keith e toată roșie și umflată.

– Ascultă-mă, Perry, e important! Mă asculți?

Trebuie să-l ascult, pentru că gura lui e băgată în fața mea. Răsuflarea lui miroase a rahat de câine și bere. Nu-i spun asta. În mod sigur, nu ar fi frumos.

– Mda.

Sunt auditor. Ascult.

– Nu te poți încrede în familia ta! Nu te poți încrede în frații tăi, spune Gary.

– Hahaha! Asta-mi spunea și buni.

Gary și Keith se holbează la mine și, apoi, se uită unul la celălalt. Keith se trage de păr. Gary oftează din nou, din toți rărunchii.

– Perry, vorbesc foarte serios. Trebuie să-mi promiți că nu o să semnezi sau nu o să completezi nimic din orice ți-ar trimite cineva. Nimic! Mă înțelegi?

Gary vorbește pe un ton jos și grav.

– Mda.

Trebuie să mă gândesc la asta un minut. Să nu semnezi nimic înseamnă să nu semnezi nimic, nimic.

– Dar cecuri? Trebuie să semnez cecuri. Dar cecurile mele? întreb.

– Nu semna nici o hârtie! Nu-ți scrie numele! Cred că frații tăi încearcă să profite de tine. Îți vor banii, spune Keith.

– Pot să primească ceva bani. Asta e o idee bună. Le pot da niște bani. Auzi, Keith, chiar le-aș putea da niște bani. Asta ar fi în regulă. Nu ar fi în regulă?

– Nu! Nu. Nu, Perry. Ascultă-mă! Ei îi vor pe toți. Nu vor fi mulțumiți. Oh, la naiba!

Keith arată de parcă ar avea o indigestie.

– Nu vrei o pastilă Tums, Keith? Am Tums. Cu aromă de fructe. Auzi, hai să mergem să o vizităm pe Cherry. N-am mai fost la magazinul universal din port de mai multe zile. Știți ce, haideți să cumpărăm toți Slurpees!

Gary spune că am nevoie de un plan.

– Perry, liniștește-te! Asta e o treabă importantă. Ai o imensă posibilitate să ajuți oamenii și să-ți construiești un viitor minunat, dar trebuie să ai mare grijă. Te rog, anunță-mă pe mine sau pe Keith dacă vrea cineva ceva de la tine! Bine?

Gary e drăguț și mă cunoaște de mult timp.

– Ce-s toate astea? Gary începe să se uite prin hârtiile de pe blat. Drăcia dracului! Keith, ia uită-te la asta!

Își apropie capetele și arată ca surorile alea siameze de la emisiunea „Crezi sau nu crezi“ a lui Ripley.

E în regulă când prietenii îți citesc corespondența.

– Le-ai trimis bani ăstora? întreabă Gary.

Ridică o scrisoare de la conducătoarea cercetașelor.

– Vor să meargă în excursie în Canada, le explic. E educativ.

– De unde știu unde să trimită scrisorile? Cum de îl găsesc oamenii?

Keith ia un teanc de plicuri de la Gary. Are gura deschisă. Arată ca un pește guppy[1]. Și eu am avut pești guppy, dar au murit și buni i-a aruncat în WC și a tras apa.

– Trimit bani celor care au cancer. E un lucru trist, le spun.

– Keith, lista de la loterie e publică. Oricine poate afla cine a câștigat la loto, spune Gary.

– Per, oamenii ăștia te jecmănesc! Trebuie să te oprești! O să îți tot trimită scrisori din astea!

Keith flutură o scrisoare prin aer.

Gary e de acord.

– Keith are dreptate. Uită-te aici! Vezi asta? Dacă ai fi depus cecul trimis de compania asta, ți-ai fi cedat o dobândă din banii de la loterie de acum încolo. I-ai putea pierde pe toți. Trebuie să ai grijă!

În mintea mea, și buni repetă cuvântul ăsta. Să am grijă. Îmi amintesc că trebuie să ascult. Să fiu auditor.

– Bine, le spun.

Au dreptate. Sunt prea entuziasmat. Nu gândesc la rece.

– E foarte important să gândești, spunea buni.

Trebuie să încep să-mi scriu lucrurile astea. Ca să nu le uit.

– Nu poți să le dai bani tuturor. Nu e o idee bună, spune Keith.

– Are dreptate, Perry. Trebuie să te gândești la viitorul tău. Ai șansa să nu-ți mai pui problema banilor niciodată.

Izbucnesc în râs când Gary își ațintește privirea asupra mea.

---

[1] Mic pește de acvariu, cu colorație bogată și variată, originar din America de Sud (n.red.)

– Hahaha! Nu-mi pun problema banilor niciodată. Lucrezi și primești bani. Economisești jumătate și cheltuiești jumătate. Jumătate în economii. Jumătate în cecuri de consum. Așa fac. Așa zicea buni să fac. Alții își pun problema banilor. Banii există pur și simplu. Nu-mi pun problema lor.

Gary se încruntă, apoi zice:

– Perry, trebuie să ai grijă!

– Bine, spun.

Asta îi face brusc să se simtă mai bine.

– Cel puțin, fii pe fază în legătură cu afacerile astea caraghioase! Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de corespondența ta! spune Keith.

Bucăți maro de tutun sunt lipite de dinții lui, iar din nas îi atârnă muci, dar nu-i spun. N-ar fi frumos. Sper ca mie să mi se spună când îmi atârnă mucii. Mi-aș dori să mă șterg la nas. Dar oamenii sunt caraghioși. Nu-ți spun când ți se văd mucii. Buni îmi spunea întotdeauna.

– Îți curge ceva din nas, Perry! Folosește niște șervețele!

Și îmi dădea hârtie igienică sau șervețele, sau, dacă era în bucătărie, prosoape de hârtie care sunt foarte dure și te doare fața de la ele. Mi s-au terminat și prosoapele de hârtie, și șervețelele Kleenex, așa că tac din gură. De altfel, Keith nici nu se uită la mine. E foarte preocupat de afacerile caraghioase.

Afacerea caraghioasă e ceva rău și deloc amuzant.

20

Mi-e dor de buni. Încă fac aceleași lucruri în fiecare dimineață. Mă scol, mă duc la baie, îmi folosesc aparatul electric de ras și mă pieptăn. Îmi iau pe mine blugii, flanela și maioul pe dedesubt. Îmi iau șosetele Nike cu săgeata mișto și mă încalț cu pantofii pentru navigat. Îmi pregătesc terciul și îmi fac cuvintele cât mănânc.

Sunt bogat de aproape o lună.

Cuvintele mele sunt: *nest*[1], *nestle*[2], *și net*[3], *net*[4], *net*[5].

Există multe plase. Ele prind lucruri. Buni zicea că trebuie să ne creăm propriile reguli cu privire la cuvinte. Uneori, oamenii nu se pot hotărî ce înseamnă cuvintele. Un cuvânt poate însemna mai multe lucruri. Cuvintele sunt ca fețele oamenilor. Nu înseamnă ceea ce arată. Buni zicea că trebuie să căutăm ceea ce înțelegem. Dacă te întâlnești cu un cuvânt pe care nu-l cunoști, mergi mai departe, până când găsești unul pe care îl știi.

Știu cuvântul *nest*. Aveam păsări pe verandă și foloseau iarbă și alte chestii ca să-și facă cuib. Le priveam cum așezau rămurelele una lângă cealaltă și cum îl construiau. Parcă ar fi avut un plan. Buni zicea că majoritatea animalelor au planuri. Păsările noastre au făcut pui care au crescut și au plecat. Cred că erau măcălendri

---

1 Cuib
2 A se cuibări
3 Plasă
4 Rețea
5 A prinde în plasă

sau rândunele. Nu știu sigur. Un cuib e un loc din care zbori și la care nu ajung pisicile. Apartamentul e cuibul meu.

Am prieteni buni. Sunt norocos, cum zicea buni. Keith e cel mai bun prieten al meu și apoi vine Gary. Pe amândoi îi cunosc de mult. Mi-au fost prieteni și înainte. Acum, am prieteni noi. De exemplu, la Holsted, când lucrez. Oameni pe care nu-i cunosc intră să vorbească cu mine. Lui Gary îi place, pentru că îi cumpără marfa.

– Ești Perry Crandall?

– Tu ești tipul care a câștigat la loto?

– Hei, băieți, el e!

– Da, e clar, el e tipul!

– Ai câștigat la loto?

– Câte bilete ai cumpărat?

– Ai lăsat calculatorul să-ți aleagă numerele sau le-ai ales tu?

– Mai joci?

– Mai cumperi bilete?

– Mai...? Mai...?

– Strânge-mi mâna... Strânge-mi mâna... Strânge-mi mâna...

Sunt vestit acum și oamenii mă ascultă cu atenție. Nu mă întrerup. Nu-mi spun că sunt lent. Mă ascultă. Înainte de a câștiga la loto, oamenii cereau tot timpul ajutorul lui Keith sau al lui Manny. Era o prostie, pentru că eu sunt singurul care știe ordinea lucrurilor. Eu despachetez cutiile și aranjez lucrurile pe rafturi. Ei trebuiau tot timpul să mă întrebe pe mine.

– Auzi, Perry, unde-ai pus pasticile?

Se uitau la raionul greșit.

– Perry, știi unde e soluția de curățat tecul?

Era chiar în fața lor.

– Perry, unde sunt siguranțele LectraSan?

Uitaseră că le-am mutat în față.

Dacă mă uit cu atenție în ochii oamenilor, aproape că știu ce gândesc. Globii oculari le ies în afară, precum șuruburile care cad pe jos.

Înainte de a fi câștigat la loterie, nu voiau să vorbească cu mine. Acum vor, dar ochii lor arată la fel. E cam sinistru, dar e distractiv. Adică, nu știu ce gândesc cu adevărat.

Acum, Gary mă ascultă când vorbesc. E ca și cum nu s-ar putea abține. Deși știe că sunt aceeași persoană. Când ai bani, oamenii te ascultă.

Keith râde și spune că toți clienții noștri cumpără orice le-aș sugera.

– Tipul ăla a cumpărat două perechi de Sperry[1]. Cred că nici nu are barcă. A vrut doar să cumpere pantofi de la tine, Per.

– Pantofii ăia costă optzeci de dolari perechea. Nu sunt ieftini deloc, îi spun.

Eu port pantofi de navigat, dar nu de optzeci de dolari. Primesc o reducere pentru angajați. N-aș plăti optzeci de dolari pentru pantofi. Mi se pare stupid chiar și dacă îți cumperi marca Sperry Top-Siders.

– De altfel, mi-a și spus că nu are barcă. Voia doar să-și spele aleea. I-am spus că, dacă poartă pantofi de navigat, nu alunecă. I s-a părut o idee bună.

Îi spun lui Gary că ar trebui să avem lucruri noi de cumpărat în magazin.

– Doamnelor le place să cumpere cărți și apă. Vor felicitări gen Hallmark și cer apa aia specială în sticle verzi.

Felicitările de la Hallmark mă fac să plâng, mai ales cele cu câini și bătrâni, care îmi amintesc de bunu.

– Aveți felicitări pentru proprietarii de bărci?

Asta întreabă doamnele.

– Aveți Perrier[1]?

Sau întreabă:

– Aveți café latté?

---

[1] Marcă de pantofi de navigat (n.red.)

[2] Producător francez de apă minerală îmbuteliată (n.red.)

Întreabă în timp ce iubiții sau soții lor se uită la produsele pentru navigație.

Keith își pune mâna la gură și bombăne:

– Unde se cred? În Seattle?

Asta chiar mi se pare caraghios, pentru că noi suntem în Everett.

E ușor să conduci un magazin. Trebuie doar să ții minte să aduci lucrurile pe care le cumpără oamenii. Trebuie să asculți. Te ajută mult dacă ești auditor. Oamenii îți spun ce-și doresc tot timpul.

Luăm prânzul pe barca lui Keith, ca să scăpăm de oamenii din magazin. *Diamond Girl* e vopsită cu albastru pe o parte.

– I-am dat numele după cel mai bun cântec din lume, spune Keith.

L-a auzit în ziua în care părăsea Vietnamul. Îi spune Nam.

– Când am plecat din Nam.

– După ce m-am întors din Nam.

– Eram în drum spre casă, venind din Nam, când am auzit pentru prima oară cântecul.

Dacă închid ochii și adulmec, îmi pot imagina că suntem pe mare, dar nu facem altceva decât să ne mâncăm sendvișurile în cockpit. *Diamond Girl* e legată de chei, dar tot îmi pot imagina.

Bunu m-a învățat să navighez pentru prima oară în Parcul Mukilteo. Era martie și era frig. Îmi amintesc perfect. Strâng pleoapele cu putere. Un film rulează doar pentru mine, în mintea mea. Am opt sau poate nouă ani.

– Capul sus, Perry! mă atenționase bunu.

Era loc doar pentru noi doi. Purtam o vestă de salvare portocalie, pufoasă, și nu-mi puteam întoarce capul.

– Ține de sfoara asta! Acum trage! Mai tare! Așa!

Zburam. Pe măsură ce loveam valurile mici, simțeam noduli dedesubt. BUM! BUM! BUM! Se loveau de fundul meu, iar eu râdeam. Vela noastră era albă cu o dungă lungă roșie și numărul douăsprezece vopsit în vârf. Nu știu de ce.

– Simte vântul, Perry! Simte-l!

Bunu îmi pusese o mână rece pe față. Era la fel de rece ca bomboanele Popsicles pe care le sugeam în iulie. Mi-am ridicat capul și m-am lovit de marginea colacului de salvare.

Vântul îmi biciuia obrajii. Erau reci de la stropi. Mi-am lins buzele. Era sare fără cartofi prăjiți. Mâinile îmi erau calde în mănuși.

– Trage, Perry! Trage vela! Acum, repede!

Bunu stătea în spatele meu la cârmă, conducând barca.

Eram prea încet. Sfoara mea s-a încurcat. Barca a schimbat poziția, s-a înclinat, iar eu și bunu am căzut în apă. Răceala îmi strângea pieptul. Ochii mi s-au deschis într-o ceață și gâtul îmi era strâns. Am înghițit cu nesaț aerul rece, de îndată ce am ieșit cu capul la suprafață și am țipat.

– Ajutor! Ajutor!

Nu-l vedeam pe bunu nicăieri. Eram îngrozit.

– Ajutor! Ajutor!

Apoi, a apărut în fața mea.

– Pentru Dumnezeu, ridică-te în picioare, Perry!

Apa nu era adâncă. Bunu stătea lângă mine și mă ținea de gulerul vestei. Tremuram și eram ud tot, dar m-am ridicat și am strigat bucuros:

– Da! Hai încă o dată!

Bunu a râs și mi-a zis:

– Ești un marinar, Perry! Un marinar înnăscut!

Și am pornit din nou. O dată. Și încă o dată.

Aud o voce.

– Per?

Îmi deschid ochii. Keith își flutură mâna prin fața ochilor mei.

– Uuuu! Perry?

Parcă e Fritz Dias, reparatorul, dar Keith nu are un dinte de aur și vocea lui e mai groasă.

E timpul să ne întoarcem la lucru. Când mâncăm pe barca lui Keith, tot timpul am impresia că fac o călătorie. Îmi place. O călătorie cu gândul. E un loc în care mă pot gândi la bunu și în

care poate să-mi fie dor de el și de buni. Dar mi-e dor de ei în sensul bun. Revin în mintea mea ca și cum ar fi cu mine și, apoi, pleacă din nou. Îmi iau rămas-bun de la ei. Știu că se vor întoarce.

Tot mai mulți oameni vin să mă vadă la magazin, în fiecare zi. Zâmbesc și-mi pun întrebări despre loterie. Îmi vorbesc de parcă ar vrea să-mi fie prieteni, și apoi vorbim despre bărci. Știu multe despre bărci. Oamenilor le este greu să găsească lucrurile de care au nevoie pentru bărcile lor. Îmi spun asta. Eu doar ascult. Vin la magazin să afle despre loterie și pleacă cu ce le trebuie pentru barcă.

Vindem toate tricourile pe care scrie: „Magazinul de produse pentru navigație Holsted". Completez o altă comandă.

– Uite, Gary, putem scrie ce vrem pe spate!

Arăt spre un spațiu liber în formularul de comandă.

– Dă-i drumul, Per! Ce vrei să pui?

Gary completează condica.

– Putem scrie numele meu?

– Desigur. De ce nu?

Keith aranjează pixuri pe care e scris: „Magazinul Holsted vă ajută să vă îndepliniți orice dorință legată de navigație". Mai demult, le dădeam gratis, dar le-am pus, din greșeală, într-o cutie pe care scria doi dolari, și le-am vândut pe toate. Keith a fost nevoit să meargă în spate să mai aducă. Am vândut tot.

Comand mai multe pixuri și brelocuri cu plută. Scriu COMANDĂ URGENTĂ pe formular. În cazul în care comandăm o cantitate mai mare, le primim în trei zile. Comand și tricouri pe care e scris „Magazinul de produse pentru navigație Holsted", pe față și „Perry L. Crandall lucrează aici", pe spate. Ce mișto! Keith mi-a zis că pot să scriu orice. Întotdeauna mi-am dorit să-mi pun numele pe un tricou. Primesc o sută de mărimea L și XL, cincizeci de M și cincizeci de S. Costă mai mult, dar Keith zice că nu contează.

– Pare o comandă cam mare, dar mă rog!

Gary începe formularul de comandă pentru mine. E primul pe care l-am completat eu. Am avut o săptămână bună și am vândut o grămadă de lucruri. Gary îmi spune că sunt un angajat excepțional.

Deși am câștigat la loterie, despachetez toate cutiile care vin duminica. E treaba mea.

– Asta e uriașă, îi spun lui Manny.

– De ce e așa de mare? întreabă el.

– De obicei, compania de stilouri și brelocuri ne trimite marfa în cutii mai mici, îi spun.

– Pe naiba! Unde e factura?

Manny împrăștie polistiren pe jos în timp ce caută.

– Termină odată! îi spun. Știu că eu va trebui să mătur mai târziu.

Găsește hârtia și o studiază cu atenție.

– Am găsit problema. Chiar aici. Un zero în plus. Numele tău figurează pe comandă. E greșeala ta. Ce o să facem cu cinci sute de brelocuri? Fir-ar să fie! Toate au numele tău. Uite! Chiar sub „Magazinul de produse pentru navigație Holsted"! Să vezi ce o să se enerveze Gary!

Many se îndepărtează și mă lasă să despachetez restul singur. Probabil că se duce să mă pârască.

Nu mă supăr.

Scot brelocurile și le pun într-o cutie lângă stilouri. Pe toate e scris: „Magazinul de produse pentru navigație Holsted". Scriu un bilet: „Stilou cu breloc asortat. Amândouă la cinci dolari". Numărul cinci e un număr bun. Majoritatea oamenilor au bancnote de cinci dolari și e ușor să aduni.

O mulțime de oameni au venit de dimineață și toate s-au vândut până duminică după-masă.

Gary izbucnește în râs.

– Per, nu știu ce să mai zic. Cred că nu ne-ai demonstrat încă toate calitățile tale.

Râd și eu și sunt bucuros că mi-a spus Per.

Când Keith îi înmânează un alt formular de comandă luni, mi-l dă mie.

– Asta e datoria ta de acum înainte, îmi spune.

Vindem din nou toate tricourile. Stilourile albe și brelocurile plutitoare au inscripționate „Magazinul de produse pentru navigație Holsted unde lucrează Perry L. Crandall, câștigătorul la loterie“, pe lateral, cu litere verzi strălucitoare. E mișto să am numele inscripționat pe diverse lucruri.

– Nu te uita la mine! îi spune Keith lui Gary, despăturind tot mai multe facturi. Întreabă-l pe Perry! Se pare că știe ce-și doresc oamenii.

Oamenii vor lucruri inscripționate cu numele meu. Izbucnesc din nou în râs. Ce ușor e! Îi întreb pe clienți ce-și doresc. Și ei îmi spun.

– Ce ați dori să vedeți în magazinul nostru? îi întreb și notez într-un carnețel galben tot ce-mi spun.

– Ceea ce faceți e minunat, îi spun clienții lui Gary înainte de a ieși din magazin. Pur și simplu minunat.

– Ce fac?

Gary se uită la Keith și ridică din umeri.

Keith își ia privirea lui cinică și îmi face cu ochiul.

– L-ai transformat pe Per într-un om de afaceri, Gary. N-a fost nevoie decât să câștige la loto și gata, e om de afaceri.

Mă plesnește așa de tare pe spate, încât tușesc.

Asta e ceea ce-mi doresc cel mai mult. Să fiu om de afaceri.

21

Miercuri dimineața, John vine la mine la apartament.

– Te-am tot sunat. Sună ocupat. Cred că nu e pus în furcă, spune.

Ochii lui se mișcă de jur împrejur, de parcă ar căuta ceva ce a pierdut.

– Nu, cred că e vina lui Franklin. Zice că pot să-i spun Frank, îi explic.

– Frank? Cine naiba e Frank? mă întreabă.

– Nu știu. Zice că e un prieten al lui Elaine.

Frank are o voce gravă și spune că e îngrijorat din cauza mea. Spune că e prietenul meu, dar e prima oară când îl văd. Nu sunt prea sigur că poți fi prieten cu cineva pe care l-ai văzut pentru prima oară în viață. De altfel, nici nu e pe lista mea.

– Ce vrea? mă întreabă John.

– Să mă ajute cu banii. Să mă consilieze.

– N-ai nevoie de ajutorul unui străin. N-ai nevoie de sfaturile lor. Pentru asta mă ai pe mine și pe David, spune.

John, David și Frank vor toți să mă ajute cu banii.

Paltonul gri al lui John e ud de la ploaie și se scurge pe podeaua mea. Se uită înapoi, de parcă l-ar urmări cineva.

– Nu vrem decât să te ajutăm, Perry. Trebuie să ne ții la curent, spune.

Nu știu ce înseamnă „a ține la curent". Mă uit la picioarele lui. Sunt mai mari decât ale mele.

– Unde e grăsanul ăla de prieten al tău, Keith?

Își scoate mănușile negre, una câte una. Seamănă cu Batman, doar că nu are mască și știu că are mașină maro.

– Nu e grăsan. Are mușchi abdominali bine pronunțați și s-a dus până la spitalul veteranilor de război, îi spun.

Keith e veteran, ceea ce nu are nici o legătură cu veterinar, adică doctor de animale. Are legătură cu armata, cu Vietnamul și cu un tip numit Agentul Portocală, care cred eu că e spion.

Uscătorul zumzăie și John tresare, apoi se uită de jur împrejur.

– Asta ce mai e? întreabă.

– Rufele mele.

– Unde e șeful tău?

– E jos, face contabilitate.

– Unde-ți e extrasul de cont? Aș vrea să te ajut cu contabilitatea, să verificăm banii.

John răsfoiește deja prin hârtiile de pe blatul din bucătărie. Ține ceva în mână.

– Astea sunt toate documentele? Altceva mai ai?

– Nu e frumos să cotrobăi prin lucrurile oamenilor, îi spun, dar nu mă bagă în seamă.

– Ce s-a întâmplat? A venit Elaine să te ajute? Unde e restul? Se pare că ai cheltuit deja o grămadă de bani. Ce se întâmplă, Perry?

Ridică vocea, apoi se oprește brusc și răsuflă adânc.

– Încerc doar să te protejez. Să te ajut. Suntem foarte îngrijorați pentru tine.

Vorbește duios. Ca și cum ar cânta.

Poate că vrea, într-adevăr, să mă ajute acum.

Încerc să gândesc.

Mă leagăn în față și în spate, pe canapea. În curând, începe emisiunea „Judecătoarea Judy". Am pierdut deja *Insula lui Gilligan*. Mă întreb când o să plece.

– Perry, ce ai făcut?

John aduce un scaun de bucătărie și se trântește pe el. Nu vrea să stea pe canapeaua lui buni. Spune că miroase a pipi de pisică. Nu-i adevărat. Buni nu avea pisică. Își pune mâna pe umărul meu. E grea. Una dintre unghii e atât de scurtă, că are sânge la capăt.

– Am investit, îi spun și îmi acopăr urechile, dar nu țipă și asta da, surpriză.

În schimb, inspiră adânc și expiră ușor. Ca un balon. Se uită la degetul însângerat.

– Vrei un plasture? îl întreb. Am plasturi.

Dă din cap că nu.

Buni mi-a zis să nu-i spun despre contul meu de economii, așa că nu-i spun. Banca Everett Federal are un loc special pentru cei care economisesc ca mine, așa că banii mei fac pui. Cum muzica face CD-uri. Nu-i spun nici asta. Mi-am pus hârtiile referitoare la contul de economii în cutia de carton a lui buni și bunu. Nu le las afară, ca să nu le vadă nimeni. Sunt confidențiale.

– Eu și CeCe ne-am dori foarte mult să vii să ne vizitezi, să dormi la noi, spune.

– De ce? îl întreb.

Întrebarea îl face să se uite prin mine și să-și umezească buzele. Arată ca un câine când îi dai o răsplată.

Keith mi-a zis să întreb de ce, în cazul în care John, David sau Louise vor să merg undeva. Mi-a zis că și buni ar vrea să întreb de ce.

– De ce? îl întreb din nou.

Zâmbește și își examinează unghiile. Nu cred să mai existe vreuna îndeajuns de lungă ca s-o poată roade, dar nu-i spun asta.

– Vezi tu, Perry, noi toți am vrea să te cunoaștem mai bine. Să petrecem mai mult timp împreună. În plus, ar fi cazul să organizăm o reuniune de familie.

Vocea lui John seamănă cu a lui Dazy, câinele domnului Thompson, când vedea vreo pisică furișându-se peste gard. Dazy era câine-pompier și nu-i plăceau pisicile. Mârâia și le alunga.

Când ești invitat la cineva acasă, accepți ca să nu rănești sentimentele oamenilor. E nepoliticos să rănești sentimentele cuiva. Mă duc cu John la el acasă. Nu am valiză, așa că John îmi îndeasă lucrurile într-o față de pernă. Asta nu mi se pare mișto deloc, pentru că va trebui să le împăturesc din nou când despachetez. Și vor mai fi și toate șifonate.

Încerc să-i spun asta, dar el îmi zice:

– Nu-ți face probleme, Perry!

Dar îmi fac. Eu trebuie să le împachetez.

Se uită pe fereastra din față și-mi spune să mă grăbesc, dar trebuie să-i las un bilet lui Keith. I-l las pe masă.

Am scris: „Sunt acasă la John".

Eu și Keith plănuiserăm să luăm o pizza și să ne uităm la un DVD diseară. Se poate uita și singur la DVD. Trebuie să-mi încui ușa, ca să nu intre nimeni și să-mi fure televizorul. Ce bine că are și Keith o cheie!

– Frate-tău John locuiește într-o casă mare albă, în Bellevue, unde stau toți bogătanii.

Așa zicea buni.

Durează o oră până să ajungem, deși mașina lui e mai rapidă decât Yo. În grădina din față, sunt tufișuri verzi cu flori roșii. Zăresc un jacuzzi pe pontonul din lemn și un zid înalt din piatră, care înconjoară grădina din spate. Vizităm casa în timp ce îmi explică regulile. Nu am voie să folosesc jacuzzi-ul. Nu am voie să ies. Nu am voie să intru în living. Multe nu prea ai voie să faci în casa asta. John îmi spune să stau la masă și merge să dea un telefon. Îl aud din bucătărie.

– Diseară avem o altă reuniune de familie. O să fie și Perry aici.

– E aici acum. Sunt sigur că-l putem face să semneze. Nu cred că o să ne facă probleme. E foarte influențabil.

– La opt, diseară. Să fii punctual, da?

– Nu mi-a fost greu să-l răpesc de lângă prietenii ăia ai lui.

– Trebuie să luăm niște decizii.

– Toți trebuie să fim prezenți. Să-i spui și lui mami. E important.

Vrea să spună Louise. Îi spune „mami" lui Louise.

După ce termină de vorbit, îmi zice:

– Trebuie să mă întorc la serviciu. Distrează-te cum poți până venim noi!

Când oamenii îți spun să te distrezi înseamnă că îi plictisești.

22

Prima soție a lui John se numea Lenore, iar cea de-a doua, Grace. Nu o cunosc pe cea de-a treia și nici pe cea de-a patra. Cea de-a cincea e CeCe. Era secretara lui. Așa zicea David. Buni zicea că sunt toate la fel, doar numele diferă. Pe celelalte nu le-am întânit. O cunosc doar pe CeCe, cu pudelul ei, așa că n-aș putea zice dacă sunt toate la fel. John își roade unghiile și nu mănâncă pastile Tums. Bea sirop Maalox direct din sticlă. Îi rămân urme albe pe mustață. Nu-i spun asta. N-ar fi frumos. Buni zicea că oamenii care-și rod unghiile și beau Maalox sunt agitați.

John nu are copii. Nici David nu are.

Buni zicea că asta e de bine.

– Să-i eliminăm din fondul genetic!

Fondul genetic e ceva din care vrei să iasă oamenii.

Stau pe canapeaua din camera familială cu Gigi, și mă uit la călărit de tauri, la Animal Planet și la emisiunea-concurs „Risc". Dacă nu o scarpini cum trebuie, Gigi te mușcă. M-a mușcat deja de două ori. Poți lua rabie de la câini, dacă fac spume pe la bot. Mă uit cu atenție la balele lui Gigi. Nu pare că face spume. Nu-i place să se uite la călărie de tauri din cauza zgomotelor, și se mai repede la mine de încă trei ori. Dinții îi clănțăne. Îmi plac câinii când mușcă.

Mă hotărăsc să vizualizez toate canalele. Adică fac clic pe telecomandă și merg de la canalul 003 până la canalul 099 și înapoi. Lui Gigi îi place să schimb canalele și mârâie la toate reclamele.

Sper că nu trebuie să stau mult. Mâine trebuie să merg la serviciu. Joia, Gary merge la golf și trebuie să-l ajut pe Keith să

închidă. Vreau să merg acasă imediat după reuniunea de familie. O reuniune de familie are tot timpul legătură cu banii sau are loc când a murit cineva. Am făcut una când a murit bunu și alta când a murit buni.

Sunt singur tot restul zilei. E nepoliticos să-i lași pe musafiri singuri acasă la tine. John nu mi-a zis dacă am voie să deschid dulapurile, așa că nu am mâncat prânzul. E nepoliticos și să nu-ți hrănești invitații.

Nimeni nu vine acasă până după opt. Nu am mâncat nimic și mi-e foame. Nu deschid frigiderul lui John, pentru că trebuie să ceri permisiunea ca să faci așa ceva.

Sunt fericit, dar și puțin emoționat, când vine toată lumea. Îmi chiorăie mațele tare.

– Deci, Perry, cum îți merge? mă întreabă Elaine, soția lui David.

Gura mi-e uscată. N-a interesat-o niciodată cum îmi merge. Nu știu cum să răspund.

– Îmi merge bine, răspund în cele din urmă.

Mă tulbură și mă îmbrățișează atât de strâns că mă doare.

– Sper că știi că ne dăm de ceasul morții ca să te ajutăm, îmi șoptește la ureche și face să mi se ridice părul de pe mâini.

David mă bate pe spate și tușesc.

John și CeCe stau deja la masa din sufragerie. Mi-e foame. Într-un bol, sunt niște biscuiți și un terci galben ciudat. CeCe spune că e hummus. Izbucnesc în râs. Are gust de budincă de alune. Nu-mi place, așa că mănânc doar biscuiți. Vreau un pahar cu apă, dar nimeni nu-mi oferă nimic și nu e politicos să ceri. Toți au pahare cu vin în mână și toastează pentru bani. Eu nu beau vin niciodată. Buni nu m-ar lăsa.

– Trebuie să o luăm încet. Cu precauție!

– Cred că ar trebui să începem neîntârziat procedurile de instituire a tutelei lui Mike.

– John, am mai discutat despre asta. Ți-am mai spus că e problematic.

– Cine spune asta? Cunosc eu câțiva judecători. Tu, nu?

– Nu fi încuiat!

– John, firma lui Elaine e specializată pe probleme din astea. Ar trebui s-o ascultăm!

– Oh, David, mai taci! N-am nevoie să mă aperi tu!

– Și de ce-ar trebui să te ascultăm pe tine? Oh, așa e, David! De fapt, tu nu ai REUȘIT la examenul de intrare în barou!

– Întotdeauna menționezi chestia asta!

– Terminați odată! Trebuie să luăm niște decizii.

– Atenție! Ne A-S-C-U-L-T-Ă.

CeCe silabisește, dar e o prostie pentru că eu sunt foarte bun la spusul pe litere, și ea nu.

– Minunat! Unde-ai mai găsit-o și pe asta, John? E mai rea decât ultima.

– Taci, Elaine!

– Taci, John!

– Taci, David!

După nouă, intră și Louise pe ușa din față. N-o recunosc la început pentru că părul ei e acum negru.

„Louise!", „dragă!", „mamă!"

John și Elaine vorbesc în același timp, dar Louise se face că nu-i vede și mă îmbrățișează. Miroase a flori ofilite și Gigi mârâie la ea.

– Oh, dragule! Ce băiat norocos! Norocos. Norocos. Ah, Doamne! Și acum, ce o să faci tu cu toți banii ăștia minunați?

Când zâmbește, dinții din față o fac să arate ca un castor, cu excepția faptului că ea are păr creț, și nu blană maro. Nu-mi atinge fața, ci sărută ceva în aer lângă mine.

– Banii ăia minunați care au mai rămas, spune John. Are documente în mână. Am aici extrasul tău de cont curent, Perry.

Sunt nervos pentru că astea sunt lucrurile mele personale. Nu e frumos să iei lucrurile personale ale cuiva.

John se uită țintă la mine și își roade unghiile, iar Elaine stă în spatele lui și se uită la hârtii peste umărul lui.

– Dacă ai spart așa de mult într-o lună, n-o să mai rămână nimic într-un an. Pe ce i-ai cheltuit? întreabă John.

Tic. Tic. Tic. Aud cum își pocnește unghiile, de parcă ar fi ceasul pentru fiert ouă al lui buni.

Elaine își umezește buzele și pune o mână pe brațul lui.

– Ș-ș-ș! Îl sperii! spune. Trebuie să fii blând.

Ochii ei se mișcă precum cei ai șopârlelor de la magazinul Animalele Suntem Noi. E mult mai fioroasă decât John sau David.

– Cred că ar trebui să ne dai carnetul de cecuri, Perry. Să ți-l păstrăm noi în siguranță, spune ea.

– Ce ai făcut, Perry? E în regulă. Sunt banii tăi, la urma urmei.

David își pune mâna pe umărul meu.

– E cel mai tâmpit lucru pe care l-ai spus în seara asta, David. Încearcă să nu creezi mai multe probleme decât avem deja. Elaine își dă ochii peste cap. Perry, trebuie să ne lase pe noi să-i administrăm finanțele. Perry, o simplă împuternicire și toate problemele tale vor fi rezolvate.

John își strânge buzele și-mi spune:

– Eu consider acești bani ca fiind ai tuturor. Tu îi irosești. Suntem o familie. Familiile își împart banii. Tu nu vrei să-i împarți cu noi? Pe ce Dumnezeu puteai să-i cheltuiești?

„Ai grijă!"

Vocea lui buni.

– Am investit, îi spun din nou. În lucruri. Într-un televizor.

Le-am spus asta deja. Devin din ce în ce mai nervos.

Cred că sunt idiot. Văd pe fețele lor.

– În ce ai investit? mă întreabă toți în cor.

E ca și corul de la biserica la care bunu, buni și cu mine mergeam de Paști.

Nu așteaptă răspunsul meu și încep să vorbească toți deodată:

– E clar. Are nevoie de protecție!

– Nu va ști ce să facă. Trebuie să-l declarăm incompetent!

– Tutela e problematică. Vă tot spun!

– Ne trebuie un judecător de partea noastră, asta-i tot!

– Nu mai e la fel de simplu, John. Nu mai vorbi și ascultă, măcar o dată-n viață! Cel mai simplu ar fi fost dacă am fi ajuns înainte ca el să predea biletul. Numele noastre ar fi fost pe acel cec. Am fi putut înființa o firmă prin care să luăm banii.

– CEL MAI SIMPLU lucru ar fi fost să nu punem o dată-limită pe împuternicirea aia pe care l-am pus să o semneze pentru vânzarea casei.

– John era cel care putea să-l ducă la Olympia. Că tot vorbim de șanse pierdute!

– Da, la fel ca și cea în care nu ți-ai luat examenul de barou și acum ne dai sfaturi financiare. Ce ne-am fi făcut fără tine?

– Nu putem înființa firma aia acum?

– Nu, mami! E prea târziu.

– Instituirea tutelei nu e o opțiune.

– De ce nu?

– Pentru că tribunalul nu ne lasă să folosim fondurile și ne va cere raportări regulate. Ne vor fi ipotecate bunurile. Nu ne convine.

– Oh!

– Nu ajungem nicăieri dacă tot discutăm de deciziile luate în trecut.

– Trebuie să ne gândim la altceva. La cea mai bună soluție pentru a aborda situația.

– V-am mai spus că...

– Trebuie să-i câștigăm încrederea, să-l cunoaștem mai bine ca să ne dăm seama cum trebuie abordată problema. Nu poate fi atât de greu. E foarte influențabil. Foarte, foarte influențabil...

– Trebuie să vedem cum putem investi banii după ce îi depunem în fondul fiduciar.

– După ce îi primim și vindem anuitatea, cred că vor intra direct în fondurile mutuale. Astfel avem lichidități.

– Nu sunt de acord. Trebuie să cumpărăm niște acțiuni. Știu un tip de la Grupul Hawthorne, care e expert în asta.

– Eu încă zic că ar trebui să găsim un judecător care să-l declare incompetent.

– Ce sentimente materne frumoase, mami!

– Tot încerc să vă spun că e greu să facem asta. Sunt prea multe măsuri de protecție.

– Mă gândesc la imobiliare. Piața imobiliarelor e pe val acum.

– CeCe, lasă imobiliarele, că nu știi ce vorbești! Bursa e de noi acum.

– Avem nevoie de lichidități. Trebuie să facem rost de ele. Am obligații...

– Care-i problema, John? Te duci din nou la fund?

– Ești o ticăloasă, Elaine!

– O iau drept un compliment.

– Ți-a dat vreun cec?

– Nu. De ce? Ție ți-a dat?

– Unul mic... ca să mă ajute. Nu vrea să scrie unul mai mare de cinci sute de dolari! Ce prostie! Spune că nu-i încap toate zerourile.

– Nu e nici o problemă. John îl poate ajuta să scrie zerouri în plus pe un cec. Nu-i așa, John? Cel puțin, așa spun clienții tăi.

– Taci odată, David!

– Terminați amândoi! Ar trebui să-i împărțim între noi, dar eu ar trebui să primesc mai mult. Sunt mama lui.

– Nu. Trebuie să-i împărțim în mod egal. Așa e cinstit.

– Nu ne gândim decât la viitorul lui. La viitorul nostru.

– Trebuie să răspundem pentru el.

Sunt plictisitori, așa că mă hotărăsc să plec în cealaltă cameră. Nimeni nu observă și chiar dacă observă, nimeni nu zice nimic. Canalul Animal Planet nu e pornit, așa că fac un duș, îmi iau pijamaua și mă bag în pat. Camera e ciudată. Sunetele sunt ciudate. Nu mă simt în largul meu și vreau să plec acasă.

Visele mele sunt reale. Ca și filmele.

Îl visez pe câinele pe care vreau să-l cumpăr. Aleargă după un băț pe care i-l arunc. Blana îi e lungă și moale.

Aleargă și gâfâie. I-l arunc din nou și iar mi-l aduce. Bățul e neted și maro. Se lungește, formează un capăt, își schimbă culoarea în gri și se transformă într-o manivelă. O rotesc. Eu mă rotesc. Visez că navighez cu *Diamond Girl* singur. Vântul e puternic. Îmi flutură părul. Obrajii mi se umflă. Țin o parâmă între degete și trag. Vântul îmi suflă peste față. Mă uit spre cerul albastru și spre soare, și mă simt fericit.

Sunt fericit. Mă trezesc. Și e dimineață.

23

Mă întreb dacă John are terci de ovăz în bucătărie. Mă decid să-l întreb când se trezește. Pare cam țâfnos și vorbește cu mine prin ușa de la dormitor.

– Ce e? Ce vrei, Perry?

– Ai terci de ovăz, John? Mănânc terci de ovăz la micul dejun. Pot să mănânc ceva la micul dejun?

Mi-e jenă să întreb, dar cum nu am mâncat nimic la cină, nu vreau să mor de foame. Se poate muri dacă nu mănânci destul.

– Nu știu, Perry. Caută singur! N-am timp să vorbesc cu tine acum. Trebuie să plec. Fă-ți niște ouă sau ceva! Uită-te la televizor în sufragerie! Nu intra în living! Dă-i drumul lui Gigi în curtea din spate ca să-și facă nevoile, dar ai grijă să vină înapoi! Șterge-i labele cu un prosop să nu murdărească covorul! Eu și CeCe trebuie să plecăm. Ne întoarcem după-masă.

După ce pleacă, mă simt singur și plictisit. Aș vrea să vină Keith. Zece minute mai târziu, aud bubuituri în ușa din față. Nu știu ce ar trebui să fac. Nu e frumos să deschizi ușa când ești invitat într-o casă. Se aud multe bubuituri.

– Per!

Sunt fericit când aud vocea lui Keith și deschid ușa. Sunt încă în pijama și trebuie s-o prind pe Gigi de gât, ca să nu fugă afară. Mârâie atât de tare, că îi curg bale din gură. Mă uit din nou să văd dacă nu face spume.

– Dă-i drumul împuțitului ca să-i trag un șut în fund, să zboare până în cealaltă cameră!

– E o ea! Nu!

O strâng pe Gigi cu putere la piept. Se întoarce și mă mușcă tare de braț și o scap. E destul de deșteaptă să fugă în cealaltă cameră.

– Cum ai ajuns aici? Asta e telepatie, Keith! Tocmai mă gândeam la tine și ai și apărut. Ce mișto! spun.

– Scuze, Per, am băut câteva beri aseară, că altfel aș fi venit mai devreme.

Keith trebuie să bea singur pe *Diamond Girl*, înainte să vină la mine. Îmi spune ce s-a întâmplat. Era ca un film polițist, foarte amuzant.

– N-am văzut biletul decât azi-dimineață. Am găsit adresa lui John în carnețelul albastru de lângă telefon. *No problemo*. Keith intră în living și se uită de jur împrejur. Am așteptat până l-am văzut pe frate-tău și pe nevastă-sa că pleacă cu mașina. Am numărat până la cincizeci, apoi am înconjurat strada și l-am parcat pe Yo mai în jos pe stradă, în spatele unor tufișuri. Am fugit restul drumului. N-am găsit nenorocita aia de sonerie, așa că am bătut în ușă. Ești gata de plecare?

E tot transpirat de la alergat. Nu cred că ar trebui să alerge. Ar putea face infarct și ar putea muri. Se poate muri dintr-un infarct.

– Da, sunt gata, îi spun. Trebuie doar să mă îmbrac. Sunt încă în pijama.

– Nu trebuie să-mi spui asta, Per. Am ochi.

Și îmi arată cu degetul mijlociu sprâncenele și râde.

Degetul mijlociu înseamnă cuvântul cu F și *no problemo* este în spaniolă. Keith știe să vorbească limbi străine ca și Manny. Ce mișto! Spaniola e ca și engleza, doar că nu înțelegi ce spun oamenii. Keith nu se șterge pe picioare și lasă urme de noroi pe covorul alb.

– Auzi, Keith, ești plin de noroi pe cizme! John va fi furios.

Sper să și le dea jos, dar el se așază pe canapeaua albă, ia bucățile de noroi agățate pe talpă și le pune pe măsuța de sticlă.

– Deci, aici locuiește frate-tău! Se ridică. Holsted era îngrijorat că n-ai venit acasă. Bineînțeles, eu știam că afurisitul va veni din nou la tine. Holsted e așa de naiv!

Keith e deștept. E și mai deștept când nu e beat.

– Vrei să mănânci ceva? Pot să fac niște ouă, mă ofer.

Mi-e foame și sper să mănânc ceva înainte de plecare.

– Sigur, spune, apoi adaugă: Nu. Mai bine fac eu ouăle și tu îmbracă-te! Vezi să împachetezi tot ce vrei să iei cu tine.

În drumul spre bucătărie, Keith deschide dulapul de sticlă de deasupra barului. Începe să scoată sticle.

– Courvoisier. Ahh! Coniac. Asta, da! Vorbește cu sine: Pe ăsta-l iau și hmmm... Oh, da! Și ăsta e bun. Apoi, cu mine: Grăbește-te, Per! N-avem toată ziua la dispoziție.

Îmi iau chiloții și maioul, îmi trag blugii pe mine și mă închei la cămașă. Părul îmi stă în sus. Trebuie să-l ud ca să se așeze.

– Auzi, Keith! Trebuie să mă tund azi, strig.

Când intru în bucătărie, simt miros de ars. Bucătăria e goală. Văd fum ieșind dintr-o tigaie de pe foc. Sunt patru ouă făcute scrum pe fundul tigăii. Le arunc în gunoi și iau o altă tigaie. Mai fac alte patru ouă când Keith se întoarce.

– Am găsit astea în birou. Sunt documente și alte rahaturi peste tot. Gura lui Keith spumegă ca a lui Gigi. Uită-te la toate facturile astea de cărți de credit! N-am mai văzut așa niște limite de creditare niciodată. Vezi? Toate sunt duse până la extrem. „Neplătit." „Ultima înștiințare." „Ultima factură"... pentru casa asta frumoasă, frate-tău are de dat o căruță de bani. Asta ce mai e? Hei, ia uită-te aici! A fost dat în judecată! Deturnare de fonduri. Alte facturi. Pensie alimentară neplătită. Dumnezeule mare! Cum de a reușit tipul ăsta să aibă cinci neveste?

– Nu e frumos să cotrobăi!

Așez două farfurii și întind unt pe pâinea prăjită.

– Ce ați făcut aseară?

– Am avut o reuniune de familie.

– Despre?

– Diverse chestii. Investiții. Bani. Vor să fiu responsabil.

– Interesant. Uite un document care suspendă plata! Spune că John o să dea peste o grămadă de bani în curând.

Keith stă la masă și citește în timp ce își îndeasă ouă și pâine prăjită în gură. Folosește colțul unei hârtii pe post de șervețel.

– Ți-a cerut vreunul dintre ei vreun împrumut?

– Nu. Un împrumut e când împrumuți bani și trebuie să-i dai înapoi. N-au cerut nici un împrumut. Voiau doar cecuri. Nu vor să mi-i dea înapoi, spun.

– Normal, nenorocitele de lipitori! Când vine John acasă? întreabă Keith.

– A spus că după-masă, dar nu știu exact. De ce?

– Pentru că vreau să fac o baie în jacuzzi. Mă doare spatele.

Se ridică și se întinde.

– Nu am voie.

Încep să-mi fac griji. Am cam făcut mizerie în casa lui John. Gigi urlă în cealaltă cameră și văd o pată pe carpetă. Trebuia să-i dau drumul în curtea din spate ca să-și facă nevoile. Am uitat.

– Serios? Dar n-au zis că eu n-aș avea.

Keith își dă jos cămașa și pantalonii. Are fundul mare și alb. Îi văd crăpătura și organele genitale.

Își lasă farfuria pe masă, iese pe ponton în pielea goală și întoarce un comutator care face ca din fundul căzii să iasă bule. Nu e frumos să-ți arăți așa organele genitale. Sper că vecinii lui John nu se uită peste gard. Keith geme când intră în apă.

– Ahhh! *Doamne Dumnezeule!* Ce bine e!

Să stau în jacuzzi reprezintă un foarte mare „Nu e voie".

Mâinile îmi tremură și mă doare stomacul. Trebuie să iau o pastilă Tums. Inima îmi bate așa de tare, încât o aud. Mă plimb dintr-o cameră într-alta. Uit de Gigi până văd că a făcut caca pe covor. Încerc să-l adun cu niște hârtie, dar scap o bucată care se rostogolește sub canapea.

– Keith!

Nu vreau să fiu aici când John și CeCe se întorc acasă.

Îl aud pe Keith cum cântă în jacuzzi:

– ... *Tu strălucești... sunt bucuros că te iubesc... bucuros că ești a mea...* Uită-te la televizor, Per! Ies într-un minut, strigă.

– Sunt prea supărat ca să mă uit la televizor, Keith! O să intrăm în bucluc!

Mă uit prin fereastra de la bucătărie și îl văd cum plutește pe spate. De-abia încape în jacuzzi. Stropește pontonul cu apă. John o să vadă că s-a folosit jacuzziul și o să creadă că am fost eu.

– Nici vorbă!

Își ține nasul cu două degete și se scufundă.

– Să nu te îneci, Keith!

N-am chef să-i trag corpul ăla mare, gras și gol din apă.

– Gigi! Hei, Gigi! strig încet.

O aud zgâriind și scheunând în birou. Partea de jos a ușii de lemn are găuri adânci. Probabil că a intrat acolo când Keith căuta printre documente. Pe covor se văd trei grămăjoare de caca și două pete de pipi. Împing rahatul sub birou cu o revistă și las așa petele. Îmi tremură mâinile. Gigi mă mușcă de gleznă, dar sunt încălțat cu șosetele mele Nike groase și cu pantofii pentru navigat. O iau de zgardă și o arunc cam prea tare în baie. Se lovește de perete și trântesc ușa.

– Scuze! îi spun, dar nu pare că mă va ierta.

Mârâielile și lătratul se aud ca un ecou. Când mă întorc pe ponton, Keith iese târându-se din jacuzzi.

– A naibii de fierbinte! Ce bine a fost!

Se șterge cu un prosop de vase pe care îl împătureşte apoi frumos, lăsându-l pe blatul din bucătărie. Îl privesc cum își ridică chiloții pe pulpele ude și apoi mă uit în altă parte. Nu e frumos să te uiți la oamenii goi care se îmbracă.

Sunt bucăți de ouă arse în chiuvetă, vase peste tot pe masă și firimituri pe podea. Pe gresia albă din hol, se vede o baltă imensă, galbenă ca soarele. Cred că Gigi a făcut pipi și aici. Deschid dulapul de sub chiuvetă, iau un sac de gunoi, fug în camera de

oaspeți și îmi înghesui hainele înăuntru. DUM! DUM! DUM! Inima îmi bate gata să explodeze.

– Keith! strig din nou. Trebuie să plecăm!

E din nou în biroul lui John, așezat la masă și citind alte hârtii. Picioarele goale și ude sunt proptite sus pe birou. Apa se scurge din părul ud și cade pe covor. Își dă picioarele jos.

– Ai grijă! E rahat sub masă! îl avertizez.

Keith se propteşte în scaun atât de tare, încât scaunul îl împinge în sus.

– Căcat, ce-i asta?

– E rahat de câine, Keith. Nu e frumos să folosești cuvântul cu C!

– Nu, hârtiile astea. Par a fi notițe.

Răsfoiește un blocnotes galben.

– Keith, nu mai cotrobăi!

– Uită-te la astea!... *Fonduri mutuale. Consultanță financiară. Tutelă...* Cred că pun ceva la cale. Se pare că familia ta se interesează cum să investească o cantitate mare de bani. Aici scrie că vor să creeze un fond fiduciar familial.

Începe să rupă o pagină, apoi se oprește, o întinde și pune blocnotesul înapoi pe masă. Ia alte hârtii și le îndeasă în cămașă.

– Trebuie să mergem, Keith!

Mi-e teamă că John s-ar putea întoarce și ne-ar putea prinde cotrobăind.

– OK. OK. Îmi cauți cizmele, te rog?

Flutură cu mâna spre mine de parcă aș fi un țânțar și se holbează la tavan. Gândește. Așa gândește Keith.

Fug prin casă să-i caut cizmele și le găsesc sub măsuță. Mi-e greață. Caut o pastilă Tums în buzunarul de la blugi. Mai sunt două pastile, în staniol. Desfac una și o arunc în gură.

– Keith! Grăbește-te! Ia-ți astea în picioare!

Îi arunc cizmele și șosetele pe birou.

Keith își trage șosetele și le întinde fără grabă. Își bagă picioarele în cizme și își mișcă degetele. Îl văd cum ia în mână fiecare șiret, cum îl trece prin fiecare gaură și cum le înnoadă încet.

Mâinile îmi sunt transpirate și inima îmi bate tot mai tare. Dacă John se întoarce mai repede? Sunt într-o mare belea. Casa lor e cu fundu-n sus. Vreau să se grăbească Keith odată!

– Grăbește-te! strig.

Și atunci îmi dau seama. Îmi dau seama cum trebuie să se simtă oamenii lângă mine și mă simt rușinat. Îmi mestec și ultimul Tums și îmi arunc sacul cu haine peste un umăr. Ies. Keith mă urmează cu un sac cu sticle.

– Auzi, Keith, ăsta nu se numește furt? îl întreb.

Keith închide ușa în urma noastră cu o mână.

– Nuuu. O să îl întreb pe frate-tău data viitoare când mai vine la tine, spune.

– Bine, îi spun și mergem acasă.

24

Gary și Keith vorbesc cu voce tare. E ca și cum s-ar certa, dar nu sunt nervoși. Gary crede că totul va fi bine și îl face pe Keith cinic și exagerat. Pantalonii lui Keith alunecă și i se vede crăpătura când se plimbă de colo-colo prin micul birou din spate. Nu e loc decât de trei pași în sus și în jos. Ar trebui să despachetăm cutii amândoi. În schimb, mă învârt prin fața ușii și trag cu urechea. Asta înseamnă că ești auditor fără permisiune.

– Unu, John le spune creditorilor și clienților că va primi bani în curând și ia uită-te la asta! Keith flutură niște hârtii prin fața lui Gary. Are patru foste soții care urlă după bani. Dacă încearcă să instituie tutela? Dacă face vreun căcat din ăla avocățesc?

– Cum să facă așa ceva? Instanța ar trebui să-l declare pe Perry incompetent și e clar că nu e.

Gary se îndreaptă în scaun.

– Gary, nu fi naiv! Sunt o trupă de avocați! O să găsească ei o cale!

Se opresc din vorbit când mă văd.

– Per, trebuie să fii atent cu familia asta a ta!

Keith vorbește rar, dar cu fiecare cuvânt tot mai apăsat.

– Da, Per! Trebuie să fii atent! îl secondează Gary.

– Bine, le spun, dar nu par convinși.

– Vorbesc serios. Nici măcar nu trebuie să faci ce zic eu!

Keith vorbește cam aiurea.

– Bine, spun din nou.

E mai bine să fii de acord. Keith nu înțelege. Uneori e bine să faci ce zic oamenii. Ca atunci când e un incendiu sau când casa de la alimentară e închisă. Pun semnul ăla pe care scrie ÎNCHIS. Și atunci, te duci la o altă casă. În asemenea momente, lista nu-și mai are sensul.

Keith își trage un taburet și se așază în fața lui Gary. Fundul lui atârnă de o parte și de alta a taburetului ca un mare W. Nu l-am mai văzut pe Keith așa de agitat. Ba, parcă în iulie anul trecut, când fetele alea de pe iaht au sărit dezbrăcate de la pupa, în miezul zilei, în golful Sound.

– În miezul zilei, Per! Era așa de frig, că erau vinete!

Golful Sound nu e niciodată cald, și mai e și murdar. Keith a dat o mână de ajutor ca să fie scoase din apă. Asta l-a bucurat nespus.

– Mă excit numai când mă gândesc la asta! spune. Mă excit!

Și apoi rânjește. Acum nu mai rânjește.

– Gary, trebuie să facem ceva!

– Bine. O să vorbesc cu avocatul meu ca să-l facem pe Per asociat. Să vedem, poate facem ceva ca să-l protejăm de familia aia!

Gary își pulverizează puțin lichid din tub într-o nară. Își închide ochii și respiră.

– Oh, Doamne! spun, tresar și mă lovesc de ușă.

– Nu-ți promit nimic, Per! O să vedem cifrele și ce spune și avocatul, mă avertizează Gary.

Sper să fie bune cifrele.

Keith se lasă pe spate, trage un vânt și cade de pe taburet.

25

Eu și Keith hotărâm să ne luăm liber vineri după-masă. E frig, deși cerul e senin. Frigul îți intră în cap și în urechi, chiar dacă e soare. Suntem pe *Diamond Girl*. Bărcile sunt întotdeauna de genul feminin. Le spui „ea", în orice situație.

Soarele e atât de strălucitor, încât se reflectă în apă. Văd și anemone de apă imense prinse de chei. Arată ca florile gigantice. De fapt, sunt animale, mi-a spus bunu. Keith întoarce cheia și împinge un buton ca să pornească motorul.

VRUUUM! Vruuum! Vruuum! Vruuum! Clanc. Keith încearcă din nou.

VRUUUM! Vruuum! Vruuum! Vruuum! Clanc. Keith înjură.

VRUUUM! VRUUUM! VRUUUM! VRUUUM! Motorul pornește. Scuipă, șuieră, iar mie mi se pare că nu se simte bine, dar Keith râde de parcă ar fi auzit o glumă bună.

Îmi spune să-i arunc parâmele de la pupa. Știu totul despre parâme. Nu trebuie să-mi spună nimeni ce să fac. Ajut bărcile să intre la dana pentru alimentare tot timpul. Îmi place să stau la prora bărcii lui Keith. Mă întind pe burtă în timp ce ne îndreptăm spre golful Sound. Văd o focă.

– Ia uite, Keith, o focă! îi arăt.

– Focă obișnuită, Per, e o focă obișnuită!

Știam că e o focă obișnuită, dar nu i-am spus asta lui Keith. Știu diferența între foca obișnuită și cea cu coamă. Îți dai seama pentru că una are urechi mari, iar cealaltă, nu. Desigur, trebuie să

te uiți de aproape. Mă întind și bag mâna în apă. E așa de rece, încât îmi amorțește mâna.

Motorul moare. CLANC! Keith înjură din nou.

Diamond Girl este un slup, ceea ce înseamnă că nu are decât un catarg. Are două vele. Cea din față este numită trincă sau velă de trinchet. De multe ori i se spune chiar *jenny*[1]. Jenny e și nume de fată. Keith pare că ar vrea să folosească trinca și începe să desfășoare vela de pe trinchet.

– De ce tragi de scotă? Nu e vânt, îi spun.

Bunu mă punea să le spun numele corect tuturor lucrurilor de pe barcă. O scotă este o bucată de frânghie care este legată de velă și nu este un cearșaf. Nu e o idee bună ca Keith să tragă de scotă, pentru că nu mai simt vântul. Vela atârnă de trinchet.

– Căcat! Keith nu vede să conducă barca cu vela care atârnă. Afurisita de parâmă!

Keith spune parâmă la orice.

– Keith, hai că aduc vâsla!

Încerc să fiu de ajutor.

Înjură din nou și mârâie în timp ce strânge vela. Keith îmi spune că nu vrea să ne vadă lumea că ne întoarcem vâslind. E jenant. Motorul îi face probleme. Ieșim în larg și motorul se oprește. Dacă e vânt, ne întoarcem cu velele întinse, ceea ce e în regulă. Dacă nu este vânt, trebuie să vâslim. Folosim o vâslă lungă și grea, care e, după cum zice Keith, o ticăloasă. Este insultător ca un marinar să vâslească, spune el.

De fiecare dată când ies cu el în larg, eu sunt cel care vâslește. Se pare că o să vâslesc și astăzi. Sunt un vâslaș foarte bun. Un alt lucru care se întâmplă când ieșim în larg este că apar dintr-odată nori. Îi văd în depărtare.

Apa e liniștită. Asta înseamnă că va fi mai ușor să ne întoarcem, pentru că nu prea vor fi curenți. Mergem mai repede cu mine vâslind, decât cu motorul. Keith fumează o țigară în timp ce eu vâslesc. O bag și o scot din apă. Picăturile alunecă pe vâslă și îmi udă și-mi îngheață mâinile. Mi-e cald, așa că-mi dau jos

[1] Velafoc

jacheta. Cămașa mi-e udă de sudoare. Norii se adună în jurul soarelui și începe să plouă. Mă opresc un moment din vâslit și-mi iau jacheta din nou pe mine.

– Trebuie să duc rezervorul la curățat. Probabil că benzina e murdară.

Keith spune asta de fiecare dată când moare motorul.

– De ce nu-l duci la reparat?

Și eu întreb asta de fiecare dată, imediat după ce spune că trebuie curățat motorul sau decantată benzina.

– Bani, Per, costă bani.

– Oh. Apoi îmi vine una din ideile mele bune. Auzi, Keith, acum am bani! Hai să reparăm motorul!

– Nu, Per, nu e nevoie.

Oamenii spun că nu e nevoie când vor cu adevărat să facă ceva, dar cred că ar putea reprezenta o problemă. Nu este o problemă pentru mine. Mă entuziasmez pentru că asta înseamnă că vom merge în mai multe excursii cu barca. Înseamnă și că nu mai trebuie să vâslim și să îl facem pe Keith să se simtă prost. Repararea lui *Diamond Girl* era pe lista de loterie a lui Keith, deci înseamnă că e o idee bună.

Ne trebuie două ore să ajungem la locul de acostare.

Sunt mulți oameni care repară motoare de barcă în port. Preferatul meu e Marty. De fapt, domnul Martin, dar toată lumea îi spune Marty. Are șaizeci și șapte de ani. Știu lucrul ăsta pentru că mi-l spune de fiecare dată când îi aduc filtre. Îl sună pe Gary de cel puțin două ori pe săptămână.

– Holsted! Am nevoie de filtre Racor. Trece-mi-le în cont!

Se așteaptă întotdeauna ca eu să i le aduc.

– Am șaizeci și șapte de ani și un șold paradit, se plânge. Nu pot să merg de-a lungul cheiurilor de fiecare dată când îmi trebuie un afurisit de filtru!

Magazinul lui e la capătul îndepărtat al cheiului. E întunecat și plin de piese metalice și motoare vechi.

Râde când îi spun să repare motorul lui Keith.

– Am trăit s-o aud și pe-asta! De unde o să facă rost de bani? mă întreabă Marty.

– Plătesc eu. Vreau să ieşim mai în larg, poate până la insula Whidbey sau până la Camano, dar nu în zonele cu apă mică.

Ştiu totul despre zonele mlăştinoase. Bunu trebuia să salveze oameni din zonele cu apă mică.

– Asta chiar că îmi va lua mult timp.

Îşi stinge ţigara pe chei. Îmi fac griji pentru că e din lemn.

– N-o să ia foc? întreb.

Mă îngrijorează oamenii care fumează, precum Keith, Marty şi buni, pentru că-şi aruncă ţigările peste tot. Găleata de gunoi a lui buni a luat foc odată, iar Keith îşi tot face găuri în cămăşile lui. Nu mă mai îngrijorează buni acum pentru că e moartă. Încă mă mai îngrijorează Keith şi Marty.

Marty nu-mi răspunde şi se ridică. Pufăie, pufneşte şi şchiopătează în urma mea până la barca lui Keith. Trebuie să ocolim cochilii de midii şi găinaţ de pescăruş. Marty merge încet şi se sprijină într-un baston, cioplit din parapetul unei bărci de-a lui. Asta mă pune pe gânduri. Există o mulţime de oameni lenţi, iar Marty face parte din cei lenţi la mers. Trebuie să mă opresc şi să-l aştept. Cel mai rău e să gândeşti lent, apoi să vorbeşti lent şi pe ultimul loc, să mergi lent. Asta e caracteristic bătrânilor.

– Bine, Keith, întoarce-o!

Marty se apleacă în faţă şi se urcă pe *Diamond Girl.* Se scufundă ca un câine pe care-l doare spatele. Aşa spunea buni. Marty are o sută de tone.

Îl aud pe Keith bombănind. Marty şi Keith mârâie tot timpul unul la celălalt. E greu de spus dacă se plac. Aruncă cu chiştocurile de ţigări unul în altul şi se ceartă, deci trebuie că se plac. Buni îmi zicea mereu că fumătorii se plac unii pe ceilalţi.

– Un obicei al naibii de împuţit, Perry! Noi, fumătorii, trebuie să facem front comun, spunea mereu.

Eu nu fumez. Buni nu m-ar lăsa. Nici nu beau.

Având în vedere că Marty o să-i repare motorul lui Keith şi că se vor certa şi vor fuma, eu n-am ce să prea caut pe acolo. Keith şi Marty au ţigări în colţul gurii şi nici nu observă când dispar.

Mă decid să merg la magazinul universal din port ca să o văd pe Cherry.

26

Mă gândesc des la Cherry. Keith spune că e o tipă cu țâțe imense, și râde. Gary spune că are prea multe tatuaje și cercei. Eu cred că e cum trebuie și, în plus, și frumoasă, și deșteaptă.

Îmi bag mâinile în buzunare ca să le încălzesc. Nu e departe, dar e totuși o plimbare umedă și friguroasă.

– Bună, Cherry!

Clopoțelul clincăne când intru pe ușă. Îmi scutur capul ca să-mi îndepărtez apa din păr și simt că mă ia cu amețeală.

– Bună, Perry! Ce mai faci?

Cherry citește o revistă în spatele tejghelei.

Încerc să mă gândesc la ce să spun. Gura mi-e uscată, așa că mă decid să cumpăr o coca-cola.

– Ce citești? întreb și pun băutura și cei doi dolari pe tejghea.

Vreau să spun ceva caraghios. Ceva care să o facă să râdă, dar nu-mi vine în minte absolut nimic.

– Revista *People*. Săptămâna asta e un număr bun. Auzi, ar trebui să scrie despre tine! Scriu despre câștigătorii la loto. Ai putea fi faimos.

Cherry se ridică pentru a-mi scana sucul.

– Sunt deja faimos. Așa mi-au zis tipii de la dana de pescuit, spun.

– Serios? Ești singura persoană pe care o cunosc care a câștigat ceva. Nici măcar nu mai cumpăr bilete MegaBucks, spune.

– De ce nu?

Cherry joacă tot timpul la MegaBucks. Trimite bilete chiar și la Powerball.

– Păi, Perry, gândește-te și tu puțin! Care ar fi șansele? Un milion sau chiar mai mult la unu, nu? Care ar fi șansele să câștig și să am un prieten care a câștigat? E practic imposibil! M-ai ajutat să economisesc o grămadă de bani. N-are sens să mai joc. N-am nici o șansă să mai câștig acum.

– Îmi pare rău.

Din cauza mea, prietenii mei nu mai au șansa să câștige la loto. Îmi pare rău pentru ei. Mă uit la fața lui Cherry. Azi e dată cu ruj negru, care se potrivește cu genele.

– Unde ți-e inelul din nas?

Nu-mi vine nimic altceva în minte s-o întreb. Am transpirat deja la subsuori. Poate am uitat să mă dau cu deodorant. Îmi ridic repede brațul și-l miros când Cherry se apleacă să-și ascundă revista sub tejghea.

– Acasă. Câteodată n-am chef să-l port. Dar îl am pe ăla din limbă. Și scoate limba ca să mi-l arate, când se ridică. Taică-meu le urăște.

Gura lui Cherry se închide și face cute adânci când îmi dă restul. Încerc să mă gândesc la ce aș mai putea să spun în timp ce-mi deschid cutia de cola. Fâsâie și curge, iar Cherry ia o cârpă și șterge tejgheaua de coca-cola.

– Eu n-am tată. Vreau să spun, cred că taică-meu e mort, spun.

Cherry își ridică sprâncenele și se uită la mine cu interes.

– Ești norocos. Ce n-aș da ca și al meu să fie mort!

Dau din cap, zâmbesc și sper să nu par prea tâmp. Nu mai știu ce altceva să spun.

Se aud strigăte în parcare. Trei tipi intră tropăind în magazin. Bluzele lor groase de sport le atârnă de pe brațe. Arată ca motocicliștii, doar că nu au căști sau motociclete.

– Hei, e cineva aici?

Tipul care vorbește are o barbă nepieptănată și niște mâini imense și jegoase.

– Ai ceva bere în fundătura asta?

Tipul de lângă el scuipă niște muci maro pe gresie și râde cu altul. Toți au păr blond și unsuros. Mă sperie.

Îmi pun restul în buzunar și mă întorc să plec. Tipul cu barbă mă prinde de braț când trec pe lângă el și mă ridică în aer.

– Ne cunoaștem de undeva? spune și-mi suflă în față.

Miroase ca și Keith, dar el nu e prietenul meu. Degetele lui îmi strâng brațul și coca-cola mea se varsă pe tenișii lui.

– Căcat! Ai vărsat cola pe mine! A vărsat cola pe pantofii mei! Spune că-ți pare rău, țâcnitule! Mă auzi?

Mă ridică și mai sus de pe podea. Umărul meu se răsucește. Brațul mă arde. Cutia de cola cade din mâna mea amorțită, sare pe gresie și se varsă pe picioarele celorlalți doi bărbați. Ei vociferează și sar înapoi pe un culoar.

– Îmi pare rău! Îmi pare foarte rău!

Chiar îmi pare rău. Îmi pare foarte rău și mi-e foarte frică. Îmi bate inima. Dum DUDUM DUDUM dum. Brațul mi-a amorțit. Înghit cu greu, pentru că îmi vine să vomit. Când bărbatul îmi aude vocea, zâmbește așa de larg, încât îi văd dinții gri. Nu e un zâmbet simpatic deloc. Ochii i se micșorează. Arată ca pisica doamnei Jansen când urmărea o pasăre.

– Ei, ei, ei, se pare că avem un mic retardat aici!

Cei doi prieteni ai lui se apropie. Unul din ei începe să râdă gros și rar. Strânsoarea de pe brațul meu se slăbește puțin. Ochii mi se umezesc.

– LĂSAȚI-L ÎN PACE, NENOROCIȚILOR!

Nu știam că Cherry poate să strige atât de tare. Eram impresionat. Bâta de baseball cu care l-a lovit pe bărbat era din aluminiu. Cred că l-a cam durut, deși l-a lovit doar cu un braț.

– Am chemat POLIȚIA și, dacă nu vă cărați fundurile alea nenorocite afară din magazin, vă împușc cu ASTA! Flutură un spray în cealaltă mână. DE FAPT, cred că e o idee bună să o fac ACUM! NENOROCIȚILOR! BĂTĂUȘI MIZERABILI!

Și l-a folosit.

Din spray iese ceva ca un „ş̦ş̦ş̦". Deși îmi intră și mie puțin în ochi, nu mai văd. Bărbatul îmi dă drumul la mână și cad. Cad pe jos lângă raftul cu cereale. Simt cum îmi curg lacrimile pe obraz din cauza sprayului. Vomit încontinuu. Nu mă pot abține, mâna mă doare așa de tare!

Aud bubuiturile pe care le face Cherry când îi lovește încontinuu cu bâta. POC! TROSC! Se aud sirenele în depărtare și apoi, tot mai aproape.

Cherry mi-a spus mai târziu că există un buton special pentru poliție sub tejghea, în toate magazinele universale. Cred că e o idee foarte bună.

– Loviturile au fost aplicate cu putere, cu un ciomag.

Polițiștii nu se arată prea încântați și îi spun lui Cherry că a fost foarte periculos ceea ce a făcut ea.

– Puteau să fie înarmați. Ați făcut un lucru foarte prostesc.

Polițistul Mallory se uită la brațul meu, dar vorbește cu Cherry. Ea stă în spatele tejghelei și răspunde la întrebările lor, spărgând baloane de gumă. Nu pare deloc prostuță sau speriată. Pare plictisită și umflă un balon.

Toți cei trei bărbați stau pe jos cu cătușe în jurul gleznelor și al mâinilor și așteaptă să meargă la pușcărie. Au ceva numit mandate de arestare nerezolvate. Mandatele nerezolvate nu sunt o chestie bună. Înseamnă că poliția te caută și tu nu vrei să le ușurezi munca, ascunzându-te.

Celălalt polițist îmi scrie numele pe formularul de poliție și apoi se uită la mine.

– Auzi, nu ești tu cel care a câștigat la loto? Tu ești, nu-i așa? Tu ești tipul care tocmai a câștigat douăsprezece milioane de dolari?

– Așa e! Polițistul Mallory strigă către cei trei bărbați de pe jos: Idioților, tocmai l-ați atacat pe Perry L. Crandall. E milionar. O să vă facă să stați în pușcărie o viață, nenorociților!

Încă mai râde când îl ajută pe partenerul lui să-i bage pe bărbați în duba de poliție din parcarea de la magazinul universal.

– Trebuie să mergi la spital.

Fața lui Cherry e toată lucioasă și machiajul îi curge de la transpirație. E greu să lovești cu bâta de baseball. Arată ca un raton.

– Hai să-l sun pe Keith! spune. Ne poate duce la spitalul din Everett.

Sunt așa de supărat, că nu-mi mai amintesc numărul de la magazinul Holsted. Cherry trebuie să-l caute în cartea de telefon. Nu știu de ce Cherry a început să plângă. Eu sunt cel rănit. Când Keith pleacă din parcare cu Yo, ea agață semnul cu ÎNCHIS pe ușă și închide magazinul. Merge cu noi la spital și mă bate pe umăr tot drumul. Nu-i spun că mă doare și mai rău din cauza asta.

Keith și Cherry vorbesc în timp ce eu fac o radiografie. E așa de mișto! Au o mașină mare care face o poză interiorului brațului meu. Culorile de pe pielea mea sunt albastru și vinețiu, dar nu am nici un os rupt. Doctorul îmi pune brațul într-o eșarfă, ceea ce e mișto. Îmi spune că e luxat rău și că sunt norocos. Asta știu. Știu că sunt norocos.

– De la asta vine L-ul, încerc să spun, după ce doctorul îmi face o injecție. Dar îmi iese: „Dieelastavinielăă".

Nu pot vorbi.

După ce luăm analgezicele de la farmacie, Keith ne duce la Denny's. Luăm cina împreună. Mă las pe spate pe când Cherry și Keith vorbesc.

– Nu pot să cred că am făcut ce am făcut. Știu că a fost o prostie.

Vocea lui Cherry e neclară și îndepărtată, așa de îndepărtată!

– Toți facem lucruri tâmpite, dar, sincer, ce altceva puteai să faci? Ești o tipă trăsnet. Keith scoate două pastile din sticluța mea și le înghite cu bere. O tipă trăsnet! Îi dă la o parte părul de pe față. Ai ochi frumoși. Ți s-a mai spus că ai ochi frumoși?

Cherry face ca Gigi când scheaună ca să meargă afară. Îmi vine să spun: „Dă-i drumul afară" sau altceva care să o facă să se simtă mai bine, dar cuvintele nu-mi ies cum trebuie. Tot ce pot spune este: „Îmi pare rău", dar nu-mi iese decât: „ăăăăă".

– Per e pe altă planetă. Nu, Per? râde Keith.

– Ăăăăă?

Vreau să zic: „ce vrei să spui“ sau poate: „cred că da“ sau poate: „buni“. Nu știu. Nu-mi pasă.

– Ceea ce e ciudat e că-l pot apăra pe Perry, dar nu mă pot apăra singură de taică-meu. De momentele când bea, când țipă, când se enervează și mă plesnește.

Vocea lui Cherry e aici, dar eu am mai multe urechi. Multe, multe urechi, dar nu am ochi.

Corpul meu e pe barca lui Keith. O simt cum se leagănă. Încerc să-i spun lui Keith:

– Ăăăăăă.

– Să-mi spui când se mai întâmplă asta! Zi sau noapte, oricând! Nimeni nu merită căcatul ăsta! Nimeni! Mă auzi? Unde locuiești?

Keith e supărat, dar cuvintele îi sunt blânde. Ca o îmbrățișare. Simt zâmbetul lui Cherry, dar ochii îmi sunt închiși. Îi simt doar zâmbetul și asta mă încălzește. Vocile lor murmură și mă împresoară ca o pătură.

O iubesc pe Cherry. Mi-a salvat viața.

27

CÂȘTIGĂTORUL LA LOTO ATACAT LA MAGAZINUL UNIVERSAL DIN PORT, LOCUL DE UNDE A CUMPĂRAT BILETUL

Ăsta era titlul din ziar. Partea a doua chiar m-a enervat.

BĂRBAT RETARDAT ATACAT DE BĂTĂUȘI: CEI TREI AU FOST ARESTAȚI

– Nu sunt retardat, îi spun lui Keith. Nu sunt retardat. Coeficientul meu e 76. Au mințit. Pot să-i dau în judecată?

– De ce vrei să faci asta?

Keith are momente când e profund.

– Au mințit. Nu sunt retardat, sunt lent.

Mă simt jenat. Sper că Cherry n-o să vadă ziarul. Gary e în biroul din spate și ne ascultă. Ușa e deschisă.

– Dacă oamenii s-ar da în judecată de fiecare dată când minte cineva sau face o greșeală, n-am mai face altceva. Mai bine sună la ziar. Poate dau o dezmințire. Asta poți să faci, dar ar însemna să faci din țânțar armăsar, spune Gary și își pulverizează lichid din tub în nas.

E un om practic. Asta înseamnă că el crede că toți ceilalți oameni n-ar trebui să se enerveze. Pun pariu că n-ar mai fi așa de practic dacă el ar fi cel numit retardat.

De fiecare dată când Gary spune un lucru, Keith face exact opusul:

– Cred că Per are dreptate. Auzi, Per, ia dă-mi articolul ăla! Care e numărul de telefon de la ziar?

Keith îmi smulge ziarul din mână și se îndreaptă spre telefon.

Cred că știe cum mă simt. E prietenul meu.

– Aș vrea să vorbesc cu reporterul care a scris articolul despre câștigătorul la loto. Keith vorbește frumos la început. Stă în așteptare atât de mult, încât trebuie să-l ajut pe Manny să umple rafturile. Nu pot să-mi folosesc decât brațul bun. Celălalt e în eșarfă și mă doare. Iau medicamente doar seara, ca să pot să dorm. Dacă le iau în timpul zilei, mă fac chiar și mai lent. Aproape mi s-au terminat, pentru că le împart cu Keith.

– Da, sunt un prieten al lui Perry Crandall. Aștept.

Keith se sprijină de tejghea și toți clienții trebuie să-l ocolească. Gary iese din biroul din spate să dea un telefon.

– Keith, ne trebuie telefonul. Nu-l ține ocupat! îl avertizează Gary.

– Nu, nu vreau să trimit un e-mail! Sunt în așteptare de treizeci minute împuțite!

Keith poate da impresia că urlă, deși vorbește normal.

– Ai grijă cum vorbești, Keith!

Gary îl servește pe Toby, un pescar. Râd pentru că Toby înjură mult mai urât decât Keith.

Keith îi ignoră.

– Cu cine trebuie să vorbesc? Faceți-mi legătura cu ea!

Când a trebuit să mă duc să cumpăr sendvișurile pentru prânz, Manny a venit cu mine, pentru că nu puteam să le car doar cu o singură mână.

Fac cinste tuturor cu prânzul în zilele în care lucrez. E așa de mișto! Adică, atunci când o persoană poate cumpăra prânzul în fiecare zi pentru toată lumea, acea persoană se simte bogată în interior, oricât de mulți bani ar avea. De aceea îmi place să fac asta. Mă face să mă simt bogat.

– Cum te mai simţi, Perry?

Cherry vorbeşte cu mine, în timp ce Manny ia berea şi băuturile carbogazoase. Tipul de la Gilly's ne face sendvişurile. Trebuie să ne întoarcem să le luăm.

– Bine, mă simt bine.

Sunt cel puţin douăzeci de oameni la magazinul universal din port, care îi strâng mâna lui Cherry şi o bat pe spate. Nu prea are timp să vorbească cu mine. Părul ei mai are o culoare pe lângă cele obişnuite. Portocaliu sau poate, castaniu. E atât de frumoasă, încât mă uit fix la ea.

Manny cară lucrurile grele.

– Îţi place de ea, nu-i aşa?

Are sunetul ăla de nevăstuică în glas.

– Mda.

Nu prea vreau să-i spun asta.

Când ne întoarcem la magazin, Gary încă îi mai serveşte pe clienţi. Keith închide telefonul chiar când intrăm. Îmi întinde o bucată de hârtie pe care scrie: „Marleen Rafters". E şi un număr de telefon dedesubt.

– E o reporteră foarte cunoscută. O să scrie un articol despre noi.

Keith pare entuziasmat. Trebuie să-şi tragă pantalonii de două ori.

– Ce fel de articol?

Îi întind sendvişul.

Keith nu se uită la mine şi ia o muşcătură. Vorbeşte cu gura plină:

– Ştii tu, despre a avea bani, a fi faimos şi restul.

Sună ca şi cum Keith ar vrea să fie faimos şi să-şi vadă poza în ziar. Acum ştiu cum e să fii faimos. Ştiu cum e şi îi spun că a fi faimos nu e aşa cum se crede.

– Ai grijă, Keith! Nu e cum crezi tu. Poate fi jenant.

Keith arată de parcă nu m-ar crede.

– Nu vrei să-ţi apară poza în ziar? mă întreabă.

Are bucăţele de ton pe bărbie.

– Ba da, cred că da. Nu știu.

Sunt nedumerit. Asta e diferit de a avea numele inscripționat pe tricouri, pe stilouri și pe brelocuri. Oamenii ar ști cum arăt.

Keith mestecă atât de tare, încât aud cum îi scrâșnește maxilarul.

Încerc să-i explic și cuvintele de care am nevoie îmi vin de la sine.

– Ideea e că, înainte, oamenii nu mă plăceau când mă cunoșteau. Apoi, unii s-au decis că nu mă plac chiar după ce m-au cunoscut. Acum, e invers. Oamenii mă plac, deși nu mă cunosc. Unii nu m-au văzut niciodată și mă plac.

Mă gândesc la toate scrisorile pe care le primesc acum. Toate scrisorile pe care mi le scriu oamenii în care cer diferite lucruri.

– E tot aia, doar că e reversul a ceea ce a fost înainte, spun. Reversul a ceea ce a fost înainte.

E greu să o explici în cuvinte. E complicat. Asta înseamnă că sentimentele au mai multe fețe, iar Keith pare să înțeleagă. Un zâmbet i se întipărește pe față și se oprește din mestecat.

Nu e prea ușor să-l faci pe Keith să se oprească din mestecat.

– Ești înțelept, Per, spune, într-un final. Al naibii de înțelept.

– Pentru un tip lent, vrei să zici, îl corectez. Al n... de înțelept pentru un tip lent.

28

John și David vin să mă viziteze miercuri, când e ziua mea liberă. Vin cu cineva. Spăl rufe, așa că nu-i aud când bat. Intră singuri. Asta e foarte nepoliticos.

– Trebuie să vorbim. Am văzut ziarele. Exact despre genul ăsta de lucruri îți vorbeam. Ai nevoie de protecție.

John se plimbă în sus și în jos. Vorbește domol, dar degetele îi sunt strânse cu putere în pumn. Fața îi e lucioasă de la transpirație și e alb pe la buze. Cred că e de la Maalox.

– Ce-ți mai face brațul? întreabă David.

El nu mă sperie așa de tare ca John. Cu ei e și un tip scund și îndesat, cu părul negru, care duce un bax de coca-cola și o pungă de chipsuri. Îmi întinde o cutie de cola și îmi oferă chipsuri. Mă așez pe canapeaua mea. David stă în picioare în fața mea. John se plimbă. Cred că va începe să-și roadă unghiile în curând. Străinul se așază lângă mine.

– El e prietenul nostru, Mike Dinelli, spune David. Va veni pe aici să vadă ce mai faci. E aici ca să te protejeze.

Mike mă prinde de mână și mi-o strânge tare în sus și în jos. E puternic. Ochii lui căprui sunt strălucitori ca budinca de ciocolată din conservă, care mie îmi place, pentru că nu trebuie să pierzi timpul cu preparatul ei. Nu trebuie decât să deschizi capacul și să folosești o lingură.

– Mă bucur să te cunosc, Perry! spune.

– Bună, Mike! spun.

– O să vin pe aici, din când în când, ca să mai vorbesc cu tine, Perry. Să văd ce mai faci. Să mă asigur că ești bine.

Dinții lui Mike sunt mici. Ca ai lui Gigi.

– Ne e teamă că ai putea fi atacat din nou, spune David.

– Cum se face că Gary sau Keith nu te-a ajutat? întreabă John. Încă se plimbă de colo-colo, încet. Dacă am fi știut de asta, te-am fi putut proteja. Poate că nu te poți bizui cu adevărat pe acei prieteni ai tăi. Trebuie să începi să te bazezi mai mult pe noi.

Asta cred că e o altă reuniune de familie. La reuniunile de familie ar trebui să fie toți membrii. Lipsesc Louise, Elaine și CeCe.

Încep să vorbească între ei:

– Ai luat raportul poliției privind atacul?

– De ce avem nevoie de așa ceva?

– Pentru probe. Pentru a demonstra incompetența.

– Vrei să o lași baltă cu chestia asta, John? Ai auzit ce-a spus Elaine, nu? Pierdem timpul numai gândindu-ne la asta.

– Să o ascult și să fiu sub papucul ei, cum ești tu? Nu, mulțumesc! Ce crezi tu, de fapt, că fac? Stau pe fundul meu și nu fac nimic? Ca tine?

– Du-te naibii, John!

– Ba du-te tu naibii, David!

– DESTUL! Ascultă, John! Te-ai folosit cu nepăsare de banii clientului nepotrivit. David, nu ne vom împiedica de un frate, de vreme ce putem să-l prindem pe celălalt, dacă înțelegi aluzia. Așa că amândoi concentrați-vă și nu vă mai sfădiți! Nu are nici un rost și îl veți înspăimânta pe fratele vostru. Vă e clar?

Mike se ridică, se duce spre John, îl prinde de braț și i-l răsucește. John cade în genunchi. David dă înapoi. E foarte interesant.

– V-am ascultat pe amândoi. M-ați asigurat că va semna până acum. Mie mi-e foarte clar că nu aveți asupra lui influența de care tot vorbiți. E timpul să mă implic eu. Trebuie să faceți ce spun eu

și să nu vă mai certați. Dacă chestia asta nu iese, o să aveți o grămadă de necazuri, ca să vă mai gândiți să vă certați. *Capito*[1]?

Nu cunosc cuvântul ăsta.

Capito.

Mike îl repetă și dă drumul brațului lui John. Se lasă pe spate lângă mine. John și David își închid gurile și dau din cap. Mike vorbește în șoaptă, dar îl aud perfect. Simt frisoane pe șira spinării.

Mike se întoarce spre mine și zâmbește.

– Perry, eu sunt consultant financiar. Știi ce înseamnă asta? Se lasă pe spate. Faină canapea! spune și lovește ușor spătarul. Pledul ăsta pare făcut de mână. Bună lucrătură! Am o mătușă care croșetează așa. A făcut-o buni a ta? Ăsta-i numele ei, nu? Buni?

Mike e mișto. Îi place canapeaua lui buni. Îi plac și bomboanele Hershey's Kisses. E ca și mine, doar că are păr negru, ochelari de soare și poartă tricouri polo. Stăm și vorbim în timp ce David și John se uită pe fereastră și sâsâie unul la celălalt. Parcă ar fi niște furtunuri.

Când pleacă, mă duc jos.

– Cine erau vizitatorii? întreabă Manny cu voce tare.

E atât de curios!

– Vizitatorii? Care vizitatori? se iețește capul lui Gary.

– Probabil nenorociții ăia de frați ai lui, pufnește Keith. Nu-i așa, Per?

– Nu, mai era și un tip numit Mike, spun.

Gary și Keith stau cu mine în biroul din spate, în timp ce Manny se ocupă de partea din față a magazinului și de casă.

– Ești așa de influențabil, Perry!

Gary vorbește ca și buni.

– Mare dreptate ai!

Keith lovește cu pumnul în birou. Nu mă sperii. Lui Keith îi place să dea cu pumnul în masă. A și rupt-o o dată. Mâna, nu masa.

---

[1] „S-a înțeles?" – în limba italiană, în original (n. red.)

Vine la mine și-mi spune:

– Trebuie să nu vorbești cu frații tăi și să nu-i lași la tine în casă, dacă unul din noi nu e acolo. Bine?

Îmi strânge obrajii cum făcea buni.

– Sunt verișorii-frații mei, îi spun.

– Keith, poate că exagerezi, spune Gary.

– Și tu poate că ești al naibii de naiv, spune Keith. Îmi strânge fața și mai tare. Fii atent, da?

– Bine, spun și râd, deoarece încă îmi strânge fața și e greu să vorbești cu buze de pește.

Gary îmi întinde o foaie de hârtie chiar în clipa în care îmi dă drumul Keith.

– Uite, Per! Noul tău număr de telefon. Nu e trecut în cartea de telefon.

– Nu vreau un număr nou. Îmi place cel vechi.

Are doar numere de doi, trei și opt. Sunt supărat. Îmi ia mult timp să nu-mi uit numerele.

– Persoane totalmente străine sună cu taxă inversă și tu accepți toate taxele! Factura de luna trecută a depășit opt sute de dolari! Telefonul din apartament este un număr al magazinului Holsted. A trebuit să-l schimb și am plătit în plus ca să fie la secret. Uite! Ți l-am scris.

Gary pune hârtia în mâna mea și îmi închide degetele peste ea.

– Asta e o escrocherie! Oamenii ăia ziceau că mă cunosc!

– Hai, înapoi la lucru!

Gary îmi face semn să ies din birou. Pun hârtia în buzunar și mă întorc la despachetat de cutii. Să profite, cu asta se ocupă oamenii din plin. Mormăi în sinea mea și comentez.

Ce bine că nimeni nu-mi poate citi gândurile!

29

Am foarte mult de despachetat și asta mă face să mă gândesc la locurile în care să le pun pe rafturi, pentru a putea fi găsite mai ușor. Activitatea asta mă înveselește.

– Trebuie să punem învelitorile și parâmele scurte lângă apărătoare. Sunt mai ușor de găsit, îi spun lui Manny.

El nu spune decât:

– Cum crezi tu.

Și îmi aruncă privirea lui urâcioasă. Știu că nu-i place să asculte de mine. Pleacă, deși mai sunt încă trei cutii de despachetat.

Fac puțin loc și organizez învelitorile apărătoarelor, după culoare și mărime. Caut o bucată de carton și niște markere și scriu un bilet.

„NU UITAȚI!" Scriu cu litere de tipar. „AVEȚI PARÂME?" Și apoi, dedesubt: „AVEȚI ÎNVELITORI? APĂRĂTOARELE DUMNEAVOASTRĂ VOR AVEA VIAȚĂ MAI LUNGĂ, DACĂ LE PROTEJAȚI".

Asta e adevărat. Bunu m-a învățat. Nu mai am loc pentru altceva și prind biletul cu o bucată de scotch.

Manny nechează și se holbează la mine. Scot limba la el și mă duc repede în spatele tejghelei, unde e Keith, ca să nu vină după mine.

Peste trei zile, îl aud pe Gary plângându-i-se lui Manny:

– Unde au dispărut toate învelitorile de apărătoare? Nu mai găsesc nici una în spate.

– Perry le-a mutat lângă apărătoare. Vorbește cu el!

Manny arată de parcă ar spera să o încurc. Dar eu știu că asta nu se va întâmpla. Învelitorile de apărătoare au dispărut. Vândute. Doi clienți mi-au zis că biletul le-a reamintit că aveau nevoie și de parâme noi, și mi-au mulțumit.

– S-au vândut, îi spun lui Gary.

Se uită la biletele mele, apoi la mine și apoi, din nou la bilete.

– Asta e o idee foarte bună. Pare surprins. Ce-ar fi să mai comandăm?

– Am făcut-o deja.

Am idei bune. Și Keith, și Gary spun același lucru.

În timpul prânzului, îmi vin alte idei bune.

– Oamenilor le place să mănânce și să bea în timp ce fac cumpărături, îi anunț.

– De unde știi?

Gary își mănâncă, de obicei, prânzul, la birou. Sandy, nevastă-sa, încearcă să-l facă să mănânce sănătos și îi pregătește salate în caserole de plastic.

– Asta-i mâncare pentru iepuri, Gary. Mănâncă și tu ca un bărbat adevărat! spune Keith și îi cumpără un sendviș BLT[1] de la Gilly's, iar după ce îl mănâncă, îl amenință că o să-l pârască.

Pentru că am despachetat cutii toată dimineața, am fost prea ocupat să fac munca de jos și să merg să cumpăr sendvișuri. I-am dat o bancnotă de cincizeci de dolari lui Keith și el s-a dus la magazinul universal din port, și apoi la Gilly's. S-a întors după multă vreme. Mi-a adus un sendviș cu rac artificial.

– La magazinul universal, clienții cumpără lucruri și se plimbă în timp ce mănâncă și apoi, în mașină, mai au și căni și produse de la MacDonald's și alte chestii. Oamenii mănâncă tot timpul.

Îi spun asta lui Gary în timp ce mănânc. Buni zicea că mâncatul se face la orele de masă și așezat la masă. Eu nu mănânc când fac cumpărături. Lui buni nu i-ar plăcea.

– La masa de bucătărie, Perry! De aia s-a inventat! zicea buni.

---

[1] *Bacon, lettuce and tomato* – șuncă, salată verde și roșii

Eu și buni nu mâncam decât la masa din bucătărie, cu excepția momentului când mergeam în vizită și atunci mâncam la masa altora.

– Are dreptate.

Keith deschide o bere care face poc. Gary își scoate buza în afară. Arată ca Tandy, boxerul de la șantierul naval Caroll, doar că nu e maro cu alb și e încă în viață. Tandy a fost lovit de o mașină anul trecut și a murit. Îmi plăcea de Tandy.

Keith nu mă lasă să beau bere, pentru că buni i-a spus să nu mă lase. Gary îl lasă pe Keith să bea o bere la prânz, dar eu știu că bea mai multe la magazinul universal din port, pentru că mi-a spus Cherry.

– Jur că, dacă îi dai nepotului meu vreo băutură alcoolică, o să te bat măr!

Ori de câte ori buni mă numea nepotul ei cu Keith de față, știam amândoi că vorbea serios. „A bate măr" înseamnă a bate foarte tare. N-are nici o legătură cu mărul. Nu beau băuturi alcoolice, pentru că au gust de rahat, așa zicea buni.

– Băutura e o chestie pe care alții o folosesc din plin, predica buni de parcă era părintele Iacob.

– Dacă bei prea mult și ești bogat, atunci ești alcoolic. Dacă bei prea mult și ești sărac, atunci ești bețivan. A fi alcoolic e o boală, iar a fi bețivan se datorează faptului că ești slab și ai regrete. Prietenul nostru Keith e un bețivan, spunea ea.

După prânz, iau bucăți din sendvișul meu și hrănesc păsările. Nimănui nu-i place când fac chestia asta. Nu înțeleg de ce. Și păsările trebuie să mănânce, mai ales pescărușii. Ei mănâncă mult. Îi privesc cum se bat pe sendvișul meu. Unul mare, cu alb și gri, pare cel mai rău și are un cârlig și o undiță legată de picior. Încerc să i-o scot, dar zboară, fluturând din aripi.

– Șobolani cu aripi, Perry! Șobolani cu aripi. N-ar trebui să-i hrănești.

Nu l-am auzit pe Marty apropiindu-se, și tresar.

– Știu, spun.

Mă simt vinovat de fiecare dată. Dar tot le hrănesc.

– Poţi să-i spui lui Keith că i-am reparat motorul. Vrei să-i duci tu factura?

Marty se clatină de parcă ar fi beat, dar nu e. Are o problemă la şold.

– Iau eu factura. Eu o plătesc, îi spun.

– Bine. Am înlocuit toate filtrele. Am curăţat rezervorul şi, practic, a trebuit să reconstruiesc toată chestia. Măruntaiele erau toate varză.

Marty numeşte măruntaie interiorul unui motor. Îmi întinde o hârtie cu numele lui Keith sus şi o listă cu toate piesele pe care le-a folosit pentru motorul lui Keith.

Scot carnetul de cecuri din buzunarul din spate şi îi scriu un cec de o mie o sută trei dolari şi şaptezeci şi trei de cenţi, pentru piese şi manoperă. Trebuie să mă ajute cu zerourile.

– Piese şi manoperă, izbucnesc eu în râs. Ce caraghios! Adică, poţi scrie doar piese sau doar manoperă? Ar cumpăra cineva doar piese? îl întreb.

Marty nu răspunde şi dă doar din cap. Mă întorc la magazin şi îi dau lui Keith copia facturii lui Marty. Marty a scris pe ea „plătit", cu scrisul lui înghesuit.

– Căcat! Nu trebuia să cheltuieşti atâţia bani! Te-a jecmănit! sare în aer Keith, dar rămâne întreg. Verifică factura cu atenţie. Probabil că aveam nevoie de filtrele astea, dar fir-ar să fie! Ne-a taxat în plus pentru şaibele noastre. Priveşte!

Keith e tot timpul mai fericit când urlă şi comentează. Pare aproape voios şi mă plesneşte peste spate. Ăsta-i modul lui de a spune mulţumesc. Mă mai loveşte încă de vreo două ori, râgâie şi pare satisfăcut.

– Keith, hai să mergem cu barca până la Kingston sau până la Anacortes, sau undeva.

Vreau să merg într-o excursie cu barca. Ar fi ca şi cum aş fi cu bunu din nou.

– E cam frig acum, dar în regulă, când se mai înseninează, mergem până la Whidbey şi aruncăm ancora acolo.

Keith începe să caute parâme noi pentru barcă. Ale lui sunt toate roase. Asta înseamnă că se pot rupe oricând. Izbucnesc în râs, când mi-l imaginez pe Keith, trezindu-se dimineața pe *Diamond Girl,* plutind în mijlocul golfului Sound.

Am fost așa de fericit pentru că am reparat-o pe *Diamond Girl,* încât l-am pus să-l ducă pe Yo la benzinăria lui Ron de la colț, ca să-i repare radiatorul și să-i facă o revizie. Era unul din lucrurile de pe lista de loterie a lui buni. Îmi spunea mereu că e important să le arăți oamenilor că-i apreciezi. Keith ne-a dus tot timpul în diverse locuri cu Yo. Era corect să o repar.

– E prima oară când Yo a fost dus la reparat.

Keith pare uimit. Ca și cum ar fi câștigat un premiu. Yo e un „el" și *Diamond Girl* e o „ea".

– Toate mașinile sunt masculine și toate bărcile feminine? îl întreb pe Keith.

– Cam toate.

– Nu, nu sunt de acord. Unele mașini sunt feminine. Jeepul Cherokee a lui Gary e o „ea", spun.

– Dodge-ul lui Manuel e un „el", îmi răspunde Keith.

Nu-mi vin în minte bărci masculine.

– Dar mașina lui Marty? Aia cum e?

Mașina lui Marty n-a mai fost scoasă din parcare de doi ani.

– E neutră. Când mașinile nu merg, sunt neutre, impersonale.

Keith e foarte deștept.

Când îi arăt lui Keith factura finală de la Ron, se supără din nou. Țopăie și rupe factura în bucățele mici. Se împrăștie peste tot pe jos.

– Sper că acum o să mături.

Gary privește dezaprobator. Fug să aduc mătura și fărașul.

– Căcat! Cinci sute de dolari pentru o nenorocită de revizie!

Fața lui Keith e vânătă.

– Ai grijă cum vorbești, Keith! spune Gary pentru a suta mia oară.

Vrea să fim politicoși când sunt cumpărători prin preajmă. Când suntem singuri, putem fi cât de nesimțiți vrem.

– E în regulă, Keith, am rezolvat-o eu. Așa e cinstit. Așa ar vrea și buni, spun în timp ce mătur bucățelele și le duc la gunoi.

– Fac asta pentru buni! Asta voia ea să facă pentru tine, spun. Era pe lista ei de loterie.

Keith o ducea la doctor oricând voia. Puteam să-l rugăm să ne ducă la Costco pentru hârtie igienică și șervețele. Chestiile astea sunt greu de cărat cu autobuzul, pentru că sunt mari. Eram foarte mulțumiți de faptul că ne ducea, deși buni comenta întotdeauna cu privire la radiatorul lui Yo. Îi dădeam bani pentru benzină, dar Keith nu-i lua niciodată.

– Dacă voi câștiga la loto, voi repara nenorocitul ăsta de radiator! îi promitea buni.

În Everett, ai nevoie întotdeauna de radiator. E frig chiar și vara, mai ales dimineața devreme sau când plouă, adică aproape tot timpul. Buni ar fi fericită să audă că radiatorul lui Yo a fost reparat. Încep să mă întreb cum era înainte. Înainte de a avea banii de la loto. Aproape că am uitat.

Marleen Rafters, reportera, îl sună pe Keith și programează un interviu pentru săptămâna viitoare. Keith începe să-și perie părul și să-și bage cămașa în pantaloni. Chiar se și rade în fiecare zi, ceea ce nu numai că e straniu, dar e de-a dreptul un miracol. Așa spune Gary.

– E un miracol! Începi să arăți și tu prezentabil. Te-aș putea face chiar director.

Gary pare mulțumit, de parcă lui i s-ar datora noua înfățișare a lui Keith. Nu-i spun că i se datorează lui Marleen, reportera. Asta ar însemna să pârăsc și nu e frumos.

– Trebuie să-i auzi vocea, Per! Gravă și sexy! Ne-am înțeles de minune. Chiar de la început. Mi-a pus o grămadă de întrebări. De cât timp te cunosc. De când suntem amici. A zis că e cu adevărat ceva deosebit să ai un prieten milionar.

Keith păstrează numărul lui Marleen în portofel. Îl scoate din când în când, de parcă ar vrea să o sune.

Dar nu o face.

30

Ajungem să reprogramăm întâlnirea cu Marleen Rafters.

– Vreau să merg cu avionul și să văd fabrica de ciocolată unde se fac bomboanele Hershey's Kisses, îi spun lui Gary.

Ăsta e un alt lucru de pe lista de loterie.

Caută pe internet.

– Uite! Parcul tematic Hershey's. Poți face un tur ca să vezi cum e fabricată ciocolata. Au copii ale tuturor mașinăriilor.

– Cum adică copii? Unde e fabrica?

– Copie. Ăăăă. Înseamnă că e ca și când ar fi adevărată. De fapt, nu e chiar o fabrică.

– Dar eu vreau să văd fabrica adevărată. Vreau să fac un tur adevărat.

Când oamenii spun „de fapt" înseamnă că vor să-ți spună ceva ce nu vrei să auzi.

– Am vești proaste pentru tine, Perry, spune Gary. Fabrica nu se mai vizitează ca înainte. Nu este decât un parc tematic. Nu se vizitează fabrica de ciocolată propriu-zisă. Există un film și un tur diorama, dar nici o fabrică adevărată.

Parcurile tematice înseamnă că te gândești că faci ceva real, dar, de fapt, te prefaci.

– Nu vreau o fabrică artificială. Ce escrocherie!

Keith încearcă să mă facă să mă simt mai bine și comandă o pizza specială cu carne de la Pizza Bob.

– Știu că ești dezamăgit, Per, dar lucrurile nu ies întotdeauna așa cum ai spera.

Oamenii spun întotdeauna asta când nu poţi să faci ceea ce îţi doreşti.

Dar îmi doresc mult să merg cu avionul. Aşa cred, şi mă uit afară. E totul îngheţat, inclusiv fereastra mea. Scânteiază în întuneric şi arată de parcă ar fi zahăr. Iarna e foarte frig în Everett.

– E la fel de rece ca ţâţişoara vrăjitoarei! spune Keith.

– De ce ar avea vrăjitoarea ţâţişoara rece? Poartă pelerinele alea negre, deci nu poate să le fie prea frig, spun.

– E din cauză că zboară pe mătură, spune Keith.

Asta-mi aduce aminte de buni. Îi era tot timpul frig şi chicotea ca o vrăjitoare.

– Ştii ce? Hai să mergem în Hawaii! spun. Hai s-o ducem pe buni în Hawaii!

– Ce?

Keith se îndreaptă în scaun.

– Era pe lista de loterie a lui buni. Buni voia să meargă undeva unde e cald.

Keith pare ameţit şi spune:

– Buni e moartă, Per.

– Ştiu, dar ar trebui să poţi să faci lucrurile pe care ţi le doreşti chiar dacă eşti mort.

Keith îmi întinde o felie de pizza.

– Îţi aminteşti de filmul ăla, Keith? Ăla în care tipii ăia îl poartă peste tot cu ei pe prietenul lor mort, îl duc la petreceri şi în alte locuri? E filmul meu preferat. Deşi e moartă, cred că lui buni i-ar plăcea să meargă în Hawaii. Noi trei am putea merge împreună, spun.

– Şi să-i împrăştiem cenuşa?

Keith zâmbeşte când spune asta. Pizza cu carne conţine ardei şi roşii, aşa că are roşu şi verde între dinţi.

– Împrăştii zvonuri. E un nonsens să spui că împrăştii cenuşa, îi spun.

– O presari, spune el.

– Ca zahărul pe cereale? Ca şi terciul meu?

– Nu! O împrăştii în aer de pe un munte sau o arunci în ocean. Când o să mor, vreau ca cenuşa mea să fie împrăştiată

în golful Sound. Chiar de pe *Diamond Girl,* dacă mai e la apă, spune Keith.

– Așa, aruncată în apă?

– Da! Apoi, apa o să mă ducă. O să mă plimb prin toată lumea și nu o să plătesc un sfanț!

Să te plimbi prin lume fără să plătești un sfanț pare să fie foarte important pentru Keith.

– Nu cred că buni și-ar dori să plutească pe apă, fie chiar și în Hawaii. N-am văzut-o niciodată, în toată viața mea, în costum de baie.

– Deci, Waikiki, nu? Hai să ne interesăm! Ia cartea de telefon și telefonul. Ce-ar mai fi fluierat buni! spune Keith.

Zburăm cu clasa întâi.

Nu știam că avioanele au clase. E foarte mișto. Există clasa a doua și există clasa întâi. Clasa întâi înseamnă că plătești mulți bani și treci în față. Oamenii murmură și se uită țintă la noi când o luăm înaintea lor. Nimeni nu crede că avem locuri la clasa întâi. Scaunele sunt mai mari, ceea ce e mai bine pentru Keith. De asemenea, primim tacâmuri din argint și băuturi gratis.

Keith mi-a zis că toți cei de la clasa a doua nu primesc tacâmuri din argint și trebuie să-și plătească mâncarea. La clasa întâi, nu trebuie să plătești pentru mâncare. Stewardesa ne verifică biletele atât de des, încât Keith o întreabă dacă are o problemă cu noi.

– E vreo problemă? Keith arată de parcă s-ar enerva, dar apoi zâmbește răutăcios și spune: Nu cred că l-ați cunoscut pe prietenul meu, Perry L. Crandall.

Mă prezintă.

– Poate l-ați mai văzut în ziar pentru că A CÂȘTIGAT LOTERIA STATULUI WASHINGTON!

Spune asta foarte tare și se uită de jur împrejur.

Mamă, ce interesați erau oamenii! Tipul simpatic care stă vizavi vorbește cu amândoi și îmi dă cartea de vizită. Vinde asigurări. Stewardesa nu ne mai verifică biletele și ne dă câte pungi cu alune și prăjituri vrem. Se poartă de parcă m-ar plăcea.

Apoi, îmi amintesc.

Oamenii ăștia mă plac pentru că am câștigat la loterie.

Stewardesa îmi dă un ac mic de plastic.

– Uite! Aripi de avion, Keith!

Cred că sunt super mișto.

– Doriți și dumneavoastră o pereche? îl întreabă stewardesa pe Keith și îi dă și lui un pachet.

– Crezi că mă socotește retardat? șoptesc în urechea lui Keith. Astea nu sunt doar pentru copii?

– Nici vorbă, Per! Mi-a dat și mie o pereche. Să nu crezi asta!

Asta mi-ar fi stricat toată călătoria, dar e în regulă. În versiunea lui Keith.

Cea mai faină parte a fost să fac pipi în avion.

– Keith, e cea mai mare înălțime la care am făcut pipi! spun când mă întorc de la baie. Apoi îmi aduc aminte. Muntele Rainier e mai înalt? Și acolo am făcut pipi, într-una din toaletele alea albastre. M-am dus într-o călătorie cu clasa domnișoarei Elk.

Keith știe totul despre domnișoara Elk.

– Nu cred că se pune, îmi spune Keith.

– De ce nu?

– Unu, pentru că pișarea de pe muntele Rainier era pe pământ, și doi, nu poți să tragi apa la toaletele portabile. Avionul ăsta are o toaletă în care poți trage apa.

– Și unde se duce, Keith?

– Adică?

Keith e la a treia băutură cu umbreluță.

– Unde se duc tot rahatul și pipiul?

– Bănuiesc că pică din avion. Știi doar cum se zice. Căcatul apare când nu te aștepți.

Mă decid că-mi place să zbor așa de mult, încât aș zbura chiar dacă n-ar trebui să merg nicăieri. Doar să urc și să cobor sau dacă ar fi un restaurant în avion. Ce mișto ar fi!

Când aterizăm în Hawaii, urechile îmi pocnesc ca atunci când cobori un deal. Observ două lucruri imediat. Primul e că e foarte cald când ne dăm jos din avion. Celălalt e că toate semnele au cuvinte cu multe aaa-uri, eee-uri, iii-uri și ooo-uri. Astea sunt vocale. Sunt atât de entuziasmat, încât izbucnesc în râs:

– Hahaha!

– Ce e?

Keith transpiră ca un porc. Evident, nu am văzut niciodată un porc adevărat, decât la grădina zoologică din Parcul Woodland. Dacă unul dintre ei ar transpira, ar arăta precum Keith. Roz și ud leoarcă.

– Sunt foarte fericit, Keith.

– De asta îmi placi, Per. De asta îmi placi. Asta și faptul că, acum, ai bani.

Și izbucnește în râs.

Sunt mulți oameni la recuperat bagaje. Unii tipi au ghirlande de flori în jurul gâtului. Miros frumos.

– *Sunt interesați de sex.* Așa că târfele știu la cine să meargă pentru bani. Apoi râde și trage un vânt în același timp. Clasa întâi, Per, mergem la clasa întâi, până la capăt!

E interesant să mergi cu taxiul. Șoferii ne deschid ușile mașinilor, deși cu siguranță că știu că putem să facem asta și singuri. Când eram în avion, mă întrebam cum o fi Hawaiiul, dar e ca și Everettul, doar că are palmieri, este mai cald și toată lumea spune: „Aloha". Nimeni nu spune „Aloha" în Everett. Hotelul nostru e chiar pe plajă. Aud oceanul cum mugește, ca o mașină.

– Keith, nu-i așa că face ca o mașină de spălat? Îmi vine să țopăi, sunt așa de fericit. Știi ce! Hai să ne cumpărăm costume de baie!

– N-avem nevoie decât de pantaloni scurți, dar mă urmează într-un magazin de suvenire.

E unul în holul hotelului nostru. Un hol e un loc în care se țin toate lucrurile pe care ai vrea să le cumperi, cum ar fi sutiene din nucă de cocos, lămpi cu fete hula sau prosoape cu delfini.

Chiar nu înțeleg ce spune doamna din magazin și mă șochez.

– Nu ai zis tu că suntem în America?

Trebuie să-mi țin mâna în dreptul gurii când îi șoptesc asta lui Keith, ca să nu-i rănesc sentimentele. Chiar nu înțeleg limba. Cu siguranță că e limba hawaiiană, cu toate vocalele alea.

– Suntem în America, Per. E vorba despre accent, îmi șoptește Keith.

Accentele înseamnă că cineva vorbește, dar nu ca tine.

Oceanul e minunat în Hawaii. N-am mai văzut niciodată așa ceva. E așa de albastru și cald, de parcă ai fi în cadă. Stau în apă până la brâu.

– Fantastic, poți să plutești și pe spate!

Arăt spre Keith. Burta lui e ca o minge uriașă.

– Și tu poți! Dă-i drumul! spune.

– Nu știu să înot. Nu vreau să mă înec.

– Glumești, nu?

– De ce să glumesc în legătură cu înecul? îl întreb.

Keith e prietenul meu și încearcă să mă învețe să înot ca și câinele. Mă scufund, mă întorc invers și apoi plutesc pe spate.

– Hei, uită-te la mine! Plutesc! Și nici măcar nu știu să înot! Ce mișto! Ce fain e în Hawaii!

– O să înoți de-adevăratelea până plecăm acasă. Jur! spune Keith.

Oamenii spun jur când nu sunt siguri că pot face ceva, dar vor să te convingă.

Stăm în apă până la cină. Plutesc pe burtă, îmi țin respirația și îmi deschid ochii sub apă. Văd pești! Sunt așa de entuziasmat, încât vreau să-i spun lui Keith și mă înec, dar nu mor. Doar îmi intră apă în nas.

– Per, liniștește-te! Dacă-ți intră apă în nas nu înseamnă că te îneci.

Mă ridic din nou. Sunt pești chiar la picioarele mele. E ca și cum aș fi într-un acvariu gigantic! Încerc să țopăi pe ocean, dar îmi intră și mai multă apă în nas și îl stropesc pe Keith, ceea ce nu-i place deloc.

– Termină! spune.

Nimănui nu-i pasă că se scurge apă și nisip după noi până în camera de hotel.

Putem face tot ceea ce vrem.

Ce mișto!

31

În Hawaii, răsare cel mai strălucitor soare. O parte din balconul nostru are vedere spre ocean, iar cealaltă parte spre o stâncă mare numită Diamond Head[1]. Mi se pare că sună ca *Diamond Girl*. În trecut era un vulcan, dar a fost închis sau așa ceva. Cred că ar trebui să-l redeschidă. Ar fi interesant.

Mă imaginez spunându-i lui Keith:

– Hei, Keith! Vulcanul! Fugi!

În hol, au broșuri care îi informează pe turiști cu privire la toate lucrurile pe care le pot face în Hawaii. Turiștii sunt oameni care vizitează locuri și nu locuiesc acolo. Sunt turist în Hawaii, dar nu sunt turist în Everett. Aș putea fi turist dacă aș merge în Seattle. Asta nu știu sigur, pentru că s-ar putea să nu fii turist dacă ești în același stat. Toate broșurile sunt colorate și mi-e greu să mă decid pe care să le iau. Sunt gratuite și sunt ca niște vederi, dar au chestii interesante de citit. Ca de exemplu: „Cea mai distractivă petrecere din Hawaii" sau „Salvați broasca țestoasă pe cale de dispariție" sau „Închiriați o limuzină pentru o zi". Luăm pagini și pagini de asemenea broșuri și le ducem în cameră. Mă uit la poze cu bărci și delfini.

– OK, Per, ce-ai vrea să faci? întreabă Keith.

Sunt norocos că el a mai fost în Waikiki, pentru ceva numit R&R când a fost în Vietnam. Îmi spune că-i place să-și

[1] Cap de diamant

amintească. Buni îmi spunea mereu că a-ți aminti e altceva decât a-ți aduce aminte.

– Să-ți amintești! Hahaha! Un prilej bun ca să minți în legătură cu lucrurile care s-au întâmplat în trecut, pufnea buni.

– Ah, Dumnezeule, gagicile, Per! Trebuia să le alung cu bâta!

Keith era foarte arătos când era tânăr. Așa spune el.

– Căcat pe băț! spunea buni când îl auzea. Mănâncă căcat!

Eu nu rostesc cuvântul cu C.

Cutia lui buni e pe comodă. E întoarsă ca să vadă oceanul prin ușa glisantă din sticlă.

– Deci, unde vrei să-i împrăștii cenușa?

Keith o mută pe buni cu un centimetru ca să vadă mai bine.

– Cum adică să-i împrăștii cenușa? întreb.

– Știi tu. Am mai vorbit despre asta. Să o presari. Să o arunci, spune Keith.

Niciunde. Nu vreau să o împrăștii pe buni în Hawaii, doar să o aduc să viziteze.

– Vrei să spui că o luăm înapoi cu noi acasă?

– Da.

– Nu vrei să lași măcar o parte din cenușa ei aici?

– Keith, ce scârbos! Trebuie să fie păstrată toată! N-ai îngropa un trup în două locuri.

Simt că mă supăr puțintel. Mi-e dor de buni. Nu vreau să las nici măcar o bucățică din ea în Hawaii.

– În regulă. În regulă. M-am prins. Doar o excursie. Nu te ambala!

Keith îmi spune tot timpul să nu mă ambalez. Eu nu-i spun niciodată să nu bea, să nu se scobească în nas sau să nu tragă vânturi.

Keith îl întreabă pe valetul din fața hotelului:

– Amicul meu și cu mine suntem aici pentru câteva zile. Ce ar trebui să vizităm?

Un valet parchează mașinile oamenilor. Numele lui e Francisco. Ca jumătate din San Francisco. Seamănă perfect cu Gary, doar că e bronzat, e scund și are mult păr.

– Mergeţi să faceţi Turul memorial Arizona, spune Francisco.

Ne urcă într-un autobuz şi facem o plimbare cu barca cu motor, pe apă.

– Hei, Keith! Uite! Peşti! strig.

– Şşşş! Nu ţipa! sâsâie el.

Observ că toată lumea de pe vas e tăcută.

Arizona e un vas mort dintr-un război care întristează pe toată lumea.

– Keith! Ia uită-te aici!

Sunt multe nume de oameni care au murit într-un război şi o cameră de rugăciune micuţă cu vitralii de un albastru-galben care scânteiază. Doamna de lângă mine seamănă cu buni, cu excepţia faptului că e mai scundă şi are părul cam pufos. Tenul ei e maro-închis. Al lui buni era alb sau poate, gri.

– Bună, sunt Perry. Cum vă numiţi? Semănaţi cu buni a mea, spun.

– Sunt Myrtle. E şi buni aici cu tine?

Se uită în jur.

– Nu, e la hotel. E moartă, îi spun.

Myrtle ridică din sprâncene şi îşi deschide gura. Arată mai bine după ce îi spun că acum buni e doar cenuşă într-o urnă.

– Şi totuşi, nu o să o împrăştiem, spun.

Myrtle îmi spune că sunt unic. „Unic" înseamnă că nu eşti ca alţi oameni, într-un sens bun. Nu înseamnă diferit, care înseamnă că nu eşti ca toţi ceilalţi oameni, într-un sens negativ.

Vorbim despre război.

– Consider că războiul e un lucru rău. Oamenii mor. Asta e părerea mea.

Buni îmi spunea tot timpul să le spun oamenilor părerea mea.

– Perry, ai grijă să spui că e doar părerea ta. Nu uita că nu toţi oamenii gândesc la fel, îmi spunea buni.

– Da, războiul e rău.

Myrtle trebuie să-şi şteargă ochii înlăcrimaţi.

Pete de ulei albastre și strălucitoare se ridică din epavă, bulbucind la suprafață. Arată ca bălțile după ploaie când trec mașinile prin ele, după ce a ieșit soarele. Clipocesc și sclipesc.

În autobuz, spre hotel, îl întreb pe Keith despre război.

– Keith, ai fost la război, nu?

– Mda.

Și el are ochii înlăcrimați.

– Cum e? întreb.

– Nu vrei să știi, spune și își propteşte capul de spătarul scaunului.

– Ba da, Keith, vreau.

Se întoarce spre mine și vocea lui bubuie:

– Nu, Perry! Nu, nu vrei!

Stau și mă gândesc.

Și cred că e Keith cel care nu vrea, de fapt, să știe.

32

În Hawaii am învățat trei lucruri.

Unu – oamenii mă plac pentru că am câștigat la loto. Doi – poți face lucrurile pe care le vrei chiar dacă ești mort. Și trei – dacă vreau ca Cherry să fie iubita mea, trebuie să-i cumpăr cadouri. Am învățat asta la aeroport. Poți învăța o grămadă de lucruri la aeroport.

Așteptam să urcăm în avion și ne uitam la toate lucrurile mișto pe care le poți trimite prin poștă, precum nuci de cocos și fălci de rechin. Am văzut o fată care semăna cu Cherry. Avea părul blond, nu vopsit cum e al lui Cherry. Era mai înaltă și avea nasul mai mare, dar avea cercei pe față și tatuaje ca și ea.

– Fii atent, tipa aia arată precum Cherry! îi spun lui Keith.

– Uită-te la tipul care e cu ea! E destul de bătrân ca să-i fie bunic, mârâie Keith.

Înceacă să tragă cu ochiul într-un sutien-nucă de cocos de pe o fată hula din plastic.

Tipa Cherry probează brățări și zâmbește.

– Câteodată ăsta e singurul mod în care un tip poate avea o gagică, îmi spune Keith.

Îmi vine o idee.

– Crezi că lui Cherry i-ar plăcea asta?

Îi arăt un colier.

– Da, cu siguranță. Fetelor le plac rahaturile astea.

I-am cumpărat lui Cherry colierul și o cutie de alune macadamia[1], îmbrăcate în ciocolată.

Keith a cumpărat o cutie cu pixuri în care – atunci când le apeși – apare o fată hula dezbrăcată.

Ce mișto!

Eram prea obosit ca să țopăi în avion. Simțeam că m-am distrat deja cât pentru tot restul vieții. M-am gândit la asta pe tot drumul de întoarcere. La faptul că tuturor ne este dată la fel de multă distracție în viață, cât creier. Unii o păstrează pentru când sunt bătrâni, în timp ce alții o folosesc pe toată, la începutul vieții. Eu mi-o folosesc pe toată la mijlocul vieții. Ce mișto!

Eram deja acasă de două zile, când am văzut-o pe Cherry. M-am dus să-mi cumpăr un Slurpee, dar era ziua ei liberă. A trebuit să mai iau un Slurpee a doua zi.

– Bună, Cherry! M-am întors din HAWAII!

Bronzul mi se decojește de pe frunte. Keith mi-a zis că toată lumea va crede sau că am fost în vacanță, sau că am o boală de piele groaznică.

Sper că Cherry nu va crede că am vreo boală de piele.

– Am fost în vacanță și ți-am adus ceva.

Îi dau un săculeț de plastic verde cu alb pe care scrie HAWAII. Zâmbește când vede ciocolata. Zâmbește larg când vede colierul. O ajut să și-l pună la gât, chiar în magazin.

– Super! Mersi.

Trebuie să se aplece ca să vadă cum îi stă cu colierul în ușa metalică a frigiderului. Ar fi putut să mă întrebe pe mine. I-aș fi spus că arată minunat.

– Se numește scoică puka. „Puka" înseamnă gaură. Hahaha! Mi se pare că e amuzant.

Cherry spune că și ei i se pare amuzant. Mă prinde de gât, îmi trage capul spre ea și mă pupă zgomotos pe obraz.

[1] Tip de alune cu boabele de culoare albicioasă, închise într-o cochilie foarte tare, de culoare maronie, cu aromă asemănătoare nucilor de cocos (n.red.)

Keith avea dreptate. Cadourile sunt o metodă bună de a-ți găsi o iubită.

Când ajung acasă mai târziu, trebuie să mă așez pe canapeaua lui buni și să țopăi de fericire.

33

Joia, Mike Dinelli vine la magazin ca să se asigure că sunt bine. Joia după-amiaza, Gary joacă golf și ia prânzul cu cumnatul lui Leslie, care are nume de fată, dar căruia i se spune Les. Nu-i zic asta. Nu ar fi frumos. Keith se duce la magazinul de produse pentru navigație Pacific ca să ia comenzile. Are mai multe responsabilități acum. Așa spune Gary.

John mă sună să vadă dacă a trecut Mike pe la mine și îmi cere un cec.

David mă sună să vadă dacă a sunat John și îmi cere un cec.

Elaine mă sună să vadă dacă au sunat David sau John și-mi spune să-i trimit un cec.

Louise doar mă sună și-mi cere un cec.

Mike îmi dă câte o carte de vizită cu numele lui, de fiecare dată când vine. Uneori, îmi aduce prânzul. Întotdeauna îmi aduce o pungă imensă de bomboane Hershey's Kisses. E mișto că nu mai trebuie să mi le cumpăr eu. Trebuie să le pun în frigider pentru că nu pot mânca bomboanele așa de repede. Nu e bine să mănânci prea multe dulciuri.

Nu pot să ies să iau prânzul cu Mike, pentru că trebuie să am grijă de magazin cu Manny. El spune că putem doar să stăm și să vorbim.

– Trebuie să începem să ne cunoaștem, Perry. Sunt prietenul lui John și al lui David și vreau să fiu și al tău.

– În regulă, spun.

El este cel care mă protejează și dorește o împuternicire. Aduce cu el o foaie de hârtie de fiecare dată când vine.

– Trebuie să semnezi hârtia asta.

– Ce zici, îți scrii numele aici, deasupra liniei ăsteia?

– Vreau să văd cum te semnezi.

– E important să semnezi.

– Asta te va proteja.

Este pentru împuternicire. Așa spune el.

Nu vreau să-i scriu nici o împuternicire când lucrez la magazin. Sunt prea ocupat.

Manny e la casă și îi ajută și pe clienți în același timp. E foarte aglomerat joia. Mă uit prin cataloage ca să găsesc marfă pentru magazin.

– Deci, domnule Crandall, spune Mike și râde.

– Perry. Spune-mi Perry!

Asta e gluma noastră. I-am spus că atunci când oamenii îmi spun domnule Crandall, mă simt de parcă aș fi făcut ceva rău, iar el mă tachinează. Îmi place când oamenii glumesc. Eu și Keith glumim des.

– Compania mea are un plan special pentru câștigătorii la loto care au ales opțiunea cu anuitatea. Poți avea acces la bani acum și nu trebuie să mai aștepți după plățile anuale. Frații tăi consideră că asta ar fi o investiție bună pentru tine.

Mike pare înfometat.

– Vrei să cumperi niște prăjiturele sau cafea? îl întreb.

Nu mănâncă niciodată cu mine, deși el aduce mâncarea.

Acum că, la Holsted, există un spațiu pentru băuturi și gustări, vin aici toți pescarii. Stau la mese, beau cafea și vorbesc unii cu alții. Gary se plânge că nu cumpără niciodată marfă, dar eu știu că nu-i adevărat.

Toate locurile sunt ocupate, așa că trebuie să stăm în picioare până când îmi termin masa de prânz. Mike cumpără o ceașcă de cafea decofeinizată. Consider că tipul ăsta de cafea e o porcărie. Ideea de bază a cafelei este să te țină treaz, dar nu-i spun asta.

– E o afacere bună pentru tine, Perry. Ți-am face o mare favoare. Ai putea investi banii și ai putea câștiga mult mai mulți.

Mike vorbește cu voce joasă. Se uită încontinuu la ușă, de parcă ar aștepta să se deschidă.

– Cât de mulți bani mi-ai da?

E atât de caraghios! Oamenii vor să vorbească despre banii mei de loterie mai mult decât vreau eu.

– Ei bine, noi luăm restul plăților și tu ai primi patru milioane bani gheață chiar acum.

Mike vorbește repede, i se văd gingiile roz.

– Dar am câștigat douăsprezece milioane. Patru pentru douăsprezece, nu mi se pare prea corect.

– Dacă ai face treaba asta în oricare alt mod, ai avea de plătit multe impozite enorme. Enorme. În felul ăsta, pentru că poți să-ți investești toți banii odată, e chiar în avantajul tău. Trebuie să vorbești cu Elaine și cu frații tăi. Ei toți zic că e un plan bun.

Când spune cuvântul „avantaj", gândul mă duce la buni.

De fiecare dată când auzea cuvântul ăsta, buni îmi spunea:

– De fiecare dată când cineva îți spune că „e în avantajul tău", să știi, Perry, că de fapt e în *avantajul* acelei persoane. Să nu uiți! E în *avantajul* altora.

– Ei bine, nu cred că ar fi corect față de tine. Adică, ar fi nesimțire din partea mea să profit de tine doar pentru că am câștigat la loto. Ar trebui mai degrabă să investești banii pentru tine, spun.

El e prietenul meu. Nu profiți de prietenii tăi.

Buni ar fi mândră de mine. Mike nu pare prea fericit. De fapt, arată de parcă ar avea nevoie de o pastilă Tums.

– Auzi, Mike? Nu vrei un Tums? întreb.

Îmi fac griji. Mike e prietenul meu și nu vreau ca prietenii mei să fie bolnavi.

Ăsta e momentul când Mike se oprește din vorbit. Când oftează din toți rărunchii și pleacă.

Arată de parcă ar avea griji.

Odată a înjurat. Chiar dacă de-abia s-a auzit, eu l-am auzit. Am două urechi bune.

– Nu e frumos să înjuri, i-am spus, iar el și-a cerut scuze.

Eu nu înjur cu voce tare, dar mulți oameni fac acest lucru. Ca și băiatul care aduce ziarul de duminică și, când îl aruncă, ratează preșul de la intrare. Strigă cuvântul cu F. Sau, dacă vorbește Keith, spune ceva cu F aproape în fiecare propoziție. Buni îl tot atenționa că o să-i spele gura cu săpun. Chiar ar fi făcut-o. Asta-mi făcea mie când înjuram. Spunea că a fi beat nu e o scuză pentru a fi necioplit și nesimțit. Așa-i spunea lui Keith.

Dar eu știu că nu sunt nici necioplit și nici nesimțit. Hahaha! Rimează. M-am prins. „Rimă" înseamnă cuvinte care sună la fel, ca Cherry și Perry.

Oricum, era săpun de păcură. Îl folosea ca să-mi spele gura. E maro și are gust de varză de Bruxelles, din care nu mănânc, pentru că îmi vine să vomit. Și săpunul de păcură mă făcea să vomit, așa că buni mă amenința doar cu spălatul gurii, dacă vorbeam murdar. Nu trebuia să facă mai mult. Era așa de deșteaptă!

Când s-a întors Keith, Manny i-a spus că am avut un vizitator. Ce gură-spartă!

– Cine a fost, Per?

Keith își împachetează berea în hârtie ca să poată să servească și clienții și să bea în același timp.

– Un tip, Mike. E un protector.

– Nu mai vorbi cu tipi din ăștia! O să intri în bucluc. Ți-a lăsat o carte de vizită? Cum îl cheamă?

Îi dau cartea de vizită de la Mike. Îmi dă câte una în fiecare joi. Am o mulțime.

– Ce dracu' înseamnă „protector"?

Keith îmi aruncă o privire care mă face să fiu bucuros că e prietenul meu. Știu că el crede că trebuie să aibă grijă de mine, întocmai ca și Mike, dar pot să-mi port și singur de grijă. Keith ia o înghițitură lungă de bere, mototolește cartea de vizită și o aruncă în gunoi.

Am Puterea.

Așa zice Mike.

34

– A sunat Marleen de dimineață, spune Keith. Scapă la trei. Putem să plecăm de la serviciu devreme și să vorbim cu ea pe *Diamond Girl*.

– Marleen? Nu cunosc nici o Marleen.

– E reportera aia, spune Keith. Îți amintești? Scrie un articol despre noi.

Acum înțeleg de ce poartă cravată și pantaloni curați.

Gary nu e supărat că ne luăm liber pentru interviu.

– Publicitate, Keith! spune. Aveți grijă să vorbiți despre magazin și să scrie adresa corectă în ziar. Uite! Dați-i un breloc și un pix cu magazinul de produse pentru navigație Holsted.

– La naiba, îi dau vreo cinci! spune Keith.

Marleen e înaltă, are o voce gravă și poartă blugi și o flanelă. Are cizme negre mari, ca ale lui Keith, pe care și le dă jos ca să urce pe *Diamond Girl*. Pe bărci nu se poartă cizme, pentru că lasă urme negre pe fibra de sticlă. Marleen seamănă mult cu Keith. Părul ei are aceeași culoare gri-maro ca al lui și e prins la spate într-o coadă de cal, ca a lui.

– Bună, Perry. Sunt Marleen. Arleen cu un M.

Îmi strânge mâna cu putere și simt cum îmi amorțesc degetele.

Izbucnesc în râs.

– Hahaha! Eu sunt Perry cu P! spun, și îmi masez degetele. Știi, te-am văzut la televizor!

– Se prea poate! La ştiri.

Marleen îmi zâmbeşte.

Îi şoptesc lui Keith:

– Un star de televiziune! Mişto!

Keith pare dezamăgit şi îmi şopteşte:

– *O dike*[1], Per! Ce noroc pe mine!

Dike înseamnă şi o construcţie care opreşte apa, şi o fată căreia îi plac alte fete, în loc de băieţi. Ce interesant! mă gândesc eu. Un baraj e puternic şi opreşte apa. Poate de aceea fetele cărora le plac alte fete sunt numite *dike*. Probabil sunt puternice. Marleen e drăguţă. Îi număr firele de păr de pe bărbie în timp ce vorbesc cu ea.

– Oamenii profită şi ajung la concluzii greşite, înţeleg... şi vocea i se stinge ca finalul unui cântec.

Spune „înţeleg" de vreo şaisprezece ori. Ştiu pentru că le număr.

Apoi, pune întrebarea greşită:

– Deci, oamenii te tratează diferit când află că eşti retardat?

La început, nu spun nimic. Dacă aş fi un desen animat, mi-ar ieşi aburi din urechi.

– Nu ştiu. Ce credeţi?

Picături de scuipat îmi zboară din gură. Acum chiar m-am enervat.

– Păi... Marleen se uită la Keith. Am spus ceva ce nu trebuia?

– Bingo! spune Keith. Îşi strânge ţigara între degete şi azvârle chiştocul peste bord. Per nu e retardat. E lent. Asta e altceva decât retardat.

– Care e numărul tău? o întreb pe Marleen.

Mâinile îmi tremură.

E derutată.

– Adică, numărul meu de telefon? Ce vrei să spui?

– Nu. Numărul tău. Numărul meu e 76. Nu sunt retardat. Care e numărul tău? întreb.

---

[1] Lesbiană

– Nu-l știu.

– Hahahaha! râd. Atunci de unde știi că nu ești retardată?

– Nu sunt.

– De unde știi?

– Știu că nu sunt.

Se uită la Keith de parcă i-ar cere ajutorul.

– Nu te uita la mine! Are dreptate. Nici eu nu știu ce număr am. Căcat! Am fost și înrolat în armată. Aș putea fi retardat.

Keith se apleacă să-și mai aprindă o altă țigară.

Marleen scrie tot ceea ce îi spun și alte lucruri pe care nu i le spun. Mă uit peste umărul ei în carnețel.

Keith știe că sunt încă furios și mimează cu buzele: „Îmi pare rău".

Deși Keith pare dezamăgit că lui Marleen îi plac fetele, se înțeleg destul de bine. Râd și beau împreună. Marleen ține o ladă frigorifică plină cu bere în spatele camionetei. Sunt sticle, nu cutii. Îmi oferă și mie una.

– Nu, Perry nu bea alcool. *Nada!* E un abstinent cu frica lui Dumnezeu, spune Keith.

Asta înseamnă că nu beau bere.

– Uită-te la camioneta asta, Per! Și mai are și patru locuri! Arată spre locul în care e parcată camioneta verde a lui Marleen. Doamne, ce-mi mai plac camionetele de calitate! spune Keith.

– Și mie! e de acord Marleen și ia o altă dușcă de bere.

Nu dă semne că va pleca prea curând. Stomacul meu chiorăie de parcă aș fi Gigi. E aproape ora cinei. Keith pare că a uitat cu desăvârșire să-i dăruiască lui Marleen brelocul și pixul sau să vorbească despre muncă. Mă gândesc profund la ce aș putea să-i spun ca să plece.

– Tipul ăla din închisoare. Numărul lui era șaizeci și nouă, spun.

– Despre cine vorbești?

Marleen se oprește din scris și își ridică privirea.

– Despre Russell. Îl chema Russell. Probabil că prietenii îi spun Rusty.

Așa am hotărât eu și Keith.

– Russell James Cook. Așa-l chema. Sunt mai mulți cu numele ăsta. O grămadă. Caută-i la tine la ziar, i-a spus Keith. Se întâmplă des. Mai ales în Texas.

– Despre ce vorbești?

În timp ce Keith îi explica lui Marleen despre Rusty, mi-am amintit de vremea când am aflat prima oară despre asta. Acum zece ani. Îmi citea ziarul la serviciu. Credea că m-ar interesa să aflu despre Russell.

– Per? Ia uită-te la asta! E vorba de un tip condamnat la moarte. Coeficientul lui de inteligență e șaizeci și nouă. Nu vrea să consimtă că e retardat. Dacă ar consimți, ar primi doar închisoare pe viață. În schimb, o să fie prăjit. Ce zici de asta?

Keith considera că e o prostie. Russell locuia în Texas. Dacă ucizi pe cineva în Texas, ești prăjit.

– Nu pot să înțeleg de ce un tip, în loc să facă închisoare, preferă să moară decât să admită că e retardat! a spus.

Și Marleen spune acum același lucru.

– Nu înțeleg de ce a făcut un asemenea lucru. A fost executat, nu?

Cât de idioți pot fi oamenii câteodată!

– Russell a preferat să moară decât să spună că e retardat, iar eu aș face la fel.

Sunetul vocii mele se ridică spre velele lui *Diamond Girl.*

Încă îmi amintesc titlurile din ziar. Numai despre asta s-a scris timp de două săptămâni. Și apoi l-au omorât.

35

Oamenii îi puneau întrebări lui buni:

– Maică-sa nu știa?

– Avea peste patruzeci de ani?

– Nu și-a făcut analizele?

– Nu l-a putut naște la termen?

Buni se enerva.

– L-ați omorî doar pentru că e mai lent? Ați face asta?

Primul meu test de inteligență n-a fost bun. Mi-a ieșit un număr mic, iar buni și bunu erau supărați. Buni m-a întrebat despre test și i-am povestit. Două lucruri. În primul rând, mi-era teamă. Credeam că am dat de belea. Și în al doilea rând, îmi venea să fac pipi, foarte, foarte tare. Mi-era teamă că o să-mi ud pantalonii și ceilalți copii o să râdă. Nu m-am putut concentra. „A te concentra" înseamnă să faci tot posibilul. N-am putut să fac tot posibilul. Deoarece coeficientul de inteligență nu a fost bun, nu am mai putut să fiu în clasă cu Kenny și cu ceilalți copii. Buni mă ajuta la teme.

– Ești lent, Perry! Nu există nimic rău pe care timpul să nu-l rezolve.

În acel moment, când buni a plescăit din limbă, s-a auzit ca și aspersorul de la școală. A rugat-o pe învățătoare să-mi mai facă încă o dată testul, dar ea nu a fost de acord.

– Coeficientul de inteligență nu se va schimba în mod concludent de la un test la altul. Cam zece la sută.

Învățătoarea nu a vrut să-mi mai facă un alt test.

Buni era furioasă.

– Vreţi să spuneţi că v-aţi putea înşela? Că ar putea avea cu zece puncte mai mult?

– E puţin probabil.

Oamenii spun asta când nu au dreptate şi când nu mai vor să se certe.

Totul a fost altfel cu domnişoara Elk, noua mea învăţătoare. M-a ajutat să fac un test cu numere. Mi-a zis că pot să fiu tot ce îmi doresc. Mi-a zis că, dacă nu vreau să fiu retardat, nu o să fiu. Stăteam după ore şi făceam teste până când nu mi-a mai fost frică. Îmi explica mereu cât de importante sunt testele de inteligenţă. Încercam din răsputeri să fac tot posibilul. Mi-a ieşit numărul 76. Era mai mare decât 75. Era un număr bun, a zis buni. Cel mai bun număr posibil, au chiuit ea şi bunu.

Eram mulţumiţi, dar şcolii nu-i păsa. Au spus că al doilea test nu contează, m-au luat din clasa domnişoarei Elk şi m-au pus într-o clasă „de toleranţă". Am plâns în fiecare zi. Apoi, buni a spus că nu mai trebuie să merg la şcoală.

Când m-a întrebat Keith, i-am povestit totul. Am vorbit despre multe lucruri. Despre şcoală. Despre mâncărurile preferate. Despre navigat. E prietenul meu. Prietenii vor să ştie totul despre tine.

– Buni a fost o profesoară bună. Nu-i păsa că sunt lent, dar mulţi nu acceptă asta.

Le spun numele. Îi ştiu pe de rost.

– Mai întâi, şoferul de autobuz. Se enervează dacă nu-ţi scoţi abonamentul repede sau dacă nu ai bani potriviţi. Apoi, doamna de la casa pentru cincisprezece sau mai puţine produse, de la magazinul universal.

Trebuie să respir adânc şi des, pentru că mi-e greu să vorbesc despre faptul că sunt lent.

– Dacă stai la rând la casa aia şi nu mai ştii câte lucruri ai cumpărat – poate ai mai multe cutii de lapte sau de suc – atunci oamenii cred că eşti retardat, se holbează la tine şi vorbesc urât. Dacă ai douăzeci de produse şi stai la rând la casa pentru

cincisprezece sau mai puţine produse, dar eşti la costum şi vorbeşti la mobil şi arăţi important, atunci nu eşti decât nesimţit. Asta e în regulă. E mai bine să fii nesimţit decât retardat, îi spun.

Îi explic lucruri pe care el nu le ştia. Nu ştia că sunt multe numere care înseamnă retardat. Când eşti retardat, ai mai puţin de 70 sau mai puţin de 75.

Dar nu când ai 76. Niciodată când ai 76.

36

Îmi place să merg pe jos până la magazinul universal din port. Mă relaxează. Pot să gândesc. Câteodată, mai și fredonez. Există trotuar până acolo și e ușor de ajuns oricând, în timpul zilei sau al nopții. E aproape de apă. Mă duc acolo să cumpăr ravioli Chef Boyardee pentru cină. Ravioli sunt bucăți mici de carne, învelite în aluat, peste care se toarnă sos pentru spaghete. Au gust bun, sunt ușor de pregătit și sunt mai bune decât SpaghettiOs. Le pui în cratiță și le încălzești până vezi bule mici de apă. E important să nu te apropii cu fața de ele, pentru că pot exploda, te lovesc în față și te rănesc. Cam ca și coșurile de sub piele. Când intru în magazin, clopoțelul clincăne.

– Bună, Cherry! strig.

Cherry poate face pe oricine să se simtă bine. E așa de drăguță! Vreau să o întreb dacă e iubita mea azi, dar mă abțin când o văd. Ceva nu e regulă. E căzută în spatele tejghelei și plânge. Îmi dau seama pentru că are ochii roșii și îi atârnă muci pe inelul din nas. Bine că are un șervețel și își șterge nasul.

– Bună, Perry!

Când își șterge fața, observ că e vânătă în jurul unui ochi și că are o zgârietură lungă pe obraz. Arată ca brațul meu după ce am fost bătut.

– Cherry! Dumnezeule! Ai avut un accident?

Poate că a avut un accident de mașină. Dacă a avut un accident, atunci e norocoasă că e în viață. Accidentele de mașină pot fi foarte grave. Poți muri într-un asemenea accident.

– Nu. Da. Da, cred că poți să-i spui și așa. Își șterge nasul din nou, se aude de parcă ar fi o rață sau poate o gâscă de la grădina zoologică din Parcul Woodland. Viața mea e un accident de mașină, și începe să plângă din nou, tare.

– Cherry, te rog, nu plânge!

O mângâi pe mână și pe umăr. Își șterge nasul.

Iubiții își ajută iubitele când au probleme, dar eu nu știu ce să fac.

Mă decid să cumpăr sendvișuri pentru prânz de la magazinul universal și să nu mai merg la Gilly's, ca să pot vorbi cu Cherry mai mult. Cherry merge cu mine în spate și mă ajută să le aleg pe cele potrivite.

– Lui Manny îi plac cele cu brânză. Ai cu brânză?

Știu că nu au din cele cu rac artificial. Au cu ton, ceea ce în regulă. Îmi place tonul. Când termin de ales sendvișurile, Cherry pare mai fericită, cu excepția ochiului ei vânăt. Îmi atinge mâna când îmi dă înapoi restul.

– Mersi, Perry! spune. Mersi mult!

Mă întorc la serviciu și mă întreb ce fel de accident o fi avut.

Keith nu e în biroul lui Garry și stă de vorbă cu un cumpărător în timp ce eu car mâncarea în camera din spate. Manny stă rezemat de perete și citește ziarul.

– Magazinul universal din port? Nu-mi plac sendvișurile lor, comentează Manny.

Tot timpul are ceva de comentat în legătură cu sendvișurile de la magazinul universal din port, dar le mănâncă întotdeauna, chiar și coaja.

Prin ușa deschisă, aud un bărbat care vorbește cu Keith. Vocea lui e puternică și monotonă. Ca și a prezentatorului ăluia de la televiziune. Stau lângă ușă. Vreau să-i spun lui Keith de sendviș, dar nu vreau să-l întrerup. Nu e politicos.

– Așadar, îl cunoști? întreabă bărbatul.

Împinge un cărucior gol, înainte și înapoi, pe podea. Roțile fac ZDRONC! ZDRONC! Mă întreb despre cine vorbește.

– Da, spune Keith. Îl cunosc.

– Sunteți prieteni buni?

Bărbatul se uită la mine, apoi la cărucior și apoi la Keith. Seamănă cu Manny, doar că are păr argintiu și picioare mai mari.

– Da, ne cunoaștem de mult timp.

Keith îmi face semn cu mâna să mă apropii.

– Cred că e minunat să ai un prieten milionar, spune bărbatul.

M-am prins. Vorbesc despre mine. Mă simt jenat.

– Uite, fă cunoștință cu Perry Crandall! Perry, el e Ernie. Ernie, Perry!

Keith îmi pune o mână pe umăr.

– Mă bucur să te cunosc, Ernie! îi spun întinzând mâna.

Ernie se uită de la Keith la mine.

– Interesant. Carevasăzică... îți împarți câștigurile cu familia și cu prietenii?

– Desigur, spun. Să împarți e un lucru frumos.

Keith își flutură mâna prin aer.

– Ei, face ce dorește!

– Sunt sigur. Sunt sigur. Norocosule!

Ernie râde de parcă ar lătra. Merge spre ușă și împinge căruciorul cu o mână. Căruciorul se lovește de perete și ricoșează.

– La naiba! spune Keith. Oamenii nu sunt doar entuziasmați să cunoască un câștigător la loto, ci chiar și un prieten al acestuia. Și mai sunt și invidioși, pe deasupra.

Mă urmează în camera din spate să-și ia sendvișul.

Asta e altă treabă. Oamenii sunt invidioși pe loterie.

Nu i-am cumpărat bere lui Keith. Am cumpărat doar coca-cola, dar nu pare să observe.

Când mușc din sendviș, îmi amintesc că trebuie să-i spun ceva lui Keith.

– Cherry are un ochi vânăt și o zgârietură pe obraz, spun.

– Ce? Cum?

Keith se îndreaptă în scaun.

– Un accident, răspund.

– Căcat! Dracu' să-l ia! mârâie Keith.

Își rupe sendvișul în bucăți și-l aruncă la gunoi.

– Mă întorc!

Parcă ar fi Terminator. Ce mișto! Mă ridic să-l urmez. Poate Keith are diaree. Oamenii pleacă repede când îi apucă cufureala.

– Keith, nu vrei un Pepto-Bismol? Am Pepto-Bismol.

Dar nu spune nimic. Nu se duce la baie.

În schimb, își smulge jacheta de pe perete și dispare pe ușa de la intrare.

37

Dacă un tată își snopește fiica în bătaie nu înseamnă că va merge neapărat la închisoare. Dar când un tip îl snopește în bătaie pe tată pentru că și-a bătut fiica, ajung amândoi la închisoare. E o chestie foarte derutantă. Nu ai dreptul decât la un telefon când ești arestat. Am aflat asta de la Keith. A putut să dea un telefon imediat, pentru că polițistul Roy Mallory l-a recunoscut când l-a văzut la secție. Keith m-a sunat pe mine.

– Trebuie să mă scoți pe *bail*. Vino să mă iei. Yo e la magazinul universal din port, spune Keith.

– Nu am carnet de șofer, îi spun.

– Știu. Și Cherry trebuie să fie pe drum. Am nevoie de cinci sute de dolari. Adu-ți carnetul de cecuri!

Bail înseamnă să scoți apa care-ți intră în barcă sau bani care te scot din pușcărie. După ce închid, aud o bătaie în ușă. E Cherry cu un rucsac.

– Perry, trebuie să-l scoatem pe Perry de la închisoare.

.Gâfâie pentru că a fugit pe scări.

– Știu. M-a sunat, îi spun. Mă întreb cum e la închisoare. Cred că e înspăimântător. Mă întreb dacă Keith e înspăimântat.

– Nuuu. Cred că pe Keith nu-l înspăimântă nimic, spune.

Mă surprinde că Cherry știe unde locuiesc, dar apoi îmi amintesc de momentul în care am fost atacat la magazin și l-a ajutat pe Keith să mă aducă acasă. Cămașa ei e zdrențuită la poale și blugii

îi atârnă pe jos. Burta îi iese peste curea. E moale și albă. De buric e prins un inel din aur. E atât de frumoasă, încât mă uit țintă în ochii ei. Sunt căprui, roșii și umezi.

– Trebuie să-i duc niște bani lui Keith, pentru cauțiune, spun.

– Conduc eu. O luăm pe Yo. Keith mi-a aruncat cheile înainte să-l ia polițiștii.

Cherry se smiorcăie și își șterge ochii cu mâneca. Cred că ar trebui să folosească un șervețel, pentru că tot machiajul negru e acum pe cămașa ei albă.

– Am nevoie de o locuință, spune. Nu mă pot întoarce acasă. Niciodată. Inspiră ca și cum i-ar fi greu să vorbească. Nu cunosc pe altcineva în afară de tine sau de Keith. Nu pot ruga pe altcineva. Pe nimeni altcineva.

Spune asta încet, tandru și repede. Fața ei e îndreptată în jos de parcă ar fi tristă sau de parcă s-ar aștepta să-i spun nu.

– Da, spun. Da, poți sta aici.

De ce ar refuza-o cineva, mă întreb. N-aș putea-o refuza niciodată pe Cherry.

E mai scundă decât mine și arată ca o pisicuță care trebuie ținută în brațe. Râcâie podeaua cu piciorul. Unghiile de la picioare sunt mov. Cred că e cam frig ca să ți se vadă picioarele prin pantofi, dar se pare că lui Cherry nu-i pasă.

– Hai să mergem să-l luăm pe Keith!

Când Cherry mă aude spunând asta, lasă rucsacul să cadă pe jos și zâmbește. Ochii ei sunt încă înlăcrimați, dar zâmbetul ei e atât de frumos, că rămân fără grai. Îmi simt fața fierbinte. Mă aplec să-mi leg șireturile de la pantofi, îmi iau jacheta și-mi bag portofelul în buzunarul de la spate.

E bine că e Cherry cu mine, pentru că ea trebuie să descopere unde e secția de poliție Everett din centru. Nu știu să conduc. Sunt impresionat că Cherry știe să conducă o mașină cu cutie de viteze manuală. Yo tremură de două ori când uită să apese pe ambreiaj.

– E ușor să te încurci, pentru că sunt trei pedale acolo jos, Cherry. Te descurci bine.

E important să le spui oamenilor că se descurcă bine.

Vorbește cu mine tot drumul până la secție.

– Tocmai scăpasem de la muncă. Lucrasem în schimbul de dimineață. Am plecat chiar după ce ți-ai cumpărat tu sendvișurile. Tata ajunsese deja acasă. Nu mă așteptam să ajungă așa de devreme și i-am spus că, dacă mă mai atinge o dată, chem poliția. Pe bune, de data asta. Credea că glumesc. A țipat la mine și m-a plesnit atât de tare, încât mi-a dat sângele. Am fugit în baie, am luat telefonul și am sunat la nouă-unu-unu. Apoi, Keith a intrat valvârtej pe ușa din față, asemenea lui Hulk, cu pumnii în aer. A fost super! L-a lovit pe taică-meu în față, l-a izbit de perete și l-a amețit. A fost uimitor. Cherry oftează. Am fost așa de dezamăgită că sunasem la poliție! A fost prima oară când i-am sunat, pentru că m-a bătut. I-au arestat pe amândoi.

– Aș fi vrut să fiu și eu acolo.

Am pierdut totul. Trebuie să fi fost foarte interesant.

Amândurora ne plac benzile desenate cu Hulk. Și Slurpee și ciocolatele PayDay.

Polițistul Mallory ne recunoaște pe Cherry și pe mine și ne arată împrejurimile personal, pe când ceilalți polițiști îl scot pe Keith din închisoare. Îmi arată cum funcționează dispozitivul de luat amprente și mă murdăresc cu cerneală neagră pe degete. Mi-a spus că, de obicei, nu acceptă cecuri, dar știu că al meu e bun. Ce mișto!

Keith e foarte bucuros să ne vadă. Are doar o tăietură mică deasupra ochiului, o buză umflată și cămașa plină de sânge.

– Mulțumesc, Per!

Keith mă bate pe spate. Îmi mai spune mulțumesc de încă vreo zece ori. Cherry îl îmbrățișează pe Keith și îi spune mulțumesc de vreo douăzeci de ori. Eu nu bat pe nimeni pe spate. Plătesc doar amenda lui Keith. Keith îndeasă o grămadă de hârtii în buzunar și mergem la Yo. Se așază pe locul șoferului și eu mă înghesui lângă

Cherry, lângă ușa din dreapta. Nimeni nu spune prea multe pe drumul spre casă. Doar Cherry își mai trage nasul din când în când. Parcă e Gigi când își caută mâncarea pe jos.

Gary ne așteaptă în fața magazinului.

– Ce naiba se întâmplă, Keith? M-a sunat Roy Mallory! Mi-a zis că te-ai bătut cu cineva.

– S-a rezolvat. Nu-ți pune fustele în cap!

Ce caraghios! Doar fetele poartă fuste. Gary nu râde și vorbește încet cu Keith, apoi pleacă.

Stăm în parcare, uitându-ne unii la alții și apoi Keith ne urează noapte bună. Se îndreaptă spre barca lui, bătându-se pe buzunare. Îmi dau seama că-și caută țigările Camel. Cherry mă urmează sus. Se tot uită înapoi după Keith când urcăm scările, dar el nu se întoarce. Își mușcă buza când descui ușa.

Îi arăt apartamentul.

– Poți dormi în patul meu și eu o să dorm pe canapeaua lui buni. Uite baia și un prosop curat.

N-am mai avut alți musafiri decât pe Keith și lui nu-i spun nimic.

Când îi arăt televizorul, îmi dau seama că e impresionată.

– Super!

Și își trece mâna peste bluză cum fac și eu când nu-mi vine să cred că am, în sfârșit, un televizor.

O las pe Cherry să facă duș prima. Iese cu părul ud care fâșâie când îl piaptănă. Poartă pantaloni roz de trening, o flanelă și se așază pe canapeaua lui buni. Intru și eu în baie. Când ies în pijama și în halatul de baie, Cherry se uită pe fereastră. Keith stă în cockpit și fumează. *Diamond Girl* stă liniștită pe apă. Îi văd carcasa reflectată pe suprafața neagră, ca și cum ar fi două bărci. Mă simt ciudat stând lângă Cherry. Cam agitat, emoționat, excitat. Îmi transpiră mâinile. Penisul îmi e sculat. Iau pledul pe care l-a făcut buni, mi-l înfășor în jurul mijlocului și mă întind pe canapea. Îmi țin pleoapele închise cu putere. Nu știu ce să fac altceva. Cherry intră în dormitor.

Când trece pe lângă mine, își întinde mâna, mă mângâie pe obraz și spune:

– Noapte bună, Perry! Și mersi!

Aud ușa închizându-se și încerc să adorm. Îmi trebuie mult, mult timp. Încă îi simt atingerea pe față. Se aud zgomote prin perete și ceasul din bucătărie ticăie. Tic- tac, tic-tac.

Cred că am adormit pentru că am visat-o pe Cherry. Plângea și pe urmă râdea. L-am trântit pe jos pe taică-său dintr-o singură lovitură, dar n-am ajuns la închisoare. Eram ca Hulk, dar mai frumos și mai înalt, cu părul blond. În vis, Cherry își punea o mână în jurul mijlocului meu și îmi atingea penisul.

Nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat după aceea.

Când mă trezesc, pantalonii de pijama îmi sunt uzi, dar nu de la pipi.

Cherry doarme încă. Hainele mele de ieri sunt încă pe jos în baie. Le iau pe mine pentru că nu vreau să merg în dormitor să-mi iau altele curate.

Pun pijamaua în mașina de spălat, apoi pregătesc terciul și-mi fac cuvintele.

Îmi place de Cherry foarte, foarte mult.

38

– Așadar, ai o colegă de apartament acum.

Așa spune Gary. Apoi, întreabă de fiecare dată:

– Cum vă înțelegeți?

Spun „bine", dar nu e vorba doar de mine, ci și de Keith. Amândoi avem o colegă de cameră. E ca și cum am împărți-o pe Cherry. Ea petrece mult timp pe *Diamond Girl*. Cherry și Keith vorbesc și fumează în cockpit. Îmi spune că, pentru că eu nu fumez, nu e corect ca ei să pufăie în apartamentul meu, dar eu le spun că nu mă deranjează. Îmi amintește de buni, cu excepția faptului că țigările lor nu sunt mentolate și fumează mai mult de două.

Eu și Keith mâncăm bine la cină acum. Cherry gătește mâncăruri ca Hamburger Helper[1], chili[2], Chicken Tenders[3] și ne pune să mâncăm amândoi salate. Mâncăm și deserturi bune, ca HoHo[4], Twinkies[5] și budincă la conservă. Îmi face curățenie în baie și spală pe jos. E așa de mișto! Nu mai trebuie să fac nimic. Ne spală chiar și toate rufele. Miercuri dimineață, trebuie doar să-mi amintesc să le pun pe cele murdare în coșul de rufe.

„N-am de gând să caut prin fiecare nenorocită de cameră din apartament ca să-ți găsesc rufele, Perry!"

---

[1] Marcă de mâncăruri instant, la cutie (n.red.)
[2] Tocană condimentată, cu ardei iuți și carne (n.red.)
[3] Bucăți lungi prăjite de carne de pui fără os (n.red.)
[4] Prăjituri glazurate, umplute cu cremă, de formă cilindrică (n.red.)
[5] Prăjituri din aluat pufos, umplute cu cremă (n.red.)

Chiar și când e *pissed*[1], Cherry e frumoasă. *Pissed* nu e un cuvânt urât. Nu e ca și când ai spune *I have to take a piss*[2] sau *piss on it*[3].

Îmi împăturește hainele. Eu trebuie doar să pun masa. Keith mănâncă cu noi în fiecare seară. Îi spun lui Cherry că pot găti eu, dar ea spune că trebuie să-și câștige dreptul de a sta la mine. Încă mai lucrează la magazinul universal din port, dar nu o las să-mi plătească chirie.

Muncește din greu, ca mine. Uneori răspunde la telefon.

– Cine e Elaine? mă întreabă.

– Soția verișorului-frate David.

– Ți-a lăsat un mesaj. Spune că are niște hârtii pe care trebuie să le semnezi. Care e problema ei? M-a făcut curvă la telefon. Nici măcar nu mă cunoaște! I-am trântit telefonul. Ce scârbă!

Când Keith și Cherry sunt pe *Diamond Girl*, mă duc în dormitor. Lucrurile lui Cherry sunt împăturite frumos în comoda mea. Împărțim apartamentul, dar eu intru în dormitor doar ca să mă uit la cutiile lui buni și bunu. Când mi-e dor de ei, mă uit la poze și le aranjez lucrurile. Împrăștii totul în jur.

E aproape ora prânzului și aud ușa de la apartament deschizându-se.

– Perry? Ești aici?

E vocea lui Cherry. Parcă ar cânta. Îi iubesc vocea.

– Vrei macaroane cu brânză la cină? Am cumpărat și hot dog! Am fost la magazin cu Keith, strigă.

Împing cutia spre perete, chiar când intră în cameră. Miroase a fum de țigară. Îmi place mirosul, pentru că îmi amintește de buni. Nu am timp să-mi iau lucrurile împrăștiate pe pat.

– Perry? Ce sunt toate astea?

– Lucrurile lui buni și ale lui bunu. Sunt ale mele acum.

---

[1] Supărată
[2] Trebuie să mă piș
[3] Las-o baltă!

– Mişto! spune. Eşti norocos. Eu nu am aşa ceva. Nu am nimic de la familia mea.

Se aşază pe marginea patului şi se uită la amintirile mele. Scot picupul lui bunu şi pun un disc.

– Ăsta e Sousa. Cei din armată merg în pas de marş pe muzica asta, îi spun.

Batem din picioare pe muzică.

– Asta ce e? întreabă şi despăturmeans o foaie de hârtie. Pare a fi o listă.

I-o iau din mână. Include toate numele oamenilor pe care trebuie să-i ascult: Gary, poliţistul Roy Mallory, pompierii.

Citesc toate numele.

Pot să fac ce spun ei, zicea buni.

Nu am mai citit lista asta de mult timp. Nu am mai avut nevoie de ea. E ca şi cum aş putea decide singur de cine să ascult acum.

– Nimic, spun.

O împăturesc din nou şi o pun în cutia lui buni.

39

Primul meu Crăciun după ce am câștigat la loterie a fost mișto-trist. Mișto pentru că Crăciunul e magic, dar trist pentru că buni nu era cu mine. Mie și lui buni ne plăceau decorațiunile de Crăciun.

– Cherry! Eu și Keith mergem diseară să ne uităm la luminile de Crăciun. Vrei să vii și tu?

Nu știu de ce, dar încep să transpir și am crampe ca și când aș fi mâncat prea multe nacho cu brânză și ardei sau ori de câte ori o vizitez pe Cherry la magazinul universal din port. Nu mai are ochiul vânăt și se dă cu albastru strălucitor pe gene.

– Sigur. Da. Pare distractiv.

Mi se pare că vorbește serios. Cherry vorbește serios întotdeauna. De aia îmi place de ea. Îmi vine să strig: „Uraaa“ și să țopăi. Mă abțin până ajung la Holsted ca să fac asta.

Îi spun lui Keith că o să vină și Cherry și Manny râde de mine în spatele casei. Părul lui e atât de negru și des, încât pare un leopard, doar că nu are pete, labe sau dinți ascuțiți. E slăbănog și miroase a usturoi azi.

– Perry are o iubită. Perry are o iubită.

Manny cântă încet ca să nu-l audă Keith.

Îi spun să înceteze. Mi-e jenă și simt că mă înroșesc. Manny se concentrează atât de tare ca să mă tachineze, încât nu-l aude pe Keith în spatele lui.

– Taci dracu' din gură, idiotule!

Keith știe întotdeauna ce să spună. Adaugă:

– Crăciun fericit, boule!

Și îi înmânează un plic cu unul dintre cecurile-bonus pe care l-am ajutat pe Gary să le scrie.

Am fost foarte fericit să le dau tuturor bonusuri de Crăciun. Manny zâmbește atotștiutor și își deschide felicitarea de Crăciun de la magazinul Holsted. Îi pică fața când vede suma de pe cecul din interior. Fluieră și cântă tot restul zilei și mă bate pe spate.

– Nu te supăra, Per! Nu te supăra! Să ai un Crăciun al naibii de fericit și tu, da?

Nu mă mai tachinează despre nici o iubită.

Crăciunul este momentul pentru a dărui.

Primul cadou de care îmi amintesc au fost soldățeii. Erau în ciorapul meu. Buni țipa când îi înfundau aspiratorul. Erau soldăței foarte buni și puteau fi ascunși peste tot. Eu și Keith am găsit unul în calorifer când m-am mutat din casă. Micuțul rămăsese ascuns acolo de ani de zile. Am fost impresionat.

Al doilea cadou de care îmi amintesc a fost jocul de desenat „Etch a Sketch". Ăsta a fost primul cadou dificil. Lucram la un desen și apoi, uitam, și îl puneam cu fața în jos și se ștergea. Și plângeam.

– Termină cu smiorcăiala, Perry!

Buni îmi zicea mereu să termin cu smiorcăiala și să încerc din nou. Îmi zicea asta de fiecare dată și îmi spunea să încerc din nou. Îmi zicea asta de fiecare dată când îi spuneam că nu sunt în stare de nimic.

– Încearcă din nou, Perry, spunea ea. Încearcă din nou! Și nu te opri!

Toată luna decembrie făceam chestii legate de Crăciun. Scriam liste cu nume și ne gândeam ce să le luăm. Listele erau o pasiune a lui buni. Și a mea. Tot ce aveam nevoie se găsea la Kmart sau la magazinul pentru armată-marină. Eu și Keith ne duceam apoi, fără ea, și îi cumpăram lucrul pe care și-l dorea cel mai mult în acel an. Acum trei ani, i-am luat o cădiță electrică pentru picioare, iar acum doi ani i-am luat un aparat de masaj pentru spate care se potrivea pe canapea. Anul trecut, o cutie imensă de floricele.

– Dacă o persoană ar putea mânca singură toată chestia asta, n-ar mai fi nevoiți să facă floricele timp de un an de zile!

Buni aprecia tot ceea ce economisea timp.

La magazinul pentru armată-marină, erau tot timpul o tonă de chestii bune.

– Ce ziceți de astea?

Găsisem gamele. Erau de un verde-închis și aveau inscripționate cuvintele ARMATA SUA cu litere negre, pe o parte. Erau super mișto.

Le-am cumpărat pentru John, David și Louise. Deși nu îi vedeam foarte des, le cumpăram cadouri de Crăciun. Ei erau tot timpul prea ocupați ca să ne cumpere și nouă ceva. Nu mă supăr.

Buni râdea ca o vrăjitoare când găseam ceva foarte interesant și cumpăra pentru toată lumea de pe listă. Economisea timp. Acum cinci ani, a fost extrem de frig și a nins mult, așa că le-am cumpărat tuturor izmene și tricouri de corp. Lui Keith chiar i-au plăcut și încă mai poartă tricourile, deși sunt întinse, pătate și au o grămadă de găuri de la țigări. Eu și buni ne distram pe cinste la cumpărături. Îmi vine să plâng numai când mă gândesc că buni nu o să mai fie aici de Crăciun.

Mai punem benzină în Yo, pentru că Yo pierdea benzină și mergem până la Seattle. Cad fulgi mici de zăpadă și e perfect. Buni numea zăpada care nu se prinde, „zăpadă imaginară".

„Toate avantajele pe care ți le oferă zăpada, dar nici una dintre problemele inerente, spunea ea. Nu sunt blocaje în trafic, nu aluneci, nu se dau peste cap orarele autobuzelor. Zăpada imaginară e mult mai frumoasă decât zăpada reală și te face să simți că e Crăciun."

Cherry mă înghesuie lângă ușă și mi se face cald, apoi frig, și mă simt excitat. Ea stă la mijloc. Pe Keith nu pare să-l deranjeze Cherry, cum îl deranjez eu când țopăi, vorbesc prea mult sau stau prea aproape. Își pune brațul în jurul ei și și-l ia de acolo doar când trebuie să schimbe vitezele.

– Priviți! Zăpadă!

Cherry arată spre parbriz. Doar ștergătorul din dreptul șoferului merge, celălalt doar tremură. Tot timpul există ceva în Yo care nu merge. Keith nu pare prea fericit și își împinge buza de jos în sus și strânge de volan.

– Asta de unde a mai apărut? Nu văd! Căcat! Sper să nu se depună. Va fi nasol dacă se depune când ne întoarcem.

Mă pune să deschid fereastra și să împing ștergătorul ca să-l fac să meargă.

– Haide! Hai că poți! spun.

După ce-l împing de câteva ori, pornește și Keith izbucnește în râs.

Râd pentru că râde și el.

– Uneori, lucrurile nu au nevoie decât de puțină încurajare, îi spun.

Când ajungem în zona cu decorațiuni, zăpada s-a depus deja pe jos și Yo alunecă atunci când luăm o curbă. Mai sunt mulți oameni care au venit să vadă luminile de Crăciun. Ne trezim într-o coadă lungă de mașini și trebuie să înaintăm încet, ceea ce e distractiv pentru că, de obicei, Keith conduce prea repede.

Casele sunt decorate cu lumini colorate, care strălucesc și se mișcă.

– Oamenii ăștia se întrec unii pe alții în decorațiuni! spunea buni.

Preferatele mele sunt cele cu reni și alte chestii pe acoperiș.

– Îmi plac luminile albastre. Uitați-vă la aia!

Cherry arată spre stânga.

– Uitați-vă acolo!

Arăt în partea opusă unde cineva a pus un Snoopy imens din plastic pe o sanie, pe verandă.

Săracul Keith trebuie să se uite în față și în spate de fiecare dată când unul din noi devine captivat de ceva. În cele din urmă, se uită fix în față, își mușcă buza și încearcă să nu lovească mașina din față. Când ajungem la capăt, mie și lui Cherry ne e foame, așa încât Keith oprește la Drive-In Dick, ca să cumpărăm milk-shake și cartofi prăjiți.

– Keith, care e partea care-ți place cel mai mult la Crăciun? îl împunge Cherry cu un cartof prăjit.

– Finalul.

Keith pare cam îmbufnat. Se scobește între dinți cu paiul lui Cherry.

– De ce ești așa de plictisit? E Crăciunul, spune ea.

Vreau să-i spun lui Cherry să nu mai pună întrebări. Sunt aceleași întrebări pe care le punea și buni. Iar Keith face același lucru pe care-l făcea și cu buni. Își scoate portofelul, îl deschide și aruncă pe masă o fotografie.

– Uite-aici! O cheamă April. A fost soția mea. Și copilul? Fiul meu, Jason. A fost făcută acum mai mult de treizeci de ani. S-a măritat cu fostul meu prieten cel mai bun, Roger. Ultima oară când am văzut-o a fost când am plecat în Nam.

Ochii lui Keith se strâng și apoi se deschid din nou.

– 24 decembrie 1971, zice cu o voce care nu seamănă cu a lui Keith. Am semnat și documentele de divorț și pe cele de adopție în același timp, ascunzându-mi fundul sub o masă de la popotă în timp ce vietnamezii îmi mitraliau jumătate din companie. Credeam că o să mor oricum. Ce mai conta? Asta e ceea ce fac nenorociții ăia de avocați, dacă vrei să știi neapărat. Profită de teama de moarte a unui soldat. Nu sunt decât niște nenorociți lacomi de bani. A trebuit să mai și plătesc privilegiul de a o fi pierdut pe nevastă-mea și pe fiu-meu, rahatului ăluia care m-a înjunghiat pe la spate.

– Așa că, nu-mi place! Pune poza în portofel și portofelul înapoi în buzunar. Crăciunul e o mare plictiseală.

Scuipă vorbele, odată cu paiul.

Cherry tace și eu sunt trist acum. Aș vrea să-i cunosc pe April și pe Jason. Par a fi simpatici.

Știu că, diseară, Keith va bea. Va începe cu bere. Apoi va căuta sticlele pe care le-a luat din casa lui John. Știu că le ține în dulapul de jos din bucătăria de pe barcă. Sunt aproape goale. Mâine va fi mahmur și îi va fi rău și nu va mai bea o bună bucată de timp, iar apoi, ceva îi va reaminti de povestea asta și va începe din nou să bea.

E trecut de unsprezece când ajungem în Everett. Keith parchează mașina pe locurile de handicapați.

– Hei! Nu ai voie să parchezi aici, spune Cherry.

Nu cunoaște regulile noastre.

Nu vreau să-l enerveze pe Keith. E deja trist.

– E și pentru mașini handicapate. Yo are dreptul. Îi curge destul ulei ca să fie anemică.

Keith se uită cu asprime la ea și apoi, la propriile picioare, ca și când i-ar părea rău că s-a răstit la ea.

– Vii, Cherry? o întreb, și încep să urc scările cu spatele.

Cherry doarme în patul meu, iar eu dorm pe canapeaua lui buni.

Ea se uită în jos și dă cu piciorul în pietriș.

– Cred că mai stau puțin pe barca lui Keith, Perry, dacă nu te superi. Lasă-mi ușa descuiată!

Cherry își înălță capul, se uită fix la Keith și zâmbește.

El se uită fix la ea și fața i se schimbă complet. Îi zâmbește lent. Nu rostesc nici un cuvânt. Se uită doar unul la celălalt.

– Sunteți bine? întreb.

Nu-mi răspund.

– Cherry? spun din nou.

Ochii lui Keith se măresc, de parcă atunci s-ar fi trezit.

– O să am grijă de ea, Perry, nu-ți face probleme! Du-te la culcare!

Vocea lui e pițigăiată, ca a unui șoarece într-o cursă.

– Bine.

Sunt obosit. Vreau să merg la culcare.

Brațul care mi-a fost rănit mă înțeapă când urc scările. Încă mă mai deranjează câteodată. Trebuie să închid și să deschid pumnul ca să nu-mi amorțească. Fac un duș, îmi iau pijamaua și stau în fața ferestrei uitându-mă la zăpada care cade. Pun câte o bomboană Hershey's Kisses în gură și mă uit fix afară.

Ciocolata se topește în gură, nu în mână. Hahaha! Asta e o reclamă, mă gândesc eu.

Luminile de la debarcader fac cheiul să arate ca o felicitare de Crăciun. Nu e bine să mănânci mult dulce înainte de a merge la culcare, așa că pun punga deoparte, mă duc la baie și mă spăl pe dinți.

Când vin înapoi la fereastră, văd o licărire galbenă prin hublourile bărcii lui Keith. Le văd cum pâlpâie și cum se întunecă. După o vreme, o văd pe *Diamond Girl* mișcându-se. Se balansează cu putere înainte și înapoi. Înainte și înapoi. Parâmele i se întind și trosnesc. Mă uit la ea vreo oră până când nu se mai mișcă și plutește ușor pe apă. E liniște. Casc de îmi trosnesc fălcile și mă duc la culcare.

40

Crăciunul e un moment pentru a face daruri. A fost greu să mă hotărăsc ce să le cumpăr lui Louise, lui David și lui John.

„Coșuri cu fructe, îmi zice buni în gând. Trimite-le coșuri mari și elegante cu fructe!"

I-am mulțumit lui buni pentru ajutor.

Le-am trimis și cecuri. A trebuit să trimit coșul cu fructe al lui Louise la John acasă, pentru că nu am adresa ei. N-am vizitat-o niciodată. Are o căsuță poștală care e un fel de cutie. Nu poți trimite flori unei căsuțe poștale. Cred că e prea mică pentru un coș cu fructe. E doar un locșor. Louise a venit pe la magazin, cu trei zile înainte de Crăciun, ca să ceară alt cec. Am auzit-o, pentru că mă ascundeam în camera din spate. M-am uitat pe furiș prin crăpătura de la ușă. Are părul castaniu, cu șuvițe galbene, acum. Încă mă înfricoșează. Îi auzeam unghiile bătând pe tejghea. Keith i-a spus să aștepte și a venit în locul unde mă ascundeam.

– Ce vrei să fac? Vrei să-i dau un șut în fundul ăla slăbănog? sâsâie.

– Nu, am sâsâit și eu.

Parcă am fi șerpi.

Mă pun în genunchi pe jos și scriu un alt cec.

– Nu trebuie să-i dai bani de fiecare dată când vine. Asta e o porcărie!

Keith nu înțelege. Îi dau bani ca să plece. Nu ca să vină.

– A plecat? șoptesc prin ușă.

– Da, a plecat.

– Ești sigur?

– Da, sunt sigur, spune Keith.

Petrecem ajunul Crăciunului cu familia lui Gary. Sandy, soția lui Gary, e nostimă și e blondă, iar fiicele sale, Kelly și Meagan, mă știu de când veneau la magazin. Una e cu cinci ani mai mare decât cealaltă.

Era o vreme când le confundam. Kelly e cea mare, iar Meagan e cea mică. În casă miroase a curcan, plăcintă cu dovleac și alte mâncăruri de Crăciun. Îmi lasă gura apă și trebuie să-mi înghit saliva. Îmi chiorăie mațele atât de tare, încât Kelly se uită ciudat la mine.

– N-am mâncat nimic la prânz, îi spun.

Keith aduce cadourile din Yo și le așază sub pom. Face vreo cinci drumuri. Se comportă foarte frumos și spune cuvântul cu F și cu C doar de trei ori. Deschide cu umărul ușa batantă, care se balansează, și îl lovește peste fund.

– FFFuuuuutuuuuu! îl aud spunând.

Se străduiește din răsputeri.

Meagan și Kelly par impresionate de cerceii de pe fața lui Cherry și de culorile din capul ei.

– Mi-am scos cercelul din limbă, pentru că e Crăciunul, spune ea și scoate limba ca să le arate gaura rămasă.

Amândouă se holbează în gura ei și apoi se duce cu ele la baie ca să le arate cercelul din buric. Cherry e îmbrăcată cu un top roșu cu paiete și cu o fustă lungă.

E atât de frumoasă! Țopăi pentru că i-am cumpărat un cadou care cred că o să-i placă. Dacă o să-i placă mult, poate că o să fie iubita mea.

În living e un brad adevărat. Eu și buni n-am avut niciodată unul adevărat. Al nostru era din aluminiu și avea o roată colorată care se băga în priză. Era luminat de un bec de patruzeci de wați care făcea ca bradul nostru să-și schimbe culorile, până când a

căzut plasticul. Am pierdut mai întâi galbenul, apoi roșul, iar de Crăciunul trecut a căzut și verdele. Am încercat să-l repar cu hârtie creponată, dar nu trecea lumina prin ea. Buni a zis că nu e nici o problemă, având în vedere că deja ținuse peste treizeci de ani.

Luminile bradului lui Gary au becuri roșii, verzi, albastre, albe și galbene. Se mișcă și sclipesc. Mă uit la ele cu ochii întredeschiși ca să le fac să strălucească. Sandy ne dă ochelari speciali din carton care, când îi pui pe nas, fac ca luminile să se transforme în clopoței, îngeri sau stele. Facem schimb ca să vedem ce au ceilalți. Eu îmi țin ochelarii la ochi chiar și când îmi desfac cadourile. Sunt ca un star de cinema. Primesc cămăși, o cutie imensă de bomboane Hershey's Kisses, un Game Boy – care e mișto –, dar nu știu cum funcționează, și multe alte chestii.

Cherry desface pachetul de la mine, mai întâi. O pereche de cercei cu diamante pe care i-am cumpărat de la magazinul Zales. E atât de fericită, încât țipă și fuge la baie.

– Cred că-i plac, îmi șoptește Sandy.

Și eu cred același lucru.

Buni zicea că fericirea cea mai mare e când dăruiești lucruri celor pe care îi iubești. Am multă fericire în inimă și stau cu cadourile în poală și mă uit cum ceilalți deschid cadourile de la mine.

Spre casă, Cherry vorbește despre mama ei. Eu vorbesc despre buni, iar Keith despre cât de frig era în Oregonul de Est, unde a crescut el.

– Era zăpadă până la cur! Căcat! Era frig!

Keith nu se mai abține să nu folosească acum cuvintele astea, mai ales că s-a chinuit să le țină în el toată noaptea, la Gary acasă.

– Când eram mică, înainte ca părinții mei să înceapă să bea, am avut un brad, și mătușile, unchii și verișorii mei veneau în vizită. După ce s-au despărțit, n-a mai fost la fel.

Cherry e tristă când spune asta.

– Eu și buni aveam un brad artificial. Îl montam după Ziua Recunoștinței și îl demontam în ziua de Anul Nou. L-a pus în

camera din spate când s-a stricat. Era argintiu. Mai știi, Keith? Era în prima tură pe care am dus-o la gunoi.

După ce toată lumea s-a culcat, am pus ciorapii pentru Cherry și Keith în fața televizorului. E ca un șemineu fals. Sunt foarte bun la aranjatul ciorapilor. Mai întâi, cumperi dulciuri și portocale pentru că țin mai mult. Apoi, cumperi chestii mici precum brelocuri, pixuri și rebusuri sau lanterne mici și mostre de săpun. Aranjez bine ciorapii.

Dorm pe canapea, iar Keith și Cherry dorm în dormitor. Zgomotul care se aude mă ține treaz doar puțin timp. Sunt foarte obosit. Următorul lucru pe care-l știu e mirosul de clătite și Cherry care mă împunge în coaste ca să mă trezesc.

– A venit Moșul aseară! cântă.

Și Dumnezeule! Chiar a venit! Moșul, care e cu siguranță Cherry și Keith, mi-a adus un laptop. Un alt ciorap cu numele meu pe el era lângă al lor. Am primit o pălărie, niște șosete cu bărci pe ele și un fluier din care am fluierat până când Keith a urlat:

– Termină dracului odată, Per!

Nu mă supăr.

Cherry mi-a arătat cum să folosesc laptopul și am scris toate indicațiile. A zis că o să-mi dea lecții de calculator în fiecare zi, ca făcând parte din cadoul ei. Crăciunul e întotdeauna o zi bună. Dar Crăciunul ăsta a fost de două ori minunat. Keith și Cherry s-au dus după cină pe *Diamond Girl* ca să fumeze. Am stat până târziu, jucându-mă cu calculatorul meu. Înainte să adorm, am auzit vocea lui buni.

„Crăciun fericit, Perry!“ mi-a urat.

– Crăciun fericit, buni! i-am răspuns. Crăciun fericit!

41

Cuvintele mele de azi sunt *pass*[1], *passable*[2] și *passage*[3]. Le scriu pe calculator. Am început noul caiet în Word. Îmi place asta. *Word*[4]. Îți spune din start despre ce e vorba. *Word* pentru cuvintele mele.

„A trece." Prima definiție pe care o citesc mă întristează. E pe calculator. Ca și buni și bunu. Înseamnă a muri. A trece dincolo. Am fost nevoit să-mi închid Mac-ul, așa îi spun eu calculatorului. Caut „Jurnalul de amintiri cu buni".

Loteria îmi amintește de buni.

Când cumpăram bilete, îmi spunea:

– Știi, Perry? Viața nu e decât o nenorocită de loterie. Unii au creier, alții nu. Unii au cancer. Alții câștigă accidente de mașină și de avion. Totul e o loterie. O nenorocită de loterie.

Îmi place să cred că buni a fost fericită. N-am câștigat loteria creierelor, dar am câștigat-o pe cealaltă. Apoi, încep să mă întreb. Există și o loterie a fericirii? O loterie a tristeții? Stă oare Dumnezeu în ceruri și trage numere pentru oameni? Pentru Keith? Pentru mine? Mă face să-mi pun întrebări în legătură cu Dumnezeu. E oare totul în viață legat de numere?

Luna ianuarie e rece și foarte umedă în Everett. Le trimit din nou cecuri verișorilor-fraților mei. Încă vor împuternicirea de la mine. În curând va fi februarie. Va fi tot mohorât, dar va fi luna inimilor.

---

[1] A trece
[2] Peste care se poate trece
[3] Trecere
[4] Cuvânt.

Mă gândesc la cadoul care i-ar plăcea lui Cherry de Sfântul Valentin. Cred că acum ar putea deveni iubita mea. Poartă cerceii cu diamante tot timpul. Poate ar trebui să-i cumpăr ciocolată. Fetelor le place ciocolata. Mie îmi place ciocolata. Le mai plac și bijuteriile și cărțile. Cherry citește tot timpul câte o carte. Pe copertă sunt tot timpul bărbați bine făcuți și bronzați, cu pieptul păros și gol. Uneori, unul ține în brațe o femeie cu sânii pe-afară. Mari. Nu sunt prea greu de citit pentru mine, povestirile sunt distractive ca de exemplu, naufragii și bărbați care gâfâie în fața organelor genitale ale unei femei și spioni. Învăț multe. Când Cherry termină o poveste, mă lasă pe mine s-o citesc.

Keith râde când ia în mână una din cărțile noastre.

– De ce citiți porcăriile astea?

Îi dă lui Cherry câteva din cărțile lui. *The Sea Wolf, The Electric Kool-Aid Acid Kit* și *The Illustrated Man*. Ea le citește pe toate și apoi mi le dă mie. Sunt mai grele și pe unele nu le înțeleg. Cu excepția cărții *The Sea Wolf,* care a fost mișto. Cherry citește foarte repede, iar eu citesc încet.

– Știi, Keith, chiar ar trebui să citești una dintre cărțile noastre înainte să spui că sunt porcării, spune ea.

În concluzie, Keith citește una dintre cărțile lui Cherry.

– La naiba, chiar sunt bune!

Își mișcă sprâncenele ca un libidinos. Știu asta pentru că așa îi spune Cherry.

– Ești libidinos! țipă ea, după ce el îi aruncă un zâmbet atotștiitor și o ciupește de fund.

Libidinosul e o persoană care apucă femeile de fund. Eu n-aș pune mâna pe fundul unei fete, pentru că nu cred că e frumos. Cherry râde și se strâmbă la Keith. Strâmbăturile lui Cherry sunt plăcute, pentru că are toți cerceii ăia pe nas și în limbă. Face niște strâmbături a-ntâia.

Keith îmi spune că citește cărțile lui Cherry în fiecare seară înainte de culcare. Aduce cartea cu el la serviciu când ajunge la o parte interesantă și citește când e rândul lui să stea la casă. Uneori, îi lasă pe cumpărători să aștepte și nu lasă cartea din mână.

– Face minuni, Per! Nu știam ce-mi lipsea!

Keith trebuie să-și îmbrace cartea în hârtie maro pentru ca Manny și Gary să nu vadă ce citește.

ÎI PRIVESC noaptea de la fereastra mea.

Keith stă la pândă în cockpit, prefăcându-se, probabil, că e un pirat care vine să o siluiască pe Cherry. *Ravish*[1] sună ca *radish*[2] și are legătură cu sexul. Cherry îmi povestește totul. Îmi spune că ea și Keith interpretează unele povestiri. E ca un fel de joc.

– E chiar distractiv, Perry! Stimulează imaginația și sexul e minunat!

Urechile mi se înroșesc când aud asta. Imaginația e un tip de minciună. Sexul e ceva despre care nu trebuie să vorbești.

Keith și Cherry se ceartă uneori când el se uită la baschet la televizorul meu și apoi bea câteva beri, vreo opt sau zece. Trebuie să număr cutiile.

– Nu mai bea rahatul ăsta!

Cherry urlă foarte tare. E la fel de temperamentală ca și Keith.

Keith țipă și el:

– La dracu', asta nu e treaba ta și o să beau dracului, dacă asta vreau, la dracu'!

Apoi, Cherry plânge și Keith o îmbrățișează și îi spune că ea e *Diamond Girl* a lui. Îi șoptește în ureche și îi mângâie părul, și se sărută, și se împacă, și asta e mișto.

Uneori, mă simt prost când se ceartă în fața mea.

– Perry, nu e mare lucru. Înseamnă că suntem o familie și familiile se ceartă. Suntem toți o familie. Familiile se ceartă, apoi se sărută și se împacă.

Cherry îmi freacă mâna.

Familiile sunt mișto. Și eu aveam o familie cu buni și cu bunu și acum am o familie cu Keith și cu Cherry. Suntem o familie și cu Gary și Sandy.

Avem seri de spaghete împreună sâmbăta, cum aveam și cu buni. Oamenii sunt drăguți când te cunosc. I-am spus lui Gary de serile de spaghete când i-am mulțumit pentru Crăciun.

---

[1] A silui
[2] Ridiche

– Îmi lipsesc serile de spaghete. Eu cu Keith și cu buni jucam cribbage și îi băteam pe amândoi.

– Ăsta cu serile de spaghete e un plan bun, a spus Gary. Poate că poți să-l bați pe Keith la cribbage în mod regulat, dar nu cred că mă poți bate pe mine la Scrabble și, cu siguranță, nu pe Sandy, m-a tachinat el.

Lui Sandy îi place ideea unei seri de joc în familie, acum că Kelly a mai crescut. Gary îmi spune că adolescentele sunt de speriat.

– E oribil! O să mă bage în mormânt. Kelly de-abia a împlinit treisprezece ani și vrea deja să aibă un prieten! Și machiajul? Și-l pune cu lopata!

Gary povestește oricui e interesat să asculte de problemele vieții cu o adolescentă.

Keith o numește pe Kelly „fetișcană", ceea ce o înfurie la maximum.

– Fetișcano! Fetișcano! Fetișcano! cântă cu o voce înaltă și șoptită.

Doar eu și Kelly auzim, pentru că noi doi știm ce înseamnă „a fi tachinat". Majoritatea oamenilor nu știu ce înseamnă asta. Sunt voci și lucruri speciale pe care le spui. Keith se pricepe foarte bine la asta. Mă bucur că e prietenul meu și nu mă tachinează. Cherry îi spune că e sămânță de scandal, iar Kelly îi spune că e cap pătrat. Aruncă în el cu perne de pe canapea și cu popcorn.

Sandy și Gary țipă la Kelly.

– Comportă-te ca un om matur!

– Liniștește-te!

– Faci din țânțar armăsar!

Asta nu e corect și o enervează și mai tare pe Kelly.

Keith cântă în barbă:

– Țânțar! Țânțar! E un mic țânțar!

E nostim să-i privești.

– Maaaami! urlă ea ca și Gigi. Taaaaaaaaati!

Dar ei nu-i spun decât să se maturizeze, ceea ce, cred eu, își dorește și ea cel mai mult. Îi spun că maturizarea nu e tocmai roz. Așa cum îmi spunea buni când mă văicăream că sunt prea mic.

– Perry, te maturizezi, apoi îmbătrânești și mori! Nu fi atât de grăbit! Maturizatul nu e tot timpul roz.

După ce-mi spunea asta, își masa șoldul cu cremă Ben-Gay și fuma o țigară.

Sosul de roșii al lui Sandy e aproape la fel de bun ca acela al lui buni. Când nu jucăm cribbage sau Scrabble, jucăm crazy eights[1] sau Monopoly. Keith e bun la Monopoly și ne bate pe toți. Eu sunt încă cel mai bun la cribbage, dar devin tot mai bun la Scrabble datorită cuvintelor mele. Nu știam că există un joc pentru cuvinte. Cred că o să ajung să-mi placă Scrabble cel mai mult. Cherry nu prea e bună la jocuri și, în cea mai mare parte a timpului, doar se uită. O ajută pe Sandy în bucătărie și își citește cartea.

– *Echt!*

Reușesc un scor pentru un cuvânt triplu și H-ul meu e pe un pătrat cu două litere.

– Ăsta nu e un cuvânt!

Lui Kelly îi place să comenteze când vine vorba de jocuri și reguli.

– Kelly e o plângăcioasă! cântă Keith.

– Ba da, este. Înseamnă adevărat sau veridic, spun.

– Nu te cred. De unde știi toate cuvintele astea?

Își încrețește nasul și arată ca un porc. I-aș spune, dar știu că o s-o enerveze și mai tare și n-ar fi frumos. Mă ciupește când e nervoasă. Nu vreau să fiu ciupit.

– Citesc dicționarul, îi spun. Asta e adevărat sau *echt*. Buni mă punea tot timpul să fac cuvinte.

După ce spun asta, mă îndepărtez de ea pe canapea, ca să nu fiu lângă degetele ei ciupitoare.

– Nu cred, până nu văd, avertizează Keith. Stai pe loc sau joci? Vrei să-l provoci?

– Da, normal că vreau.

Kelly fuge în birou și aduce cel mai mare dicționar pe care l-am văzut vreodată. Mi-ar trebui mai mult de o viață ca să-l citesc pe ăsta. Ar trebui să fac douăzeci sau poate, cincizeci de pagini pe zi. Sunt impresionat. Are chiar și cuvinte străine, franțuzești, nemțești și din spațiul cosmic.

[1] Joc de cărți (n.red.)

– Auzi, Kelly, ar fi trebuit să citești douăzeci de pagini pe zi ca să termini dicționarul ăsta, dacă buni ar fi fost șefa ta.

– Înfiorător! Răsfoiește paginile de la litera e. Văd cum îi pică fața. Nu-i corect! Mi-a tras clapa! Apoi: Maaaaaaaaaami! Taaaaaaati!

Keith chicotește cum făcea buni.

– Hihihi!

Trage o linie mare sub scorul lui Kelly.

– Tu ești cea care a luat dicționarul cu expresii străine! Ar fi trebuit să iei dicționarul *Webster*. Nu te pune cu Perry la cuvinte! spune.

Îmi dublează scorul și Kelly stă o tură. Se adâncește și mai mult în colțul canapelei. Buza inferioară îi ajunge aproape de piept.

– Ai putea citi pagini din dicționar în fiecare zi, îi sugerez.

Își întoarce capul la perete, își strânge gura până când nu i se mai vede, și-și dă ochii peste cap până când i se vede doar albul ochilor.

– Asta ar fi așaaaa o pierdere de vreme! spune.

În minutul următor, o și văd cu cărțulia în brațe, răsfoind-o.

– Hahaha! mă tachinează ea. Uite unul pe care pun pariu că nu-l știi! *Tyro*[1]*!*

Arată spre pagină cu o unghie extrem de murdară. Kelly are dreptate. Nu am ajuns încă până la cuvintele cu T, așa că nu mă simt prost. Sunt încă la cuvintele cu P.

Câștig jocul. Keith e pe locul doi. Gary, pe locul trei. Meagan e pe locul patru, iar Kelly e ultima.

– Cina e gata! strigă Sandy, și Kelly scoate limba la Meagan tot drumul până la masă.

Kelly duce cu ea dicționarul și se așază cu el deschis în poală în timp ce mănâncă. Meagan o lovește cu picioarele printre barele de la scaun. Le privesc tot timpul. E foarte distractiv.

– Copiii sunt o bucurie. Nu-i așa, Sandy?

Gary zâmbește distrat când spune asta. Îmi schimb părerea și mă decid că, poate, din cauza asta nu mai are păr pe cap.

---

[1] Novice

42

Eu și Keith avem o ședință cu Gary și apoi mergem la biroul avocatului. Avocatul lui Gary e Tom Tilton.

– Domnule Tilton, verișorul-fratele meu e avocat, spun.

– Lasă asta, Per! spune Gary.

– Perry, spune-mi Tom! Ai vrea mai degrabă să folosești serviciile lui? întreabă Tom.

– Nu! spun Keith și Gary în același timp și atât de tare, că trebuie să-mi astup urechile.

Vorbesc despre afaceri, dar eu ascult cu atenție. Sunt auditor.

– Ce putem face ca să-l protejăm pe Perry de frații lui și de ordinara aia de Elaine?

– Cum putem să-i protejăm viitorul?

– M-am gândit să mă extind. Sincronizarea e bună.

– Ce crede Perry despre toate astea?

– Dorește de ceva vreme să fie partener la Magazinul Holsted.

Ce fel de parteneriat ne recomandați?

– SRL? Un alt tip de companie?

– Suntem o asociație familială.

Ascult îndeaproape. Deși sunt auditor, mi-e greu să înțeleg, dar încerc.

Scriu un cec cu multe zerouri pentru magazinul Holsted. Keith trebuie să mă ajute să le fac să încapă pe linie. Acum sunt investitor. Am multe hârtii pe care trebuie să le păstrez acasă.

Sunt om de afaceri. Am cheltuit mulți bani din contul curent. Mai mult de jumătate. Dar încă îmi rămân mai mulți bani decât am avut vreodată. Încă mai am contul de economii. De el nu mă ating. E pentru viitorul meu.

– Economisește jumătate și cheltuie jumătate.

Așa spunea buni să fac.

– E protejat acum, nu? Keith se uită peste umărul meu. Per, dă-mi voie să citesc eu înainte să semnezi tu!

Keith e prietenul meu. Ca și Gary. El spune că o să primesc un salariu mai mare acum că sunt investitor. Ce mișto!

Acum am multă protecție.

Îl am pe Keith.

Îl am pe Gary.

Și îl am pe Mike Dinelli.

John vine uneori cu Mike. Îi aud vorbind:

– Mai avem nevoie de timp. Îl putem convinge. Încă puțin timp.

– Nu mai e timp. Partenerii mei au nevoie de garanții că banii vor fi înlocuiți. Că îl poți face pe fratele tău să coopereze. Devin nerăbdători. Foarte nerăbdători.

Parcă ar fi flămând când vorbește așa.

Afacerile îi pot face flămânzi pe oameni, decid eu. Chiar și Gary, Keith și cu mine suntem flămânzi după ce ne facem treburile. Ne hotărâm să mergem acasă la Gary să comandăm pizza și să mâncăm înghețată.

E ca o petrecere, doar că nu avem baloane sau tort.

Kelly scoate limba la mine peste masă și îmi spune că a ajuns la litera C. Gary și Sandy își zâmbesc unul altuia și apoi îmi zâmbesc mie.

– Aș fi vrut să știu dinainte ce simplu era să o fac să studieze cuvinte din dicționar. Sandy se apleacă și îmi șoptește la ureche: Ai o influență bună asupra ei.

Mă freacă pe umăr și-mi zâmbește. Mă simt bine când sunt atins astfel. Ca și cum am fi prieteni.

Înainte de loterie, oamenilor nu le plăcea să mă atingă. Buni zicea că le e frică, dar eu n-am înțeles niciodată. Poștașul nu-mi dădea mâna, iar casierița de la alimentara QFC îi dădea întotdeauna lui buni restul, deși eu îi dădusem banii.

– Hei! spunea buni. Uită-te la el! Nu mușcă!

Acum, când merg cu Keith sau Cherry să facem cumpărături, toți îmi spun pe numele mic și-mi fac semn să vin la rândul de la casa lor.

Când vreunul din ei merge la Las Vegas, trebuie să le ating moneda norocoasă sau să mângâi piciorul de iepure. Ce trist! De ce să tai piciorul unui iepure pentru noroc? Nu e nici un noroc pentru iepure, mă gândesc eu, să-și piardă un picior în acest mod.

Gary ține un pahar cu vin în mână și se întinde pe spate, pe canapea.

– Deci, Perry, sunt curios să aflu ce crezi că ar mai trebui să facem la magazin.

Mă concentrez cât pot de tare. Acum sunt, în mod oficial, om de afaceri.

Sandy și Cherry sunt în bucătărie și pun înghețata în boluri. Țipă ca să ne întrebe dacă vrem mai multă înghețată de ciocolată sau de căpșuni. Îmi distrag atenția.

Sandy o strigă pe Kelly să vină să le ajute cu vasele.

– Maaaaamiiiii! Nuuuuuu.

N-am mai auzit pe nimeni care să pună atâtea vocale într-un cuvânt cum face Kelly. E distractiv să o aud cum se văicărește, și iar îmi distrage atenția.

– Deci? întreabă Gary.

– Încă mă gândesc, spun.

Gândesc mai bine când e liniște, dar asta e bine pentru experiența mea. Oamenii de afaceri trebuie să se poată concentra chiar și când le este distrasă atenția.

Keith bea bere și se uită la baschet pe canalul ESPN. Din când în când, pufnește sau bate cu piciorul în pământ și urlă:

– Căcat, ce tâmpenie au putut face!

Când începe să geamă:

– Offff, Dumnezeule mare! Nu!

Îmi distrage atenția și trebuie o iau de la zero cu concentrarea.

– Keith, vezi cum vorbești. Bine?

Gary trebuie să-i reamintească să nu pronunțe cuvinte urâte.

Nu-i spun că Meagan și Kelly spun lucruri de două ori mai urâte când el și Sandy nu sunt în cameră. Mă gândesc la ce m-a întrebat Gary, în timp ce amestec cărțile de cribbage. Când fac ceva cu mâinile, asta mă ajută să gândesc.

– Cărți și felicitări despre navigație, un loc în care poți învăța despre bărci, spun. Chestii de pescuit. Reviste. Lucruri cu bărci pe ele și oameni care știu multe despre navigat.

Gary dă din cap în sus și în jos ca și cățelul de pluș de la geamul din spate al automobilului Dodge al lui Manny. Întotdeauna a fost drăguț când venea vorba de mine, dar acum chiar mă ascultă. Nu sunt mai rapid, dar e ca și cum oamenii ar crede că sunt. Banii au făcut ca partea înceată din mine să nu mai fie importantă.

Keith mă tratează la fel. Încă mai țipă la mine, mă lovește pe spate și trage vânturi. Încă pare îngrijorat și devine irascibil, mai ales atunci când îl enervez spunându-i să îi sunăm pe April și pe Jason. El și cu mine suntem ca înainte.

– Poate vor să afle vești despre tine. Să știe unde ești, i-am spus ieri.

A dat din cap.

– Nu, nu vor, e prea târziu. Per, nu știi ce vorbești. Taci din gură, futu-i mama mă-sii!

Să fii prieten înseamnă că poți să spui: „Taci din gură“ folosind cuvântul cu F.

Doar că eu nu spun cuvântul cu F.

43

Îmi fac griji din cauza lui Keith, mai ales când bea. La fel și Cherry. Îmi fac griji ca și buni.

– Îmi fac griji din cauza lui Keith, spunea buni, dar, când o întrebam ce vrea să spună, zicea doar: Îmi fac griji, atâta tot!

Ne-am dus odată să ne uităm la focurile de artificii din port. Keith ne-a invitat, pe mine și pe buni, să stăm în cabina lui *Diamond Girl* și să privim serbările de 4 iulie.

– Orașul Everett o face lată anul ăsta! comenta buni. Toți banii contribuabililor cheltuiți! Îi aruncă în aer și îi ard până nu mai pot! croncănea ea.

Keith s-a simțit bine în primele zece minute, apoi a început să transpire și să-și încleșteze pumnii. Antene strălucitoare verzi și roșii se împrăștiau și se topeau pe cerul negru. Nu puteam să-mi iau ochii de la strălucirea de deasupra capului meu. Explozii puternice și bubuituri. Una după alta. Locul de acostare al lui *Diamond Girl* era aproape de fâșia de nisip unde era amplasat locul de acționare a artificiilor. Simțeam vibrațiile.

Keith a început să înnebunească, dar în tăcere. Buni a observat prima. Eu încă mă uitam în sus. Ochii-mi erau pe cer. Când m-am uitat în jos, buni îl ținea pe Keith în brațe. Plângea cu sughițuri la pieptul ei. A trebuit să mă uit în altă parte. Eram jenat și mi-era teamă pentru el.

– Erau copii, l-am auzit zicând. Niște copilași. Femei și copilași.

Gemea în brațele ei.

– I-au aruncat în aer! Nenorociții i-au aruncat în aer de parcă nici n-ar fi existat!

Când s-au terminat artificiile, eu și buni am stat în barcă până Keith a adormit. A trebuit să ne întoarcem cu autobuzul.

Mai târziu, am întrebat-o pe buni ce s-a întâmplat.

– I-a fost rău? Îi era frică?

Buni a dat din cap și a oftat.

– Keith a trecut deja prin mult prea multe. Toți avem o limită, mi-a spus.

– Ce vrei să spui?

Nu mi-a răspuns imediat, ci a dat din cap și și-a strâns buzele până când au intrat în gură.

– Blestematul ăla de război, a zis în cele din urmă. L-a distrus. Vietnamul l-a distrus pe Keith. L-a distrus.

A repetat asta de mai multe ori.

Îmi amintesc că eram derutat de fiecare dată când spunea asta.

– Vietnamul e o țară, i-am spus lui buni. Cum de l-a distrus pe Keith?

– Războiul de acolo. Blestematul ăla de război, îmi răspundea, apoi îmi întorcea spatele și pleca din cameră.

44

Bărbații le dăruiesc cadouri iubitelor lor de Sfântul Valentin. Îi dau lui Cherry o felicitare, o cutie cu ciocolată și o brățară de aur cu numele ei scris cu pietre roșii. Am cumpărat-o tot de la Zales. Personalul de acolo e simpatic. Mă plac pentru că cheltuiesc bani.

Cherry are o zi liberă și vine jos să mănânce prânzul cu noi.

– Ohhh, Per, *îmi place la nebunie!*

Mă sărută pe obraz de trei ori și îmi dă o felicitare și o cutie. O desfac. E o cutie imensă de bomboane Hershey's Kisses.

Știe exact ce-mi place. Pe felicitare scrie: „La mulți ani de Sfântul Valentin! Cu dragoste, Cherry".

Mi-a spus Per. Mă iubește. A scris-o cu mâna ei. Asta înseamnă că e adevărat.

Gura îmi e uscată și inima îmi bate repede. Cherry trebuie să fie iubita mea acum.

Mă îmbrățișează și îmi spune:

– Cel puțin există cineva care își amintește de Sfântul Valentin.

Scoate limba la Keith, dar el o ignoră.

– Diseară o scot pe Sandy în oraș. Vrea cineva să stea cu copiii? Per? Cherry? întreabă Gary.

– Cherry nu va putea. Are treabă diseară, spune Keith repede.

Vocea lui are niște nuanțe pe care nu le-am mai auzit până acum. Văd apărând două pete roșii pe obrajii lui Cherry.

– Da, sigur.

Sunt dezamăgit. Cherry nu va sta cu copiii.

– Stau eu cu ei, îi spun lui Gary.

– Numai ca să nu se omoare, Per. Nu prea vrem să le lăsăm singure împreună. Te duc eu la mine și apoi te aduc înapoi când terminăm, spune. Nu o să dureze mult.

Aș vrea să-i propun lui Cherry să fie iubita mea înainte să plec, dar ea și Keith sunt într-un colț al magazinului, cu capetele apropiate. Îl văd pe Keith cum îi ia o mână și o duce la buze.

Gary vorbește încontinuu pe drumul spre casă:

– Deci, care-i treaba cu Keith și Cherry?

– Nu știu, spun. Nici una.

Nu cred că e vreo treabă cu Keith și Cherry.

Sandy are o listă care e lipită pe blatul de la bucătărie.

– E zi de școală mâine, deci trebuie să-și termine temele înainte de a se juca la calculator sau înainte de a se uita la televizor. Mă bazez pe tine, Perry.

Sandy are o rochie pufoasă, neagră și ruj de buze roz.

Meagan mă îmbrățișează în jurul taliei, iar pe Kelly o aud înainte să o văd.

– Maaaaaaaamiiii! Kelly se aruncă pe un scaun. Nu am teme.

– O bucată de carne, piure de cartofi și prăjitură cu morcovi la desert. Numărul de la club e pe frigider. Îți mulțumim mult, Perry!

Gary intră cu paltonul lui Sandy, o apucă de umeri și cântă fals:

– O duc pe iubita mea cea mai bună la dans de Sfântul Valentin!

O învârtește prin bucătărie. Ea își acoperă urechile.

– Ai face bine să fiu singura ta iubită! îl avertizează ea pe Gary, care o conduce spre ușă.

În timp ce iau cina cu Kelly și Meagan, mă gândesc că trebuie să fie foarte greu să fii părinte.

– Aveți ceva teme? întreb.

– Nu! spune Kelly.

– Nu! spune Meagan.

E mult mai ușor să fii bonă decât părinte. Tot ce trebuie să-ți amintești e că toți copiii mint și se pârăsc.

– Kelly, ai teme. Mi-a spus Meagan, zic.

Kelly o plesnește pe Meagan.

– Hei, n-am spus nimic!

– Cap pătrat!

– Tu ești cap pătrat!

– Nu sunt!

– Ba ești!

Mă uit la ceas.

Trei ore mai târziu, aud o cheie în broască și sunt foarte fericit. Cred că Sandy a văzut ușurarea de pe fața mea când și-a pus poșeta pe canapea.

– Vai, Perry! Au fost îngrozitoare? Îmi pare rău!

– E în regulă, spun și ies la jeepul lui Gary.

Mă duce acasă, îmi povestește despre cină și dans și mă întreabă din nou despre Keith și Cherry.

– Sandy zice că e ceva acolo. Parchează în fața magazinului. Ce părere ai?

– Suntem prieteni, spun. Suntem toți prieteni. Suntem o familie. Nu știu ce e acolo.

Și îi urez noapte bună.

Yo nu e în parcare, iar *Diamond Girl* e neluminată și liniștită. Fac un duș fierbinte și lung și mă arunc pe canapea. Nu mai am chef de televizor după Kelly și Meagan, și adorm pe burtă cu fața pe mâini.

Noaptea e strălucitoare. Luna e pe cer. Mă trezește sunetul muzicii. Cred că visez.

Fată de diamant... tu strălucești...

Deschid ochii. Ceasul meu clipește intermitent. Unu și șaisprezece minute. Sunetul vine din parcare. Mă ridic. Mi se învârte capul și mă așez din nou. Când mă simt mai bine, mă duc la fereastră în vârful picioarelor și mă uit afară. E întuneric. Stelele strălucesc. Au luat foc. Toate luminile din lume se reflectă

în fața mea în apă. Yo e în parcare și ușa din dreptul șoferului e larg deschisă.

Sunt bucuros că te iubesc... Sunt bucuros că ești a mea...

Muzica vine din mașină. Keith și Cherry dansează, strâns îmbrățișați. Le văd respirația scoțând aburi în aer. Keith poartă costum. Nu l-am mai văzut îmbrăcat așa niciodată și nu arată gras în el. Rochia lui Cherry e lungă, scânteietoare și se târăște pe jos. Keith pune o mână pe părul lui Cherry. Îi apropie capul de al său și o sărută cu putere. Se sărută timp îndelungat. Îi privesc cum se îndreaptă încet spre chei, mergând unduindu-se, la braț.

Dansând. Parcă ar fi Sandy și Gary.

Fie noapte, fie zi. Ca o stea strălucitoare.

Ca un cuplu. Ușa camionetei rămâne deschisă. Muzica plutește în aer. Și apoi, mă prind.

Dansând. Cherry e iubita lui Keith.

Nu a mea. Și încep să plâng.

A doua zi, bateria lui Yo e moartă.

45

Lista mea are două pagini. I-o arăt lui Keith.

– Ce e asta? întreabă.

– Lista de loterie. Vezi, am bifat televizor, vacanță în Hawaii și reparat *Diamond Girl* și pe Yo. Nu-ți mai aduci aminte de jocul pe care-l jucam cu buni?

– Care e următoarea chestie?

Își îngustează ochii. Keith are nevoie de ochelari când citește.

– Locul de la parcul memorial din Marysville.

Ăsta e un cimitir.

– Locul?

Pare derutat.

– Vreau să cumpăr locul de lângă bunu, pentru ca buni să fie cu el.

Keith îmi spune că asta e o idee bună și că mă duce la Marysville.

– Unde zici că e?

A întrebat de trei ori în timpul micului dejun.

– La cimitir, îi reamintesc.

Cherry zice că ea crede că știe unde e și vine cu noi.

Dar de fapt, nu știe.

Găsim ușor Marysville, dar găsim greu parcul memorial din Marysville.

Eu știu unde e, dar nu știu să ajung acolo. Keith nu știe nici unde e și nici cum să ajungă acolo. Cherry nu știe unde e, dar crede că știe cum să ajungă.

Ne oprim la IHOP[1] ca să ne uităm în cartea de telefon. Apoi trebuie să mâncăm clătite. Trebuie să ne mai oprim și la stația de benzină Chevron din Marysville, ca să întrebăm, și la patiseria lui Katy, ca să luăm gogoși. Este o benzinărie Shell la un semafor, așa că întrebăm din nou, ca să fim siguri că mergem în direcția bună. De data asta, Cherry scrie indicațiile.

Parcul memorial din Marysville e verde și ud, poate pentru că a plouat, sau poate pentru că l-au udat cu aspersoare. Biroul e întunecos și are lambriuri din lemn. Mângâi pereții care se simt la pipăit de parcă ar fi din metal. Mă văd în ei și mă strâmb. Cherry îmi scoate limba ca și când aș tachina-o. Ne strâmbăm unul la celălalt în perete până când Keith ne atenționează.

– Cu ce vă pot ajuta?

Un bărbat înalt și cu păr alb, într-un costum negru, se îndreaptă spre noi de după o tejghea. El trebuie să fie responsabilul cu cimitirul. Arată exact ca și bunu, dar bunu avea mustață, era mai scund și e mort.

– Vrem să cumpărăm locul de lângă George Crandall.

Keith știe exact ce să ceară. Îi spunem că buni a murit în luna august anul trecut și eu încep să plâng. Responsabilul cu cimitirul pare un pic derutat până când pun urna lui buni pe tejghea. Poate vrea să o vadă sau să vorbească cu ea sau mai știu eu ce. Ca și probele de pe Tribunal TV. Îmi plac emisiunile alea. Sunt foarte mișto.

Omul de la cimitir se numește Leo. Asta înseamnă leu.

O să mă coste mai mult de 2 600 de dolari, spune Leo. Pot cumpăra locul de lângă bunu, dar îmi mai trebuie și un cavou pentru urna lui buni. Asta e o casă de marmură pentru oamenii morți. E foarte interesantă. Mai sunt și alte taxe.

– Doriți și o slujbă lângă mormânt? întreabă Leo.

Mă uit la Keith.

– Tu ce zici, Keith? întreb.

[1] The International House of Pancakes – Casa internațională a clătitelor

– Ne descurcăm noi singuri, îi spune Cherry lui Leo. Apoi îmi șoptește tare în ureche:

– Te taxează și pentru asta, știi? Te taxează pentru tot.

Cherry nu aruncă niciodată cu banii, așa spune Keith.

– E bine să avem lângă noi pe cineva care să țină socoteala, spune cu mâna la gură.

Avem nevoie de cineva care să sape groapa pentru cavou și de cineva care să îngroape urna și să arunce la loc pământul, plus gravarea pe care o vrem pe piatra de mormânt. Apoi, optzeci de dolari pentru o vază de alamă pentru flori. După ce Leo face socoteala, scriu cecul pentru parcul memorial din Marysville. O iau pe buni, iar eu îi spun la revedere. Sunt cam trist, pentru că era plăcut să o am acasă, dar știu că va mai fericită să fie îngropată lângă bunu.

– Știți că puteți păstra o urnă mai mică cu o parte din cenușă.

Nu înțeleg ce spune Leo și îi dau una cu cotul lui Keith.

– Ce vrea să spună? întreb. Cum o parte din cenușă?

– Nu vrei să știi, îmi spune și apoi, îi zice lui Leo:

– Per ar vrea să o păstreze întreagă.

Trebuie să plâng din nou și chiar și Keith are ochii înlăcrimați. Cherry trebuie să ne îmbrățișeze pe amândoi – mai întâi pe mine, apoi, pe Keith. Scriem ce vrem să fie gravat.

Keith scrie cu majuscule: „DOROTHEA MARIE KESSLER CRANDALL".

– Altceva? întreabă. Niște date?

– Nu.

– De ce nu? Cel puțin anii, sugerează Cherry.

– Bine, spun, și scriu anii.

– Dar niște gânduri? întreabă Leo.

Devine cam complicat.

– Cum adică? întreb. Nu mă gândeam decât la numele ei pe piatră ca și la bunu.

– Ca de exemplu, „Odihnească-se în pace!" Chestii din astea, propune Cherry.

Ştiu că încearcă să mă ajute.

– Buni nu se odihnea niciodată. A dormit şi apoi a murit, îi spun.

– Avea vreo poezie preferată sau un verset din Biblie pe care aţi vrea să-l scrieţi sub nume? întreabă Leo.

Încerc să mă gândesc la ceva, dar buni nu le prea avea cu versetele din Biblie.

– Dar „Îi vom simţi lipsa“ sau „O iubim mult“?

Toţi trei începem să plângem şi Leo se vede nevoit să deschidă o altă cutie de şerveţele Kleenex.

Apoi, îmi vine o idee, probabil cea mai bună idee a mea. Când vede ce am scris, Keith râde şi Leo se încruntă.

– Sunteţi siguri? întreabă Leo. Sunteţi foarte siguri?

Când îi spunem că da, ia foaia completată de noi şi ne spune că totul va fi gata în douăzeci de zile.

După trei săptămâni, Keith, Cherry şi cu mine ne întoarcem la cimitirul din Marysville cu două buchete mari cu irişi violeţi, crini galbeni, trandafiri roz şi magnolii albe şi ţinem o slujbă privată proprie.

Buni şi bunu sunt împreună acum. Piatra de mormânt din granit roşu are gravat „George Henry Crandall“, pe o parte şi „Dorothea Marie Kessler Crandall“, pe cealaltă parte, cu toate datele scrise corect dedesubt. Şi mai jos, în mijloc?

„Nu face pe deşteptul!“

Lui buni i-ar plăcea asta.

46

– Trebuie să vorbim.

La telefon e John. David, Louise, Elaine, John și Mike mă sună în fiecare săptămână. Îmi cer câte un cec, îmi cer să semnez hârtii, împuternicirea, să-mi vând plățile de la loterie, să investesc. Când cred că s-ar putea să fie ei, las să răspundă robotul. CeCe e singura care nu mă sună.

– E prea ocupată să cumpere căcaturi pentru pișăciosul ăla de câine al ei, de aia, îmi spune Keith.

Astăzi, așteptam un telefon de la Sandy, așa că am ridicat receptorul de îndată ce a intrat robotul. Cherry a înregistrat un mesaj pe robotul meu. Era vocea ei, de parcă aș avea o secretară. Ce chestie mișto!

„Perry L. Crandall nu este disponibil în acest moment. Vă rugăm să lăsați un mesaj și el vă va suna înapoi. Biiiiip!"

Mi-a plăcut pentru că suna foarte formal, foarte corporatist, dar Keith mi-a spus că am nevoie de unul mai mișto.

El a înregistrat:

„Perry L. Crandall este plecat să se drogheze și să-și cheltuiască toți banii și nici prin gând nu-i trece să vă sune înapoi. Biiiiip!"

John s-a supărat când a auzit mesajul și l-a făcut pe Keith nesimțit și iresponsabil. David a râs și a zis că e amuzant. Louise a închis pentru că a crezut că a greșit numărul și Elaine a zbierat niște cuvinte urâte care au fost înregistrate.

– Familiei mele nu-i place mesajul meu, îi anunț pe Keith, Gary și Cherry.

– Asta-i tare de tot! zice Keith.

– Păcat! zice Cherry.

– Ce mesaj? întreabă Gary.

Keith și Cherry se întrec acum la mesaje pe robot și eu nu am nici o legătură cu asta.

Astăzi, mesajul e următorul:

„Perry L. Crandall vânează iurte în Mongolia. Dacă supraviețuiește, vă va suna înapoi."

Iurtele sunt corturi, mi-a zis Keith. Nu se vânează și eu nu sunt în Mongolia. Nu mă supăr.

– Perry? Ești acolo?

Cuvintele lui John se aud tare de parcă ar crede că nu aud. Suntem înregistrați pentru că am răspuns prea târziu.

– Da, sunt aici.

Nu știu ce ar vrea să-i spun. E greu de ghicit ce i-ar face să închidă telefonul sau ce i-ar face fericiți. Încerc să-mi dau seama ce, ca să scap de ei. Ce bine ar fi să fie Keith aici, dar e jos.

Familia mea mă face să mă simt nelalocul meu când sună. Mă întreabă cum mă simt. Mă întreabă ce fac, dar înainte să pot răspunde, îmi cer bani.

– Ce mai faci, Perry? John nu așteaptă să vorbesc și întreabă: Te-ai mai gândit la scoaterea banilor de loterie și investirea lor în – aud ceva care sună a „fondfiduciarfamilial"...

E un cuvânt foarte lung și nu-mi spune nimic.

Buni mi-a zis că verișorii-frații mei nu au sunat niciodată după ce a murit bunu, pentru că le era teamă că ea o să le ceară bani. N-a făcut asta niciodată. Aveam tot ce ne trebuia, deși ar fi fost bine să ne putem repara televizorul când s-a stricat. Cu Louise mă pot descurca mai ușor, pentru că doar cere un cec și eu pot să i-l trimit prin poștă. Nu e nevoie să o văd. Nu e nevoie să vorbesc cu ea. Nici nu mai știu ce culoare are părul ei acum. E mai ușor să trimiți cecuri prin poștă decât să vorbești.

– La ce, John? Despre ce e vorba?

Deşi întreb, ştiu care va fi răspunsul. Vrea să vorbească despre bani. Întotdeauna vrea să vorbească despre bani. Înainte de episodul cu loteria, nu suna niciodată. Înainte de episodul cu loteria, nu aveam despre ce discuta. Acum avem. Vorbim despre bani. Despre bani şi cecuri. David, John şi Elaine vor să mă ajute cu banii.

– Lucrurile se înrăutăţesc. Nu mai avem timp. Aseară vorbeam cu Mike despre situaţia ta. Toată lumea e îngrijorată din cauza ta. Perry, ţi-ai făcut testamentul?

John vorbeşte super rar, de parcă n-aş înţelege engleza americană.

– Testamentul? Nu cred. De ce?

Ştiu că ăsta are de-a face cu banii, dar n-am altceva de spus.

– Noi credem că ar fi nevoie. Mike îmi zice că eşti un adevărat om de afaceri. Spune că ai nevoie de testament ca să fii om de afaceri.

– Mike e deştept. Testamentul e mişto.

Îmi place când oamenii mă numesc om de afaceri.

– Ascultă, Perry! Mama nu o duce prea bine cu investiţiile ei. Are nevoie de bani. Eu am nişte obligaţii financiare urgente. David are şi el problemele lui financiare. Noi toţi ne aşteptam ca tu să ne ajuţi. La urma urmei, suntem o familie. Vrem să-ţi vinzi anuitatea. Să investeşti în fondul fiduciar familial. Să împărţim profiturile. Aşa ar fi cel mai corect. Aşa am face noi dacă am fi în locul tău.

O aud pe buni pufnind în mintea mea.

„Slabe speranţe!"

Mă concentrez din răspunteri.

– Ce vrei să fac?

Acum devine entuziasmat.

– Te-ai gândit la ce-ai vrea să faci cu banii pentru Mike Dinelli? Să semnezi o împuternicire? întreabă John. E un consultant financiar excelent. Lucrează cu noi îndeaproape. Spune-i că vrei să

lucrezi cu el! Că vrei să semnezi. Ascultă-l! Vrea să te ajute. Ajută-ne! Putem stabili o altă întâlnire. O să-i spun că ești de acord să semnezi împuternicirea. Noi suntem prieteni. E un tip super.

Vocea lui John se aude de parcă ar suge unul din baloanele alea care te fac să vorbești ciudat.

– Da, spun. E și prietenul meu.

Iarăși cuvântul ăla, „împuternicire". Mă simt precum Hulk.

O aud pe buni din nou în mintea mea.

„Atenție!"

– Ar trebui să-l asculți. Spune-i că o să-l asculți! Spune-i că o să semnezi! Te rog, Perry, e important!

John nu se oprește din vorbit.

Vreau să întreb de ce, dar nu o fac. Cuvintele „de ce" îl enervează cel mai mult pe John, deși nu urlă când le aude. Îmi dau seama că e furios de fiecare dată când le folosesc. E cam înfricoșător să-l enervezi. Acum, se comportă de parcă ar fi fericit. Pare chiar mai entuziasmat decât înainte.

– Perry, va fi mult mai bine când ne vei lăsa pe toți să te ajutăm. Există căi legale ca să îți recuperezi impozitul. E de-a dreptul ridicol că nu te-ai folosit de cunoștințele noastre până acum. E mare păcat. De exemplu, când o să înființăm fondul, o să-l administrăm noi pentru tine. Nu va trebui să faci nimic. Noi vom munci în locul tău. Tu doar cheltuiești banii. O să vezi. Stabilesc o întâlnire. Nu vei regreta. Mă auzi?

Nu rostesc nici un cuvânt. Nici nu trebuie. John vorbește și pentru mine. Ca întotdeauna, de altfel. Ba el și David vor să mă ajute să-mi investească banii de loterie, ba vor să împărțim banii între noi. E foarte derutant.

Toarnă cu găleata când pun telefonul jos. Văd picături de ploaie pe fereastră. Înainte le spuneam zile triste zilelor ploioase.

– Cerul plânge, îi spuneam lui buni. Cerul plânge după bunu.

Acum plânge după amândoi. Mă uit în jos. Keith e pe barcă. Îl văd trăgând de o prelată de plastic. Cred că-i intră apă pe la hublouri. Poate că ar trebui să comandăm niște garnituri noi de

la magazin. Îl privesc cum lucrează. Înveleşte bine colţurile şi le prinde cu cablu.

Mă duc în dormitor după muzica lui bunu. Pe copertă scrie: „Cavalcada Valkiriilor". Sunt cai şi cineva cu barbă pe copertă. Îmi aminteşte de bărbatul de la magazinul din port care m-a prins de braţ. Era înfricoşător, dar acum e la închisoare. Scot discul, îl pun pe picup, întorc butonul şi pun acul pe disc. Îmi imaginez că sunt într-un film şi închid ochii.

Sunt pe o barcă. Aud trompete care se aseamănă cu sunetul valurilor. Cu vântul. Navighez. La prova lui *Diamond Girl*. Gust sarea de pe buze. Simt înclinarea şi lovitura carcasei de apă.

Aveam şaisprezece ani când a murit bunu. Scosesem *El Toro* pentru un tur pe apă. *El toro* înseamnă taur în spaniolă şi era o barcă de 2 metri şi jumătate. Taurul este fiul vacii. Când am cumpărat-o de la dealer, bunu mi-a zis să-i dau un nume.

– Dar are un nume, spusesem. Uite!

Şi am arătat spre literele din plastic de pe lateralul ei.

– Astea reprezintă clasa ei, Perry. Înseamnă taur. E o marcă. Precum Coca-Cola sau Pepsi.

– Taurul. Îmi place. Îmi place *el toro,* am insistat.

I-am dat bărcii numele de *El Toro,* deşi era o ea.

O scoteam în larg la fiecare sfârşit de săptămână şi uneori chiar şi în timpul săptămânii.

Ultima oară când am părăsit docul, bunu părea preocupat. Mi-am dat seama de asta, pentru că transpira. Ştiam că a împrumutat bani cuiva şi trebuia să se ducă la bancă mai târziu. Ştiam că avea întotdeauna afaceri de rezolvat, dar în larg, toate grijile îi dispăreau. Făceam cu rândul la cârmă – mai întâi eu, apoi, el. Vântul se oprea, apoi se stârnea brusc şi ne lua prin surprindere. Râdeam amândoi şi *El Toro* se domolea, apoi sălta înainte.

– Te iubesc, bunu!

– Perry, eşti un băiat bun. Cel mai bun.

Apoi, s-a întins şi mi-a dat părul din ochi. Când ne-am întors în port, s-a dat jos din *El Toro* şi a căzut în genunchi pe chei, de

parcă s-ar fi rugat. Ca într-o biserică. Am legat parâma de tachet și, apoi, l-am prins de mână. Întotdeauna mă ajuta să fac asta. Nu și acum.

Mi-a rostit numele:

– Perry.

Era ca o șoaptă. Și-a dat ochii peste cap.

Și dus a fost.

Marty era acolo când s-a întâmplat. Nu știam ce să fac. Bunu era întins pe chei. Oamenii au venit în grabă să ne ajute. Cineva, cred că Gary, a sunat-o pe buni. Ambulanța a venit, dar nu au pus sirena când au plecat. Buni a aflat de la Marty.

– A căzut ca o piatră. Ca o piatră.

O ținea strâns de mână.

După asta, am pierdut șantierul naval. L-a luat banca. A trebuit să vindem *El Toro*. Nu ne mai puteam permite să o ținem. Așa mi-a spus buni. Șantierul a fost cumpărat de altcineva și Gary Holsted m-a angajat la el. Mi-a zis că a fost cea mai bună investiție pe care o putea face. Mă bucur. Îmi place să lucrez la Holsted.

Ascult muzica lui bunu și intru în living să mă uit pe fereastră. Apa are o culoare pe care nu o cunosc. Gri, sau poate verde. Prelata albastră a lui Keith acoperă cabina. Văd lumini prin port. Strălucesc ca și lumânările dintr-un dovleac. Știu că Cherry e cu el acolo și mi-aș dori să mă cheme și pe mine.

Cherry e iubita lui Keith și Keith e prietenul meu. Știu asta acum.

Mi-e dor de buni. Mi-e dor de bunu. O vreau pe Cherry. Gâtul mi-e plin de tristețe. Mă doare inima. Ascult vocea lui buni, dar e altundeva. Poate cu bunu. Aș vrea să fie aici cu mine. Îmi lipesc fruntea pe mâini pe fereastra rece, rece și mă gândesc la ce ar trebui să fac.

47

Pe măsură ce se apropie primăvara, avem tot mai multe zile pe care bunu le-ar numi „zile de navigat". Senine, dar răcoroase. Cherry nu a mai navigat niciodată, și acum că motorul lui *Diamond Girl* e reparat, Keith spune că poate ar trebui să mergem toți pe insula Whidbey la sfârșit de săptămână.

– Oh, da! Sunt entuziasmat. Da, Keith, hai să mergem!

– Ce trebuie să luăm cu noi?

Cherry e practică.

– Hai la magazin!

Keith ne duce la QFC și ia cu noi o ladă frigorifică.

– Nu luăm mai multe decât încap aici.

Keith știe de ce avem nevoie.

Diamond Girl are doar o sobă cu propan, cu un singur arzător.

– Pâine, brânză, maioneză, batoane de cereale, prăjiturele, biscuiți, suc... spune ea.

– Cherry, ești foarte bună la aprovizionare, îi spun. Sigur n-ai mai făcut asta niciodată?

– Glumești, nu? Sunt doar cumpărături pentru oameni care vor mânca pe o barcă. Cât de greu poate fi?

Ia și mai multe cutii de pe raft.

– Pot face chili. Băieți, ce altceva mai vreți?

Mă uit la Keith și el rânjește. Fasolea îl face să tragă vânturi. Nu cred că chili ar fi o idee bună, dar nu-i spun nimic lui Cherry.

Întreb în schimb:

– Ancora ta e în regulă, Keith?

Îmi amintesc că Keith a zis că frânghia și lanțul ancorei ar trebui înlocuite.

– S-a rezolvat, spune.

A reparat barca în ultimele trei luni cât nu a reparat-o în ultimii trei ani.

– Când aveți de gând să vă întoarceți? întreabă Gary. Vă pot urmări.

Îi dă lui Keith o stație de radio portabilă nouă-nouță VHF și un pachet de baterii.

După ce am folosit o șurubelniță ca să introducem bateriile, Keith mă lasă s-o încerc. N-am mai folosit o stație de pe vremea când eram cu bunu. Era așa de mișto!

– Portul Everett. Portul Everett. Aici *Diamond Girl*. Cerem permisiunea să intrăm în port. Terminat.

Stația pocnește.

„Recepționat, *Diamond Girl!* Aveți permisiunea. Terminat."

Voiam să părăsim locul de acostare pe la unsprezece, dar acum e aproape două după-masa. Soarele strălucește în apă. Motorul lui *Diamond Girl* face TU TU TU. Keith o îndreaptă spre Whidbey, iar eu împachetez și strâng parâmele.

– De unde știi cum să faci asta, Per? Cherry mă urmărește din cockpit. Mi-e cam frică să merg cu barca. Se mai și scufundă, nu? Sper că știți că nu știu să înot, da? întreabă.

– E în regulă, spun. Nici eu nu știu să înot. Keith a încercat să mă învețe în Hawaii, dar n-am avut destul timp.

Cuvintele mele nu par să o facă să se simtă mai bine.

Scot vestele de salvare.

– Uite, avem din astea! Nu te vei îneca. Poți să iei una pe tine, dacă vrei.

– Da, cred că așa o să fac. Și dacă totuși cad în apă? Ce fac?

Ia una din mâna mea și o ajut să o îmbrace. Trebuie să lungesc cureaua care îi înconjoară mijlocul. Îi ating sânul din greșeală, dar

nu pare să observe. E în regulă să atingi doar din greșeală. În orice caz, mă excit.

– Apa e atât de rece aici încât ai muri de frig înainte să te îneci, spune Keith.

Încearcă să fie de ajutor.

– Ridic-o, Per! Ridică vela principală! îmi cântă Keith cu voce de pirat și apoi, lui Cherry: E limbajul marinarilor. ARRRRH!

Apoi o apucă de un sân.

Keith direcționează *Diamond Girl* în bătaia brizei proaspete și o lasă în voia vântului. Trag tare de velă. La navigat mă pricep. Când vela e ridicată, o leg de tachet și mă așez repede.

– Cherry, atenție la cap! urlu când ghiul își schimbă direcția.

Vântul e la traversă și *Diamond Girl* se înclină. Ochii lui Cherry se măresc și se prinde de marginea cabinei.

– Îți vine să vomiți? întreb.

Oamenii pot să aibă uneori rău de mare. Clatină din cap în semn că nu.

– Sigur? Îți aduc o pungă, spun.

Zburăm. Suntem liberi. Navigăm. Vântul mă lovește peste față și deschid gura să gust aerul sărat. Cherry mă privește și face la fel.

Zburăm de minute bune. De ore bune. Pot face asta la nesfârșit. Bunu e în mintea mea. Și buni. Închid ochii și hotărăsc că, dacă ar trebui să mor, aș muri chiar acum. Într-atât sunt de fericit.

Keith știe un golfuleț după colțul de la portul Whidbey. Soarele apune. Trebuie să ancorăm înainte de-a se întuneca. Îmi chiorăie mațele. Îmi amintesc că n-am mâncat de prânz. Acostăm de-a lungul coastei și apoi plutim în zigzag. Valurile ne împing.

– Aici, spune Keith și oprește motorul.

Îl ajut să arunce și să aranjeze ancora. Nu suntem departe de plajă. *Diamond Girl* nu trage multă apă. Apa e adâncă de doar șase metri. Nu văd fundul, dar, după felul cum s-a aranjat ancora, știu că e cu pietre, și nu cu mâl.

Se întunecă încet. Cherry deschide conservele de chili și le încălzește pe sobă. Suntem atât de înfometați, încât mâncăm

pâine fără unt cu chili pe farfurii de hârtie. Nu avem chef să spălăm vase. Folosim linguri de plastic. Cherry face cacao caldă și plescăim prăjiturele de terci de ovăz și Oreos. *Diamond Girl* plutește. Briza se liniștește. Apa e netedă ca oglinda. Farurile mașinilor se mișcă și licăresc de pe țărm. Le privim în timp ce vorbim și ațipim.

– Ar vrea ei să fie în locul nostru, spune Cherry somnoroasă și se lasă pe Keith. Ar vrea ei să fie în locul nostru.

Cred că asta e adevărat. E *echt*.

Îmi pun o pătură pe umeri și mă întind pe cealaltă parte a cabbinei. Aici dorm eu când sunt pe *Diamond Girl*.

Sunt fericit și încep să țopăi, dar Keith spune:

– Per? Nu țopăi pe vas, bine?

Lui Keith nu-i place să țopăi pe *Diamond Girl*. Se duce jos și revine cu o chitară. Sunt uimit, pentru că nu știam că Keith știe să cânte la vreun instrument. Zdrăngăne și ne cântă. Are o voce clară și adâncă.

Ce faci cu un marinar beat...

Eu și bunicul meu...

Să navighezi... du-mă departe...

Cherry se cuibărește lângă el, în timp ce el cântă și o văd că se uită în sus și îi perie barba cu un deget. El se întoarce și îi cântă la ureche. Îmi dau seama că îi place de Cherry și ei de el.

Mi-aș fi dorit ca Cherry să mă placă pe mine mai mult, dar nu cred că e posibil. Deși i-am cumpărat cadouri, tot pe Keith îl place mai mult. Deși sunt bogat, tot de Keith îi place mai mult. El e sărac și nesimțit și necioplit, cum ar fi spus buni. Dar lui Cherry tot de el îi place mai mult.

E greu.

Keith îmi cântă. Ne cântă nouă. L-aș putea asculta la nesfârșit, dar adorm cu cântecele lui în ureche. Dorm. Și *Diamond Girl* se leagănă.

48

Buni nu vorbea aproape deloc despre tatăl meu.

Am crezut că era mort.

Mă întrebam cum o fi murit. Probabil într-un accident de mașină. Așa mor majoritatea oamenilor. În mașină. Sau poate din cauza unui infarct de la colesterol. Poate asta a fost. Poate că a fost omorât. Nu e prea posibil, dar e totuși posibil. Posibil. Cum e și să câștigi la loterie.

Apoi, i-am auzit pe John și pe David vorbind. Au venit să mă viziteze joi, după ce a plecat Mike Dinelli. Vin întotdeauna când Gary și Keith nu sunt la Holsted.

– A fost de acord să ne întâlnim. Ne apropiem! Sunt sigur!

– Ce a zis Mike despre asta?

– A zis că ar fi bine să fie așa. Nu mai avem mult timp.

– Mike a sugerat că Perry ar trebui să-și facă testamentul. Ne-a explicat că mama ar primi toți banii dacă Perry ar muri acum.

– Crezi că va muri?

– Orice e posibil.

– Ce vrei să spui cu asta, mai exact?

– Nu fi naiv, David! Probabil crezi și în Iepurașul de Paște, în Moș Crăciun și în faptul că tata îi trimite în fiecare lună lui mami bani din ascunzătoarea lui din insulele Cayman.

Tata trăiește.

Ei au spus că trăiește. Habar n-aveam.

David a zis că insulele Cayman sunt ca și Hawaii. Însorite.

Habar n-aveam că tatăl meu stă la soare în insulele Cayman după ce a furat banii clientului său. Habar n-aveam. M-am întrebat de ce o fi furat banii. M-am întrebat de ce a plecat și de ce eu n-am știut niciodată.

I-am întrebat pe Gary și pe Keith dacă ei știau răspunsurile la toate „de ce"-urile mele. Voiam să știu. Nu mă puteam gândi decât la asta.

Gary oftează și se uită în tavan.

– Perry, cred că e timpul să afli.

Și îmi povestește despre tatăl meu.

– A durat ani întregi. I-a supt. Când a dat de bucluc, bunu tău a luat un împrumut garantând cu afacerea lui pentru cauțiune, pentru ca tatăl tău să nu meargă la închisoare înainte de proces. Când a fugit din oraș, au pierdut banii. A fost o luptă...

Gary se uită din nou în tavan. Mă uit și eu, dar nu văd nimic.

– Cred că bunu tău s-ar fi scos până la urmă. A ipotecat totul ca să cumpere macaraua pentru șantier. Era ultima lui șansă ca să reușească. Când lucrurile s-au înrăutățit, avea nevoie doar de o portiță de scăpare, de un împrumut ca să-l pună pe picioare. Nenorociții ăia de nepoți ai lui nu l-au ajutat niciodată. Nu-i telefonau înapoi. Apoi, a fost prea târziu. A pierdut totul. A pierdut tot ce a lucrat în viața asta.

Vorbește cu voce joasă, ca și cum buni și bunu s-ar supăra că eu știu.

Un singur lucru pe care l-a spus Gary nu era adevărat. Nu a pierdut tot ceea ce lucrat în viața asta. Bunu a lucrat și pentru mine.

Eu sunt încă aici.

Asta e adevărat. Este *echt*.

Când oamenii pentru care ai lucrat toată viața sunt încă aici, ai totul.

Keith a ascultat povestea fără să-l întrerupă, ceea ce e un lucru greu pentru el. Toți gândim în același timp și nu vorbește nimeni, până când Keith își drege glasul și spune:

– Nu m-ar mira dacă nu ar încerca aceleași porcării și cu Perry.

– Nu. Nu vor decât împuternicirea mea.

– Căcat!

Gary sare în picioare. Nu prea spune el cuvântul cu C foarte des. Keith înjură cât pentru toată lumea.

– Împuternicire? Nu pot fi atât de tâmpiți!

– Perry, ai semnat ceva? Orice?

Gary formează un număr.

– Tom? Trebuie să vorbesc imediat cu tine!

Ceva se întâmplă, dar nu-mi dau seama ce.

Gary și Keith spun lucruri pe care nu le înțeleg, dar le ascult. Sunt un auditor.

– Ce a spus avocatul?

– A zis că nu e ușor să declari pe cineva incompetent, dar nu ăsta e marele pericol.

– Cât a costat?

– Nimic. Nu fi cinic, Keith! Nu toți avocații sunt așa. Tom mi-a zis că sunt alte căi.

– Alte căi?

– Căi mai bune pentru a-i lua banii.

– Ca, de exemplu?

– Cu o împuternicire, îi pot vinde anuitatea de loterie. Să delapideze toți banii legal. Căcat! Ce ne facem?

– Trebuie să fim cu ochii-n patru. Să ne asigurăm că nu-l pun să semneze nimic.

– Pe tine nu te deranjează toate astea? mă întreabă Keith. Nu te îngrijorează ce fac frații tăi? Ce a făcut tatăl tău?

Îmi dau seama că vrea să mă ajute.

– Verișori-frați. Sunt verișorii-frații mei și nu, nu mă deranjează.

Sunt trist. Sunt trist pentru buni și bunu. Sunt trist pentru toată lumea. Mă întreb de ce buni nu a vrut ca eu să știu. Erau doar bani.

Și urc la mine în apartament.

Erau doar bani, mă gândesc, când mă întind pe canapea.

Reflectez la toate lucrurile astea dimineața înainte să mă scol. Dimineața este un moment bun pentru a reflecta. Eu și buni reflectam tot timpul dimineața. Făceam concursuri de gândire.

– Mă întreb cum pot pune frișca într-un Twinkie.

Ăsta-s eu.

– Mă întreb cum poţi mânca aşa de mult.

Asta-i buni.

– Mă întreb de ce „douăsprezece" înseamnă o duzină.

Ăsta-s eu.

– Mă întreb cum de au fos aleşi tâmpiţii ăia din Congres.

Asta-i buni, din nou.

E important să reflectezi. Descoperi lucruri când reflectezi. Aşa am aflat că Louise e mama mea şi că David şi John sunt fraţii şi verişorii mei. Aveam zece ani. Ştiu pentru că am scris toate lucrurile astea în cel de-al treilea jurnal. I-am numit verişori-fraţi.

– Uneori, oamenii nu locuiesc împreună cu familiile lor, spunea buni. De exemplu, când un copil e adoptat înseamnă că altcineva poate avea mai multă grijă de el. Îl poate iubi mai mult.

Plângeam pentru că Kenny de mai jos de pe stradă zicea că părinţii mei nu m-au vrut şi de aceea nu locuiam cu ei.

– Părinţii tăi te-au dat. Ştiu cine sunt fraţii tăi. Sunt amândoi nişte jigodii şi tu eşti retardat. Taică-tău e un nemernic şi maică-ta – o curvă!

Kenny m-a împins prin curte. Buni plivea grădina din spate.

– Stai cu ea pentru că eşti retardat!

– Nu sunt!

– Ba eşti! Ea e singura care te-a vrut. Retardatule!

Apoi, m-a trântit pe jos, m-a lovit tare peste faţă şi mi-a spart nasul.

Am strigat-o pe buni.

– Buni! Buni!

– Ieşi naibii afară din curtea mea!

Buni a fugit repede, dar Kenny era mai rapid.

Nu ştiam ce înseamnă „nemernic" sau „curvă". Când am întrebat-o pe buni, s-a enervat şi i-a dat telefon mamei lui Kenny.

– Să nu se mai apropie fiu-tău de Perry! a zis. Să nu se mai apropie de el!

Eu şi Kenny eram prieteni. Îmi amintesc. Ne jucam împreună înainte să mergem la şcoală. El avea cinci ani şi eu aveam patru. Ne

jucam la mine în curte, pentru că aveam o cutie cu nisip făcută dintr-o șalupă veche pe care o avusese bunu în port. O barcă plină cu nisip. O acopeream în fiecare seară cu prelată ca să nu intre pisicile. Tuturor copiilor le plăcea să se joace la mine acasă. Când mama lui Kenny și-a început serviciul, buni ne supraveghea pe amândoi.

Apoi, Kenny s-a dus la grădiniță, dar eu nu am putut merge pentru că eram născut târziu și aveam multe accidente la toaletă. Kenny aducea prieteni acasă ca să ne jucăm după ce venea de acolo.

– De ce te joci cu retardatul ăsta? spuneau.

Sentimentele mele erau rănite.

– Uite! Și-a rupt pantalonii la spate!

– Miroase!

– Retardatule! Retardatule! Retardatule!

– Nici măcar părinții lui nu-l vor!

– L-au abandonat!

– Retardatule!

Buni a încercat să-mi explice de ce nu mai aveam voie să mă joc cu Kenny.

– Oamenii sunt răi. Îți spun să faci tot felul de lucruri. Simt nevoia să creadă că sunt mai buni. Le place să chinuiască tot ceea ce cred că e mai slab decât ei.

Asta era o noutate pentru mine. Eram slab? Nu mă consideram slab. Doar lent. Am început să reflectez și la asta. De ce tachinează oamenii? Am început să-i privesc pe oameni și să încerc să-i descifrez. Am muncit mult să devin auditor.

Manny mă tachina într-un mod rău, mai ales când a început să lucreze la Holsted. O făcea doar când Keith și Gary nu erau prin preajmă. Nu mă mai tachinează. Acum spune:

– Ce mai faci, Per?

Și:

– Ce mâncăm azi la prânz? și chestii din astea.

Acum Gary se uită fix în ochii mei când mă întreabă despre comenzi.

– Tu ce crezi? întreabă. Tu ce crezi?

Toată lumea se uită fix în ochii mei. Ce bine e! Înainte nu se uitau în ochii mei. Se uitau în depărtare sau în sus, sau în portofele. Niciodată în ochii mei.

Keith e același. Încă trage vânturi când e lângă mine. Nu trage vânturi când e lângă Cherry. A încercat o dată, sau poate o fi făcut-o din greșeală, dar ea l-a pocnit tare.

E nepoliticos să tragi vânturi lângă o fată.

49

John mi-a telefonat toată săptămâna și mi-a vorbit despre un testament. Testamentul meu. Spune că știe pe cineva care mă va ajuta. E important, spune el. Și Mike Dinelli mă poate ajuta. Ne poate ajuta pe amândoi. Trebuie să semnez niște hârtii pentru protecție.

Keith este la spitalul veteranilor pentru o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi. Încearcă să nu bea, ceea ce mie mi se pare un lucru bun. Acum merge la AA în fiecare sâmbătă dimineața la nouă. Cherry s-a dus la magazinul din port ca să cumpere gogoși pudrate cu zahăr. Trebuie să le mâncăm repede, înainte să se întoarcă Keith, pentru că el încearcă să slăbească, iar noi, nu.

Sună telefonul. Sună încontinuu.

– Prietenul tău, Keith, e pe-acolo? întreabă John.

– Nu.

Nu am timp să-i spun că vine mai târziu.

– Ți-am luat un cadou. Un pachet de bomboane Hershey's Kisses. Sunt la mine la birou. Ai mai văzut vreodată o cutie de Hershey's Kisses?

– Da, spun.

O cutie e mult. Și noi primim cutii cu tot felul de chestii la Holsted. N-am mai văzut o cutie de Hershey's Kisses.

– Deci, plec acum ca să te iau și să te aduc la mine la birou. E foarte important să ai un testament. Ești om de afaceri, Perry.

Poţi să-ţi faci testamentul şi să-ţi iei şi bomboanele. Va fi o surpriză pentru prietenii tăi. Îţi plac surprizele, nu?

Nu am intenţionat să uit că vine. Dar, când mi-am luat jacheta şi m-am dus jos să o caut pe Cherry, Gary m-a întrebat dacă pot să stau cu Kelly şi cu Meagan.

– E ziua de naştere a lui Sandy. Am luat bilete la un matineu la The Rep. Am planificat totul. Dacă aţi putea să staţi cu fetele până la şase, ar fi minunat.

Gary ştie că e mai uşor dacă stăm amândoi cu ele.

Uit complet de John. Îmi place să mă joc pe calculator cu Kelly şi cu Meagan.

Cherry se întoarce cu gogoşi şi-mi întinde una.

– Da, stau cu ele împreună cu Per. Pot să fac o baie?

Îi place să facă baie la Gary şi la Sandy, pentru că la mine nu e decât duş. De fiecare dată când mergem să stăm cu fetele, Cherry face baie. Stă în apă cu spumă. Stăm atât de mult de vorbă cu Gary, încât se întoarce Keith. Parchează în faţa singurului loc pentru handicapaţi.

– Iar îi curge ulei lui Yo? întreb.

Trebuie să-mi şterg zahărul pudră de pe faţă ca să nu observe.

– Yo sângerează rău de tot!

Keith îşi dă jos jacheta de piele şi se bagă dedesubt să presare nisip pentru pisici pe jos. Lui Gary nu-i plac urmele de ulei în parcare.

– Vrei să vii cu noi să stai cu fetele, Keith? întreb.

– Ca douăsprezece ace în ochi, spune Keith, şi îşi ia jacheta pe el.

– Ce scârbos! Keith!

Lui Cherry nu-i prea place modul lui de a spune: „Nu, mulţumesc“, îmi dau seama după felul în care îşi dă ochii peste cap şi oftează. O îmbrăţişează şi o sărută neglijent pe gură.

– Mă duc să pun nişte bandaje, să sablez nişte funduri de bărci şi să fac nişte bani. Spune asta şi o plesneşte pe Cherry peste fund. Distraţi-vă şi ne vedem mai târziu!

Ne face cu mâna.

Gary ne duce cu mașina, pentru ca Yo să poată muri în liniște în parcare.

Sandy ne întâmpină la ușă.

– Vă mulțumesc mult! Dacă le lăsăm singure, se bat tot timpul. Data trecută, au spart o oglindă din baie.

Gary nici măcar nu oprește motorul. Pleacă de îndată ce urcă Sandy în mașină.

Desfacem o pungă imensă de chipsuri, Kelly ne toarnă tuturor coca-cola și stăm în bucătărie. Cherry se scuză și fuge în baie. Stă acolo mult timp.

Când iese, e verde.

– Cherry, ești bine?

O urmez în living. Kelly și Meagan vin după mine.

– Mda.

E greu să o înțeleg. Bolborosește și se ține de stomac.

– Vrei să faci baie?

Dă din cap că nu.

– Nu azi. Nu cred.

Se face ghem pe canapea.

– Ești bine? Kelly e curioasă. Ești bolnavă? Da? Da? Da? Da?

Meagan o plesnește pe Kelly și apoi, se ascunde în spatele meu. După câteva minute, se bat și eu sunt la mijloc. Cherry ne ignoră pe toți și adoarme pe canapea. Trebuie să le despart de cinci ori ca să nu se omoare.

Îmi pare rău că nu am niște frânghie să le leg, dar asta nu ar fi frumos. Totuși, îmi pare rău că nu am niște frânghie. Cu Cherry adormită, e foarte greu să le țin pe fetele astea departe una de cealaltă. Ar fi fost mai ușor dacă eram doi. Sunt obosit și-aș vrea să dorm și eu. A fost o zi lungă. Mă bucur când Gary și Sandy ajung acasă.

E amurg și toate luminile de afară strălucesc în port când Gary ne lasă acasă. Ferestrele magazinului Holsted sunt întunecate. Azi a fost rândul lui Manny să închidă magazinul.

– Vrei să comandăm o pizza sau altceva? o întreb pe Cherry.

Mi-e foame și vreau mâncare adevărată.

– Sigur. Hai să vedem unde e Keith!

Cherry pare mai trează. E încă puțin verde. Ne plimbăm de-a lungul cheiului. Keith stă întins în cockpit cu o cârpă udă peste față.

– Ce e, Keith? Ești bolnav, iubi? Te doare capul?

Cherry ridică un colț al cârpei. Ochiul lui Keith e vânăt.

– Uau, e aproape la fel cum a fost și al tău, spun.

– Per?

Keith pare nervos pe mine.

– Da?

Mă întreb ce am făcut.

– Crezi că m-ai putea anunța totuși când unul dintre frații ăia ai tăi trebuie să apară?

– Oh, nu! Oh, Dumnezeule! Trebuia să mă întâlnesc cu John! Am uitat. Îmi pare rău. Trebuia să merg undeva cu el, și nu la Gary. Am uitat!

E numai vina mea.

– Ce s-a întâmplat? Te-ai bătut?

Cherry îl freacă pe frunte pe Keith, iar el o freacă pe fund. Trebuie să mă uit în altă parte, pentru că sunt jenat.

– Nemernicul ăla de John a venit cu nenorocitul ăla de prieten care arată ca un mafiot să-l caute pe Perry. M-au acuzat că-l ascund. Căcat! Am lucruri mai bune de făcut decât să-l ascund pe Perry. Le-am spus, dar nu m-au crezut! Keith mormăie. Prietenul ăla al lui e un bătăuș. Sigur știi ce pune la cale frate-tău?

– Asta-i tot? Cherry sărută acum vârfurile degetelor lui Keith. Asta e tot ce s-a întâmplat?

– Păi, câteva lucruri acolo. Am aruncat cu un ciocan. El a aruncat cu o piatră. Am aruncat cu o șurubelniță și apoi, nenorocitul ăla de prieten mi-a tras o lovitură drept la țintă.

Cherry ridică puțin cârpa ca să se uite dedesubt.

– Auuuu! Ai grijă! Mă doare!

– În filme, pun o friptură pe ochiul vânăt. Am văzut în Rocky unu, doi sau trei. Sau poate că trebuie să mănânci ouă crude.

Încerc să fiu de ajutor, dar Cherry arată de parcă i s-ar face rău din nou.

– Taci din gură, Per!

Keith pare îmbufnat.

Nu mă supăr.

Cherry îl ajută să se ridice, îi dă patru aspirine și mergem sus în apartament. Sunăm ca să comandăm pizza la Pizza Bob. Vin atât de des și sunt atât de faimos, încât nici nu trebuie să le dăm adresa sau numele. Ne recunosc vocile.

Ne uităm la un DVD până ne vine mâncarea. Îmi plac filmele cu bărci, cu navigat pe timp de furtună și tipi care țipă. Ăsta e minunat și mor mulți oameni. Keith și Cherry stau cuibăriți pe canapea. Încerc să mă uit la film ca să nu mă uit la ei. Keith își ține mâna pe sânul lui Cherry. Și mie mi-ar plăcea să-mi pun mâna acolo, dar nu îndrăznesc. Nu e iubita mea și asta mă întristează. Mă excit și trebuie să mă scuz și să merg la baie.

Dacă buni ar ști ce fac, mi-ar spăla gura cu săpun sau mai știu eu ce.

Nu știu de ce, dar mă simt bine.

50

Depozitul de vizavi de șantierul naval Carroll e de vânzare. Gary vrea să-l cumpere și eu vreau să fiu om de afaceri. E o idee bună, așa că mă hotărăsc să cheltuiesc restul banilor din contul meu curent pentru a investi în Holsted. Nu mă ating de economii. Ne întâlnim din nou cu Tom Tilton, avocatul lui Gary. Keith vine cu mine. Mă ajută cu afacerea mea. Îmi spune același lucru pe care mi l-a spus buni. Despre avantaj, doar că el îl numește *up-and-up*.

– Asigură-te că asta e o afacere cinstită! spune și arată ca un câine de pază, doar că nu latră și nu are zgardă sau blană.

Up-and-up înseamnă corect. Înseamnă bine. Înseamnă că nimeni nu va profita. Cămașa lui Keith e băgată în pantaloni, iar părul lui e curat și pieptănat. Coada de cal e prinsă frumos la spate. Barba și mustața sunt tunse. Observ că are pantaloni și pantofi noi.

– Arăți bine, Keith, spun.

Într-adevăr. Arată foarte bine.

– Te-ai parfumat cu Old Spice? Bunu se dădea cu Old Spice. Parcă ai mai și slăbit.

Mirosul lui îmi amintește de bunu.

Toată lumea începe să vorbească deodată. Eu ascult. Sunt auditor.

– Putem cumva să-l protejăm pe Perry?

– Nu se descurcă cu atâția bani.

– S-a descurcat bine până acum.

– Împuternicire? SRL? SA?

– Dar ce putem face? Fraţii lui pun ceva la cale. Sunt sigur.

E plictisitor. Încep să mă gândesc ca să-mi vină idei.

– Hei! spun. Am nevoie de un testament! Pot să-mi fac un testament?

– Vrei un testament?

Tom pare surprins. Poartă o cravată albastră strălucitoare şi are păr lung ca o vedetă rock, dar nu are chitară.

– Ce fel de cravată e asta? Vreau şi eu una.

E fină şi moale.

– E din mătase, spune avocatul.

– Are gusturi scumpe acum, explică Keith, dar se înşală.

Îmi place doar culoarea albastru strălucitor şi cum se simte la pipăit. Avocatul scoate nişte hârtii şi mă ajută să fac un testament.

– Te ajut să faci un testament. Pe cine ai vrea să numeşti beneficiar?

– Să numesc cum?

– Cui vrei să-i laşi banii când o să mori?

– Când o să mor? O să mor? Mă uit la Keith după ce spun asta. Sunt îngrijorat. Mori chiar după ce-ţi faci un testament?

– Nu, Per. Un testament este un act prin care decizi ce se va întâmpla cu banii tăi în caz că mori.

Keith vorbeşte cu mult calm. Ştie că nu vreau să mor.

Gary spune:

– E doar o precauţie, dar ca om de afaceri, e important să ai grijă de asemenea lucruri. E o idee bună. Ce te-a făcut să te hotărăşti să faci un testament?

– John. Şi Mike. Voiau să merg la ei la birou şi să fac unul. Trebuie să merg acolo sau pot să fac unul şi aici? Mă aşteaptă cu bomboane Hershey's Kisses. O cutie întreagă.

Keith şi Gary se uită unul la celălalt.

– De ce Dumnezeu ar sugera un testament?

– Ce speră să obţină?

– Ei sunt cele mai apropiate rude.

– Nu, Louise e.

– Mama lor ar primi toţi banii, nu fraţii, dacă Perry nu ar specifica altfel.

– Dar ar trebui să moară înainte să-i primească.

– Dumnezeule, crezi că ar risca aşa ceva?

– În loc de treizeci de arginţi – pungi cu Hershey's Kisses.

– Ştii ce? spune Gary. O să ne facem amândoi testamentele.

– Deci, cui vrei să-i laşi toţi banii după ce mori? Eşti om de afaceri acum. Ai bunuri. E o dovadă de responsabilitate financiară dacă laşi lucrurile în ordine după ce mori.

Tom vorbeşte repede, ca o mitralieră din filme.

– Dar voi fi mort, îi spun.

– Ce spui de persoanele pe care le iubeşti?

Trebuie să mă gândesc. Apoi, îmi vine o idee. Vreau să-mi las toţi banii lui Keith, lui Cherry şi lui Gary.

– Dar familiei? întreabă avocatul.

– Au deja mulţi bani. Aşa-mi spunea buni întotdeauna. De aia mi-a dat mie totul. Mi-a dat chiar şi casa.

– Ţi-a lăsat ţie casa? Am crezut că le-a lăsat-o fraţilor tăi.

Gary are riduri pe frunte.

– Nu, i-am dat lui John o împuternicire şi el a semnat de treizeci şi două de ori. A fost un contract *escrow*. Aşa am primit cinci sute de dolari.

Tom scrie într-un carneţel galben.

– De unde ştii că fraţii tăi au mulţi bani, Perry?

Buni mormăia de fiecare dată când plătea factura la electricitate sau cea de telefon. Am zis cu vocea ei:

– *Fraţii ăia ai tăi au o grămadă de bani. Nu au nevoie de ai mei. Casa va fi a ta, Perry, fără nici o sarcină.* A zis că era a mea, dar John a avut nevoie de împuternicirea mea. Ca şi Hulk, le spun.

Keith începe să scoată fum. Aproape că văd fum ieşindu-i pe urechi.

– Gary, ce ți-am spus eu ție?

– Keith! Stai jos! Ești ca un leu în cușcă!

– Fir-ar să fie, Gary, ți-am spus că ești naiv și tu mi-ai zis să nu-mi fac probleme! Astea au fost cuvintele tale! Nu-ți face probleme, nu vor îndrăzni! Au făcut-o deja! Știu exact ce fac!

– Oprește-te! Oprește-te!

– Tom?

– La noi în firmă avem o zicală: șarlataniile mici pline de succes le precedă mereu pe cele mari. Nu pot spune că a fost ceva ilegal. Cu siguranță, a fost imoral, dar a fi imoral nu e împotriva legii.

– Vor ca Perry să-și facă testamentul. De asta sunt îngrijorat.

– Nu ești singurul.

– Ce facem cu testamentul meu? întreb.

Sunt plictisitori când vorbesc între ei și cu mine, nu. E nepoliticos să-ți ignori prietenii.

– Știi ce, Perry? Nu e o idee bună să-ți excluzi așa rudele. Ar trebui să le lași ceva, pentru că altfel testamentul ar putea fi contestat.

Avocatul se uită la Gary ca și cum ar aștepta un răspuns. Cred că ar trebui să se uite la mine. E decizia mea. Ar trebui să se uite la mine. Îmi spune că „a contesta" înseamnă că nu se va face cum am vrut eu.

– Am o idee, spune Keith și începe să râdă. Ce ziceți de asta?

Și ne expune planul lui.

Eu cred că este o idee bună. Avocatul mă întreabă dacă sunt sigur.

– Da, sunt sigur! spun țipând.

E foarte bună ideea lui Keith. Dacă mor, mama mea primește 5 000 de dolari și picupul lui bunu, David primește 5 000 de dolari și televizorul meu de șaizeci și nouă de centimetri, iar John 5 000 de dolari și cel mai bun lucru. Canapeaua lui buni.

Gary râde și spune:

– Dacă ceva îi va garanta lui Per că e în siguranță, atunci asta va fi.

– Dar nevestele lor? întreabă Keith. Nu le poţi uita!

– Ştiu! spun. Elaine poate primi bicicleta mea şi CeCe, jacheta mea verde cu glugă. Are doar puţină vopsea pe ea. E o jachetă bună şi călduroasă.

Când terminăm, Keith şi cu mine primim copii ale testamentelor. Mă simt ca un adevărat om de afaceri, pentru că am multe hârtii de dus în apartament.

Când Gary termină de vorbit cu avocatul, Keith merge la baie să facă pipi, iar eu îmi scot calculatorul şi încep să adun. Extrasul meu de cont pe luna asta e împăturit în buzunar. O să primesc următorul cec de la loterie în octombrie. Primesc dobânda pe contul de economii şi, în plus, primesc cecul obişnuit de la Holsted. O să primesc un salariu şi mai mare, pentru că sunt asociat. I-am spus lui Gary că nu am nevoie de tot atâţia bani ca şi el, pentru că nu sunt însurat şi nu am doi copii, o soţie şi o ipotecă, dar el a spus că suntem asociaţi şi asociaţii trebuie să împartă. A zis că magazinului îi merge bine. Ce mişto!

Încă nu spun nimic despre contul meu de economii. Buni mi-a zis să nu o fac. Contul meu curent nu mai are atâtea zerouri acum, după ultima mea investiţie la Holsted, dar sunt încă mulţi bani acolo. E bine. Sunt om de afaceri.

La Holsted, Gary spune tuturor că sunt noul lui asociat. Anunţă că ne vom extinde. Îl promovează pe Keith ca director. Manny e îmbufnat, până când Gary îl promovează ca asistent al directorului. Prima misiune a lui Keith e să angajeze oameni noi. Îl aduce pe Charles de la magazinul de produse Pacific şi îmi spune că a angajat deja un alt om.

A doua zi, îmi dau seama despre cine e vorba. Manny stă la casa cu computer, cu Cherry. În loc ca Manny să-i arate cum se foloseşte, ea îi arată toate lucrurile pe care trebuia el să le ştie.

– E aceeaşi maşinărie cu care am lucrat şi la magazinul universal din port, îi spune.

Cherry are cercei doar în ureche şi cămaşa cu mânecă lungă îi acoperă tatuajele.

– Vezi? Poţi să faci şi alte copii ale bonului de aici. E foarte drăguţă şi profesională. Poţi accesa inventarul dacă intri în programul ăsta.

Manny o priveşte pe Cherry un timp, şi apoi îmi spune:

– Fata asta chiar se pricepe!

Îmi dau seama că e impresionat. Îl văd cum încearcă să tragă cu ochiul sub bluza lui Cherry când ea se apleacă să ia bandă de marcat.

Cherry vomită doar dimineaţa, înainte să vină la serviciu. O las să folosească baia mea, pentru că e şi colega mea de apartament, nu doar a lui Keith. *Diamond Girl* nu are decât un closet de proră mic. Cherry ar putea vomita în chiuvetă, într-o pungă, dar spune că preferă toaleta. Nu mă supăr.

Cherry e minunată cu clienţii, mai ales cu cei care nu ştiu ce vor. În loc să-i facă să se simtă penibil, cum fac Keith şi Gary, îi ajută să-şi dea seama ce vor. De obicei, asta înseamnă că ei cumpără mai mult decât vor, pentru că îi sunt recunoscători.

În curând, nu îl va mai lăsa pe Keith sau pe Gary să se ocupe de clienţi.

– Doar Perry, Manuel şi cu mine vom lucra la casă. Tu şi Keith nu aveţi abilităţi de comunicare cu clienţii, le dă ea lecţii.

Cherry citeşte de mult articolul despre management din ziar, şi ea e cea care îmi trimite fotografia la articolul dedicat afacerilor „Oameni în mişcare“, de la ziarul *Everett Herald*.

„Magazinul de produse pentru navigaţie Holsted are un nou asociat“, scrie deasupra fotografiei mele. Dedesubt e scris numele meu, de câţi ani lucrez la Holsted şi spune că am câştigat Loteria Statului Washington.

Cherry e foarte deşteaptă.

Asta e o reclamă bună.

51

Încheiem afacerea pentru noul nostru depozit. E destul de mare ca să depoziteze bărci în timpul iernii, iar azi, primim cheile. Se numește încheiere. Mi se pare nostim. La urma urmelor, primim cheile. N-ar trebui să se numească deschidere?

Vorbește avocatul lui Gary. Nu înțeleg ce spune.

– În ce limbă vorbește? îi șoptesc lui Keith.

– Într-un limbaj de rahat! Vorbește în limbajul de rahat cu un mare R. Toți avocații îl învață la școală.

Keith nu prea spune cuvântul cu R. Spune cuvântul cu F și cu C și „Doamne Sfinte". Și eu pot spune „Doamne Sfinte". Nu e un cuvânt urât. Gary spune „Isuse" și „porcărie" pentru că are copii. John spune cuvântul cu H („Hristoase"), iar David, cuvântul cu S („Sisoie"). Eu nu spun nici unul dintre aceste cuvinte.

Keith poartă o cravată albastră care seamănă perfect cu a mea, care e verde. Îmi place culoarea verde. M-am plictisit. Lovesc scaunul cu picioarele până când Keith se uită la mine și își pune un deget pe buze. Asta înseamnă că nu trebuie să fac zgomot. Mă uit prin cameră și ascult. Sunt auditor.

– Am trimis copii ale testamentului lui Perry lui John, David și Louise, după cum ați sugerat. Le-am spus că m-am gândit că ar fi spre binele lui Perry dacă ar fi în posesia acestei informații. În cazul în care s-ar întâmpla ceva cu Perry. Au fost cam surprinși, după cum ați prevăzut voi.

– Isuse! Au spus ceva?

– Mie, nu.

Când ajung acasă, îmi fac cuvintele. *Rice*[1], *rich*[2], *riches*[3], *Richter scale*[4], *rick*[5] și *ricket*[6]. Credeam că Rick e nume de băiat, dar înseamnă și căpiță de fân. Ce interesant! Uneori, cuvintele exprimă lucruri diferite. Orezul este un aliment. Nu-mi place orezul, pentru că e format din bobițe mici, care-mi intră între dinți. Bogat. Ăsta sunt eu. Eu sunt bogat. Ce mișto! Scara Richter are legătură cu cutremurele. Cred că am simțit un cutremur, mai demult. Pământul s-a mișcat. Sau poate cineva era nervos. Rahitismul e o boală.

Nu am mai vorbit cu verișorii-frații mei de două zile. David a telefonat primul.

– Perry, am aflat de testamentul pe care l-ai făcut. Noi nu am vrut decât să-ți păzești bunurile. Asta-i tot! La naiba! Nu voiam decât să te protejez. Asigură-te că ai luat deciziile corecte!

Pot să iau deciziile mele singur, mă gândesc eu, dar i-am trimis un cec. Trebuie să trimit cecuri de valoare mai mică, pentru a nu folosi toți banii din cont și a enerva banca.

Apoi, a telefonat John.

– Nu-ți face probleme, Perry, o să fim tot timpul alături de tine. Hristoase! Eram doar îngrijorați, atâta tot.

Respiră greu prin telefon.

I-am trimis lui și lui Elaine, separat, un cec.

Telefonează Elaine. Mă întreabă dacă David a trecut pe la mine.

– Trebuia să vină pe la tine, nu să te sune, spune.

Pare furioasă.

„Ai grijă!“ o aud pe buni.

I-am trimis și ei un cec.

Când oamenii sunt îngrijorați, vor cecuri.

Toată lumea vrea cecuri.

---

[1] Orez
[2] Bogat
[3] Bogății
[4] Scara Richter
[5] Căpiță
[6] Rahitism

52

Îl bat la cap pe Keith și îl enervez din nou. Nu asta era intenția mea. Pur și simplu, nu înțeleg de ce nu vrea să-și întâlnească fiul, pe Jason. Să vadă cum arată. Și-ar putea lua o vacanță și l-ar putea vizita. Eu așa aș face dacă aș afla că am un fiu.

– Eu și Cherry ne ocupăm de *Diamond Girl,* spun. Prietenii se ajută când sunt plecați. Nu vrei să-l vezi?

Cherry pare preocupată când o întreb despre fiul lui Keith. Îmi dau seama pentru că are riduri pe frunte. Stăm în cockpit. Picură. În Everett, plouă tot timpul.

– Nu fi tâmpit! De câte nenorocite de ori trebuie să-ți spun? Nu. Nu. Vreau. Să-l. Văd. Am fost un tâmpit. Un cretin. Mi-am cedat drepturile. Ea s-a măritat cu Roger, cel mai bun prieten al meu. Jason e fiul lui acum. Așa că las-o dracului de treabă!

– Nu vorbi așa cu el!

Cherry vorbește tare când e furioasă. Fața îi e roșie și nu e de la machiaj. Își pune o mână pe pieptul lui Keith, dar el o împinge și sare în picioare.

– Nu începe și tu, femeie!

Keith sare din cockpit și merge apăsat pe chei. Îi auzim pașii bocănind până la Yo.

Diamond Girl se leagănă din cauza plecării lui intempestive, de parcă ar vrea să-l urmeze. Auzim huruitul motorului lui Yo și

zgomotul pietrișului împroșcat din parcare. Cherry tremură și are ochii înlăcrimați. Îmi atinge mâna.

– Nu-ți face probleme, Per, nu a vrut să-ți spună toate astea! Serios!

Apoi, începe să plângă și eu o țin în brațe.

– Știu, spun și o bat pe spate, știu.

Sentimentele îmi sunt rănite și gâtul mi-e plin.

Keith e prietenul meu. Sunt nefericit. Sper să se întoarcă.

– Încearcă să se lase de băut, știi, spune Cherry. Încearcă.

Îi spun lui Cherry că înțeleg.

– Alcoolul este diavolul. În persoană. E un demon, Perry, spunea buni. Mi-aș dori să-l fac pe Keith să înțeleagă asta. Dar va trebui să o facă singur. E diavolul în persoană.

– De ce? o întrebam pe buni. De ce bea?

– Demoni și regrete, îmi răspundea ea. Demoni și regrete. Cele mai rele lucruri din lume.

– Încearcă să se lase.

Cherry nu mai plânge. Își șterge ochii cu cămașa și își trage nasul.

– Asta-i bine, îi spun. Buni și-a dorit tot timpul asta. Keith spunea că nu are nici un motiv să nu mai bea.

– Acum va avea. Nu va mai bea, pentru că are un motiv.

Cherry pare sigură pe sine și zâmbește când își mângâie burta.

Stomacul îmi tresaltă. E așa de frumoasă! O bat pe mână. Sunt ușurat. Mă îngrijorez când se enervează Keith. Nu-mi place acest lucru.

Stăm împreună în cockpit. E vreme caldă, de primăvară.

– Perry? Cherry îmi spune numele sub formă de întrebare. Își umezește buzele cu nervozitate. Ăăăăă. Îți place să lucrezi la Holsted?

Nu mi se pare că asta a vrut de fapt să mă întrebe.

– La nebunie. E cea mai bună slujbă din lume, spun.

E adevărat.

– De când lucrezi acolo?

Se uită în parcare de parcă ar vrea să se întoarcă Keith.

Trebuie să număr.

– De aproape șaisprezece ani. O eternitate. Încerc să mă gândesc la ce altceva să spun. Dar ție, Cherry? Ție îți place la Holsted?

Cherry își trage bluza de trening peste marginea pantalonilor.

– Nimeni nu m-a mai întrebat ce cred despre slujba mea, dar da, îmi place mult. La nebunie, de altfel. E cea mai bună slujbă pe care am avut-o.

E liniște și valurile se sparg de *Diamond Girl*. Mă întreb cât va mai lipsi Keith.

– Ce e aia?

Cherry arată spre o pasăre.

– Un pui de pescăruș. Sunt maro, nu albi. Vrei să-i dai de mâncare? Unde e pâinea?

Keith nu prea are multe pe barcă. Cherry se duce jos și aduce un pachet de biscuiți. Stăm vreo oră ca să-i rupem în bucățele și să-i aruncăm în aer, păsărilor, și în apă, peștilor. Râdem și vorbim despre păsări, pești și bărci.

Keith e plecat de foarte mult timp. Începe să se întunece. Auzim motorul lui Yo scâncind în parcare și, apoi, amuțind. Când urcă în cockpit, cămașa îi e udă. Respiră greu, de parcă ar fi fugit, și nu de parcă ar fi condus.

– Îmi pare rău, Per! Mă apucă de umăr. Îmi pare atât de rău!

Mă îmbrățișează puternic.

– Îmi pare rău, iubi! Mă ierți?

O ia pe Cherry în brațe și o sărută atât de lung, că trebuie să mă uit în altă parte. Cherry îi șoptește ceva la ureche și el îi șoptește înapoi. Se țin strâns în brațe și formează o persoană gigantică. Nu văd unde începe Keith și unde se termină Cherry. Nu observă când plec.

Mai târziu, când mă uit pe fereastră, stau lipiți unul de celălalt în cabina lui *Diamond Girl*. Stau și mă uit cum soarele apune în spatele munților.

Sunt auditor, dar nu e nimic de auzit. cu excepția bătăilor inimii mele. Acum sunt privitor, mă gândesc, așa cum stau și mă uit fix afară. Jumătate din soare strălucește, jumătate e ascuns în spatele vârfurilor ascuțite. Se scufundă până când se mai vede doar un colț.

Când eram copil, mă întrebam unde se duce. Era una dintre întrebările mele.

– Mă întreb unde se duce soarele, o întrebam pe buni.

– În China, spunea. Se duce în China și în Australia.

Cred că e minunat să știi atât de multe. Să fii așa de inteligent, încât, atunci când cineva îți pune o întrebare, să știi răspunsul. Buni așa era. Așa de inteligentă. Și Keith e așa. Și Cherry. Mă uit la Keith și la Cherry cum stau îmbrățișați pe *Diamond Girl*. Mă uit la amurg. Mă uit la toate culorile și încerc să le spun numele.

– Roșu, roz, portocaliu, gri... Le spun cu voce șoptită, ca atunci când vorbeam și nu voiam să o scol pe buni. Violet, liliachiu, galben...

„Care e problema, Perry?“, îi aud vocea.

E aici cu mine. Ca atunci când veneam plângând de la școală. Ca atunci când aveam o zi grea la serviciu. Ca atunci când îmi era dor să navighez cu bunu.

„Care e problema, Perry?“, îi aud vocea.

Și vorbesc cu buni.

Îi spun ce mult o iubesc pe Cherry și plâng.

Plâng.

53

– A avut loc un accident.

Gary pare serios. Vocea îi e fără vlagă.

– A avut loc un accident groaznic. Îmi vorbește încet la ureche. Trebuie să plec. Poate că e o greșeală. Trebuie să plec.

– Cine e? întreb. Despre cine e vorba?

Când o persoană moare într-un accident, trebuie identificată. Trebuie identificată pentru a vedea dacă e ea sau nu. Poate e altcineva.

– Despre cine e vorba? întreb.

Gary se uită în pământ și nu spune nimic. Văd cum își încordează mușchii maxilarului. Știu. Cred că știu.

– Te rog, buni! șoptesc.

„Te rog!"

– Polițistul Mallory crede că s-ar putea să fie Keith, șoptește Gary.

Se întoarce și iese pe ușă.

Pun deoparte cutiile cât aștept. Cutie după cutie. Sunt maro. Trag de banda adezivă cu atenție. Nu vreau să o rup. Să o sfâșii.

„Te rog, buni!"

Cherry e în baia angajaților. Trebuie să facă pipi din nou.

– Ai de gând să stai acolo toată dimineața? bate Manny în ușa de la baie.

– Nu începe! urlă la el, când iese.

– Liniște! *Liniște!*

Vocea mea are ecou până în tavan, așa e de puternică.

Se holbează amândoi la mine cu gurile deschise, dar mă uit în altă parte și-mi ascund fața.

Azi-dimineață, chiar înainte să plece la întâlnirea AA, Keith a tachinat-o pe Cherry.

– Femeie, stai prea mult timp în baia aia! Mai ai de gând să ieși?

Keith a zdrăngănit mânerul de la ușă.

– Hai că plec! Dă-mi un sărut de la revedere!

– Te sărut când te întorci! i-a strigat Cherry prin ușă.

Nu pot spune nimic. Gary mi-a spus să nu fac asta până nu e sigur. Până nu se întoarce. Nu spun nimic. Deschid cutie după cutie. Cu grijă. Nu rup banda. Încep să mă rog, aplecat deasupra ei. Dacă nu se rupe, dacă nu se sfâșie, Keith e bine. Keith nu a pățit nimic.

„Te rog, buni!"

Și Manny, și Cherry știu că e ceva în neregulă. Se plimbă în jurul meu și nu vorbesc.

Aud jeepul lui Gary înainte să-l văd. Intră pe ușă. E livid. Fără culoare. Vorbește încet și scrâșnit, ca și când ai merge pe pietriș. Încet, ca un buldozer, în depărtare. Încet ca un avion la mare înălțime pe care nu-l poți vedea.

„Te rog, buni!"

Când ne spune ce s-a întâmplat, Cherry deschide gura, dar nu scoate nici un cuvânt. Se face din ce în ce mai mică, până când dispare. Plâng atât de tare cu ochii închiși, dar nu fac nici un zgomot. Nu aud nimic. Doar un răcnet. Un răcnet de tristețe.

Manny nu spune decât:

– Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule!

Încontinuu.

Nu e o chestie prea bună să lovești un copac când mergi cu optzeci de kilometri pe oră. Și Keith nici măcar nu băuse. A luat

colțul. Pe șosea era o doamnă cu doi copii. Mașina lor era oprită și capota, ridicată. Trebuia să intre în ei sau într-un copac. El și Yo s-au lovit tare de copac. Asta e ceea ce a declarat doamna respectivă polițistului Mallory. Asta e ceea ce i-a spus polițistul Mallory lui Gary la telefon. Și asta ne-a spus Gary când s-a întors de la morgă.

Morga este un loc rece, unde se țin oamenii morți.

– Vreau să-l văd! Nu l-am sărutat de rămas-bun! Vreau să-l sărut de rămas-bun! se tânguiește Cherry.

– Doamne, nu, Cherry, te rog! spune Gary, ținând-o de umeri.

– Trebuie, Gary! Te rog! Du-mă! Te rog! Vocea ei e ca vântul. O simt în piept. Te rog!

Gary ne duce pe amândoi să-l vedem pe Keith. Trebuie să ne așezăm pe o bancă tare, maro. Pereții sunt verzi. Așteptăm. Bărbatul ne întreabă dacă suntem siguri.

– Ești sigur? Sigur vrei să o faci?

E amabil. Văd asta în ochii lui. Vreau să spun nu.

Nu, nu sunt sigur, dar Cherry spune da. Spune da așa de puternic, că îi simt răsuflarea pe gât. Bărbatul trage fermoarul sacului în care e Keith. Pare că doarme. Nu i se vede decât o parte din față. Restul e acoperit de un cearșaf. În barba lui sunt bucăți mici de sticlă, care lucesc la lumină. Sunt bucăți din parbrizul spart al lui Yo. Așa spune bărbatul. L-am întrebat la început dacă sunt bijuterii, dar mi-a zis că nu. Deasupra sprâncenei lui Keith e o vânătaie mică, iar pielea arată de parcă ar fi goală.

Simt un fior. Îl simt vibrând prin mine când Cherry se apleacă să sărute obrazul lui Keith. O țin strâns pe Cherry cu brațul și cu cealaltă mână, îi dau părul de pe frunte, așa cum mi-l dădea și el mie.

– Îți intră în ochi nenorocitul ăsta de păr, Per!

Așa-mi spunea:

– Arăți tâmp.

N-am mai auzit niciodată un sunet ca acela pe care-l scoate Cherry. E ca și cum ar zbura sufletul din ea. Strâng tare din pleoape, pentru că îmi simt ochii umezi din nou.

E mai greu decât la bunu. Mai greu decât la buni. Mai greu decât orice. Când deschid ochii, Cherry vomită pe jos. Nu poate sta în picioare și Gary mă ajută să o ducem la mașină.

Mergem la urgențe la spitalul din Everett. În același loc în care mi-au reparat brațul după ce am fost bătut.

– Putem să o ajutăm cumva? o întreabă Gary pe funcționara de la intrare.

– Vă rog! Nu puteți face nimic? Dați-i ceva! îl roagă pe doctor.

Îi fac o injecție și îi dau niște pilule contra tristeții.

Nu știam că poți lua pilule contra tristeții. Asta e ceva de care habar n-am avut.

Când ne întoarcem la apartament, o întindem pe Cherry în pat. Gary îi scoate pantofii și o acoperă cu pătura lui buni. Stau și o privesc cum zace acolo. Mi se rupe inima. O simt cum mi se rupe, ca și parbrizul lui Yo. Inima mi-a dispărut. Nu mai e. O vreau înapoi, dar ea a plecat cu Keith.

– Stai cu ea, bine? O aduc pe Sandy.

Gary mă îmbrățișează și se duce jos. Aud motorul jeepului cum huruie când se îndepărtează. Sunt singur cu Cherry.

Gary sau Sandy vor ști ce să facă. Ce să spună. Eu nu știu ce să fac sau ce să spun.

Cad în genunchi lângă pat. Pe obrajii lui Cherry sunt dâre lungi de rimel. Are ochii deschiși, dar respirația e adâncă și domoală.

Îi iau capul între palme. Îl mângâi cum îl mângâia Keith, domoală. Ochii ei se întorc spre mine. Pun o întrebare fără cuvinte. Pun o întrebare la care nu am răspuns.

Nu pot decât să spun:

– Îmi pare rău!

– Îmi pare rău, Cherry! strig.

Dar ochii ei stau țintuiți în gol. Pur și simplu stau țintuiți.

„Îmi pare rău!“ o aud pe buni.

– Tuturor ne pare rău! spun pescarii.

– Atât de rău! spun furnizorii.

– Ne pare foarte, foarte rău! spune toată lumea.

54

Motorul lui *Diamond Girl* pornește din prima. VRUUUM! VRUUUM! Îl simt tremurând sub picioare. L-am privit pe Keith făcând asta atât de des, încât știu că pot să o fac și singur.

Pot să o fac și singur, mă gândesc. Nu mi-e greu să arunc parâmele. Familia lui Gary stă și se uită neajutorată și le spun ce să facă. Unde să stea. Cherry e lângă mine.

Aud vocea lui Keith:

– Aș putea-o face cu ochii legați.

– Aș putea-o face cu capul între picioare.

– Aș putea-o face cu o mână la spate și, cu cealaltă, masturbându-mă.

Keith era necioplit și nesimțit, spunea buni întotdeauna. Și râdea.

– Băiatul ăsta e necioplit și nesimțit!

Și ea, și eu îl iubeam pe Keith.

Șase oameni pe *Diamond Girl* sunt destui. Gary a adus trei veste de salvare nou-nouțe, încă nedesfăcute, de la magazin, ca să avem destule. Garda de coastă spune că trebuie să ai un DFP, dispozitiv de flotație personal, pentru fiecare persoană. Capul meu repetă încontinuu: DFP. DFP. DFP. În același ritm cu motorul, în timp ce acesta toarce.

Ne îndreptăm spre insula Whidbey. Cerul e atât de albastru, încât pare ireal. Parcă ar fi pictat. Ca o fotografie. Ca și fardul de pleoape al lui Cherry. E un nor mare sub forma unei flori. Îmi

place. O floare pentru Keith. Golful Puget Sound e verde și strălucitor.

Diamond Girl taie apa.

DUM! DUM! Face motorul.

Meagan și Kelly sunt tăcute. Stau una lângă alta. Ochii lui Meagan sunt plini de lacrimi. Îl iubea pe Keith, deși el o făcea neroadă. Mi-e teamă mai mult pentru Kelly. Are o față ca o mască de Halloween și ochii uscați. E mai tânără decât eram eu când a murit bunu.

Cred că știu cum se simte.

Cred că știu la ce se gândește.

Ea și Keith se certau. El o enerva tot timpul. Știu că se simte vinovată. Văd asta în ochii ei. M-am simțit vinovat ani întregi pentru bunu. Credeam că l-am omorât pentru că am ieșit în larg. Probabil că și Kelly simte la fel. Ea și Keith s-au certat săptămâna trecută.

– Să fie sâni ce văd acolo, fetișcano? a întrebat-o.

Sandy a făcut greșeala de a-i spune lui Keith că micuța Kelly a primit primul sutien.

– Mori, față de rahat! Să mori! a țipat Kelly.

El doar a râs. Toți am râs.

– Să mori! Să mori, Keith!

Știu că aceste cuvinte nu pot fi șterse. Ele plutesc în spatele ochilor ei. Știu. O țin de mână în timp ce învârt cârma.

– N-am vrut, îmi șoptește. Jur că n-am vrut!

– Știu, îi spun. Toți știm. E în regulă. Va fi bine.

Fac munca lui Keith. Acum îmi revine mie.

Să stau la cârmă. Asta făcea el. Când mă gândesc la asta, îmi dau lacrimile și nu mai văd clar. Îi dau drumul mâinii lui Kelly și Cherry își pune brațele în jurul meu. Îi dau cârma lui Gary, iar el conduce barca lui Keith.

Intrăm în strâmtoare și ne lăsăm în voia curentului până simțim că e locul bun. Locul perfect. Locul în care ar vrea să fie Keith.

– Să-mi împrăștii cenușa în golful Sound! mi-a zis. Vreau să călătoresc prin lume gratis.

I-am spus că așa o să fac.

– Îți promit! i-am spus.

Și îmi țin promisiunea.

Când aruncăm cenușa lui Keith în apă, pescărușii se năpustesc deasupra. Cred că le dăm de mâncare, dar e doar Keith.

Simțim nevoia să râdem, pentru că, acum, Keith ar fi urlat:

– Dracu' să vă ia! Dracu' să vă ia, păsărilor!

Nu i-au plăcut niciodată pescărușii. Deloc.

– Dracu' să vă ia, păsărilor! strigăm toți.

E prima oară când rostesc acest cuvânt.

Nu-l voi mai rosti niciodată.

Cenușa lui Keith cade pe apă ca niște bucățele de pietriș. Niște praf îmi zboară înapoi în ochi și mă face să lăcrimez. Cherry nu se poate uita și își ascunde fața până îi spunem că a plecat. A plecat.

O focă sare pe lângă *Diamond Girl*, înoată de jur împrejur și ne urmează până înapoi, la locul de acostare. Cred că e Keith care vrea să ne spună că e bine. Cred că e adevărat. Este *echt*. Foca stă pe lângă *Diamond Girl* ore în șir. Îi dăm să mănânce pește furat din găleata cu momeală și stăm pe *Diamond Girl* și vorbim până când se întunecă. Nu vrem să plecăm. E ca și cum am fi ultima oară cu Keith.

Cherry îl întreabă pe Gary dacă își amintește de prima oară când l-a cunoscut pe Keith. Prima oară când l-a văzut.

– A intrat de pe chei direct în magazin. A zis că tocmai a venit cu barca din Portland. Velatura îi era praf. A zis că era în drum spre Canada. Că avea nevoie de o slujbă pentru câteva săptămâni. Acum mi se pare că-l știu de o veșnicie, și Gary se înecă.

Familia lui Gary pleacă împreună, iar noi îi privim din cabina lui *Diamond Girl* cum se depărtează. Când nu se mai văd, Cherry îmi dă o pastilă contra tristeții și îmi povestește despre tatăl ei. O înghit fără apă și mi se lipește de gât. Are gustul chestiei ăleia cu care buni mă ungea pe mine când îmi rodeam unghiile.

Cherry se lasă pe mine. Capul ei e pe pieptul meu. Îi mângâi părul cu degetele.

– Tocmai am împlinit optsprezece ani. Nu mă mai poate atinge. Nimeni nu mai poate.

– Arăți mult mai în vârstă. Credeam că ai douăzeci.

Aș vrea să fi știut că a fost ziua ei de naștere. I-aș fi luat un cadou.

– Mersi, Per, spune, și pare mulțumită, deși încă plânge.

Luăm amândoi o altă pastilă și așteptăm să ne treacă tristețea.

E greu să-ți dai seama ce vârstă au oamenii. De exemplu, Gary pare mai în vârstă decât e de fapt, iar Keith părea mai tânăr. Acum, nu va mai îmbătrâni. Va avea mereu aceeași vârstă pe care a avut-o când a murit. Mă gândesc la asta, cu Cherry în brațele mele.

– Taică-meu e așa un cretin!

Vorbește despre familia ei și despre Keith.

– L-a bătut pentru mine. Keith l-a bătut de l-a luat naiba pentru mine, spune și începe să plângă mai tare. Lacrimile ei mi se preling pe mână. Urma să ne căsătorim. Voia să se însoare cu mine. L-am iubit, Perry. Mult, și plânge cu sughițuri.

Nu vrem să părăsim cabina. Nu vrem să ne oprim din vorbit despre Keith.

– O să-l iubesc tot timpul, îmi spune.

Zice că vrea să moară.

– A fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat și m-a iubit. M-a iubit. Știu că m-a iubit, spune plângând.

– Tu ai fost cea mai bună. Ai fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat. Ăsta e adevărul. E *echt*.

E adevărat, mă gândesc eu, și o țin strâns.

Mai luăm câte o pastilă fiecare.

Pastile contra tristeții.

Sunt așa niște tâmpenii!

Așa o escrocherie!

Nu-și fac efectul.

Iar noi plângem.

55

După ce terminăm pastilele contra tristeții, mă trezesc în fiecare noapte la aceeași oră. Ceasul arată două și un minut. Inima mă doare când respir și ochii îmi sunt înlăcrimați. Oricând mă trezesc, îmi amintesc că Keith e mort. S-a dus, ca și pastilele.

Nu pot gândi, iar perna e udă. Trebuie să folosesc șervețele Kleenex. Văd o umbră în cameră. Cherry stă la fereastră și se uită afară. Mă ridic și îi iau mâinile. Sunt ca gheața. Fața îi e uscată. Gâfâie scurt, ca un câine. Ca un câine obosit. O duc înapoi în pat. Se întinde în pat cu ochii deschiși. Când o văd așezată, mă întorc pe canapeaua lui buni, mă înfășor în pledul ei și am frisoane de parcă aș avea febră.

Dimineața, când sună ceasul, Cherry e tot în pat.

Nu e îmbrăcată și i se văd organele genitale.

– Scoală-te, Cherry! Trebuie să te scoli.

Nu mă pot uita la corpul ei. Ochii îi sunt larg deschiși. Nu clipesc.

– Trebuie să mergem la serviciu. Trebuie să te scoli.

Mă uit în sertarul comodei și găsesc o pereche de chiloți curați. Sunt albaștri și au steluțe.

– Scoală-te, Cherry! Te rog! o implor, acoperindu-i părțile genitale cu chiloții.

Nu se mișcă.

Credeam că ne e mai bine. Credeam că tristețea ne părăsește. Miercuri, chiar am făcut curățenie împreună în apartament. Cherry a spălat bucătăria, iar eu – dușul din baie. Apoi am dat drumul mașinii de spălat rufe, iar Cherry s-a dus în dormitor să adune hainele noastre murdare.

Nu s-a mai întors.

Am găsit-o pe jos, strângând la piept blugii pătați ai lui Keith.

– Trebuie să-i păstrăm, Perry. Nu-i spăla, bine?

De-abia o înțelegeam, pentru că plângea cu sughițuri. O auzeam cum se înecă.

Restul zilei a stat în pat acoperită cu rufele murdare ale lui Keith. Cu șosetele lui. Cu chiloții lui. Nu voia să mă lase să le spăl. Și-a pus o flanelă peste față și respira cu greutate prin ea. Arăta ca o stafie, numai că avea haine pe față.

Doarme tot mai mult în fiecare dimineață.

Azi, nici măcar nu vorbește.

Când mă reîntorc în dormitor, tot nu e îmbrăcată. O ridic și-i trag chiloții pe un picior. Coapsele i se lasă în jos și îi ridic cu greutate fundul. Sânii i se rotesc. Nu găsesc nici un sutien, așa că îi trag o bluză de trening peste cap. Îi iau puloverul roz din sertarul din mijloc.

Parcă e o păpușă împăiată de la Târgul din Statul Evergreen. Ca una din alea pe care le poți câștiga, dacă arunci o minge care intră într-o gaură. Am încercat, dar n-am câștigat niciodată. Buni mă întreba ce aș face cu așa o păpușă mare.

Acum îmi dau seama că mi-ar fi fost foarte greu s-o îmbrac.

– Haide, Cherry! Nu pot să te îmbrac.

Nu scoate nici un sunet.

Se trezește puțin când o ridic în picioare. O ridic și o duc la masa din bucătărie. Se împiedică și o prind. Trebuie să-i împing umerii ca s-o așez.

N-a mâncat nimic de două zile.

Fac terci de ovăz, îi pun un bol în față și îi dau o lingură.

– Hai, Cherry, trebuie să mănânci sau te vei îmbolnăvi!

Ridică lingura și bagă cerealele în gură. Mă bucur că nu trebuie s-o hrănesc eu. Asta ar fi groaznic. Ca și cum ar fi un copil mare.

Ajungem jos cu o oră de întârziere.

Charles, cel mai nou angajat, e la casă, așa că o iau pe Cherry cu mine să despachetăm cutii.

E bine să despachetezi cutii. Nu trebuie să gândești. Mai întâi, le tai cu cuterul, apoi desfaci cartonul și scoți marfa afară.

Polistirenul se împrăștie pe jos. Iau o mătură și mătur tot. Nu gândesc. Mă simt bine când nu mă gândesc la nimic.

Gary le aduce pe Sandy și pe fete să ne ajute.

Fără Keith, avem nevoie de mai mult ajutor.

Trebuie să pun ceasul să sune foarte de dimineață ca s-o ajut pe Cherry să se îmbrace. Nu pot dormi pentru că trebuie să fiu pregătit să o duc în pat la miezul nopții când se duce să se uite la *Diamond Girl* pe fereastră. Sunt atât de obosit și de trist, am un ocean de tristețe în inimă.

Deschid ochii. E târziu.

Aud o voce. Vocea lui Keith.

„Ai grijă de ea, Per! Ai grijă..."

O aud pe buni.

„Ai grijă..."

Văd luna care strălucește pe podea.

Cherry nu e la fereastră, dar aud un zgomot.

Vine din bucătărie.

Sertare deschise. Unu. Două. Le aud cum alunecă pe șine.

Mă ridic. Poate e un hoț. Ușa de la dormitor e deschisă și mă uit înăuntru. Patul lui Cherry e gol. Intru în bucătărie.

Când văd ce face, mi se face frică. Dar eu sunt ca și Hulk. Devin puternic.

– Nu! strig. Nu face asta! Te rog!

Ține un cuțit în mână. Ține un cuțit la încheietură. Apasă pe piele și începe să taie. Mă duc lângă ea, o prind de mână și îi scot cuțitul dintre degete. Un firicel de sânge se prelinge pe braț. E de un roșu intens. O duc la baie și îi aplic un pansament pe rană. Mâinile îmi tremură când i-l lipesc pe piele.

– Nu face asta, Cherry! Keith nu ar vrea, spun și îi dau părul de pe gât.

Îi șterg lacrimile de pe obraji.

– Nici eu nu vreau, îi spun.

Nu mai știu ce altceva să spun.

O duc înapoi în dormitor, mă întind lângă ea și o țin în brațe, până când adoarme.

56

Nu mai suntem așa de triști, chiar și fără pastile. Nu mai suntem așa de triști, pentru că „viața merge înainte", cum spunea Keith întotdeauna. Cum spunea buni.

Cherry se trezește singură, fără ajutorul meu. Pregătește terciul pentru amândoi și vorbește cu mine. Îmi spune că e gravidă. Că o să aibă un copil.

– O să nasc copilul lui Keith, spune.

Are nevoie de ajutorul meu.

Nu e prea târziu pentru Keith. Nu e prea târziu pentru ca să fie tată. Vreau să fiu tată pentru Keith. Nu mi-am imaginat niciodată că o să-l ajut pe Keith să fie tată.

Cherry îmi spune că nu vrea să profite de mine.

– Nu știu dacă voi mai iubi pe cineva vreodată, Per. Îmi pare rău, dar nu știu ce să fac sau încotro să mă îndrept.

Cherry îmi zice că încă îl mai iubește pe Keith la fel de mult, deși e mort. Îi spun că înțeleg, pentru că, într-adevăr, o înțeleg. Și eu îl mai iubesc pe Keith. Uneori, prietenii trebuie să aibă grijă de treburile prietenilor lor. Ăsta e unul dintre acele momente. Încă mă simt vinovat pentru că o plac pe Cherry. Dar pot să fac lucrul ăsta pentru Keith. Ultimul lucru pentru Keith.

Știu că ar fi entuziasmat că e tată. Și eu sunt entuziasmat. E ca o misiune pe care trebuie să o fac pentru el. O mare favoare. Cea mai mare favoare.

Cherry mi-a zis că el a fost primul ei iubit.

– Sunt grasă și urâtă, Perry, vorbesc serios.

Eu nu consider că e nici grasă, nici urâtă. E urât ce spun oamenii. Vorbim despre cât de răi pot fi oamenii și cât de drăguți suntem noi.

– Oamenii se holbau la mine când mâncam. Mătușa mea îmi spunea să slăbesc. Verișorii mei îmi spuneau grăsuna.

– Copiii de la școală îmi spuneau retardat.

Nu-mi place să spun chestia asta nimănui, cu atât mai puțin lui Cherry. Mi-e teamă să nu creadă că e adevărat.

– Eu nu sunt grasă și nici tu nu ești retardat. Noi suntem noi! spune, și mă sărută și mă îmbrățișează.

Ce mișto!

Cherry s-a lăsat de fumat, nu se mai uită la filme de groază, pentru că spune că s-ar putea să-l sperie pe copil și mănâncă doar pizza vegetariană. Comandăm jumătate de pizza cu carne pentru mine și jumătate vegetariană pentru ea. Așa mă numește acum, Carnivorul.

Vorbim despre nume.

– O să-i spunem Bebe Keith, spun. Va fi un alt Keith.

– Și dacă e fată? întreabă.

– Nu e. Sunt convins. Va fi Bebe Keith.

– Perry, s-ar putea să nu fie așa.

– Ba da, va fi. Sunt sigur de asta.

„Va fi Bebe Keith", o aud pe buni spunând.

Gary ne ajută să aranjăm apartamentul. Cherry alege culorile.

– Galben, se decide. Galben ca soarele și albastru precum cerul.

Sunt fericit. Mi-era teamă că o să vrea culorile din părul ei. Îmi place părul ei, dar nu pe pereții noștri. În timp ce eu și Gary zugrăvim, Cherry stă pe *Diamond Girl* pentru ca să nu i se facă rău de la mirosuri și să-i facă rău copilului. Facem camera copilului într-un colț al dormitorului. Comandăm un pătuț de la Sears și, când sosește, Sandy și Gary ne ajută să-l asamblăm.

– O luăm de la început, spune Gary. Un nou început. O nouă viață.

Apartamentul nostru arată mișto. Avem canapeaua lui buni, televizorul meu, o măsuță de la Kmart și măsuțele pliante. Am cumpărat un pat nou-nouț. Am găsit cearșafuri pentru bărci în catalog și le-am comandat pentru magazin. Am primit unul în plus pentru noi.

Am vândut toate cearșafurile pe care le-am comandat eu într-o săptămână. Gary doar râde. Îmi spune să comand tot ce vreau pentru Holsted.

Cherry e deșteaptă. Ne pune să studiem știrile din afaceri în fiecare seară și îmi arată cum să mă conectez la internet și cum să găsesc grupuri de discuții ale marinarilor.

– Vezi, Per? Marinari din toată lumea se conectează și discută. Le spun oamenilor destul de deștepți ca să-i asculte de ce au nevoie. Acei oameni deștepți suntem noi. Mă pune să iau notițe. Trebuie să le citim pe toate, Perry. Trebuie să fim la curent. E un mod de a afla ce chestii noi le mai trebuie celor care navighează. Trebuie să fim proactivi. „Proactiv" e alt cuvânt pe care Cherry l-a învățat de la știrile din afaceri. „Proactiv" înseamnă să preiei controlul. Îi spune lui Gary că ea preia controlul și ne face un site de internet pentru ca barcagiii să comande în direct, de oriunde.

Ne uităm pe fereastră în fiecare seară. Acum a devenit un obicei. Ne uităm la cum se reflectă luminile în apă și la *Diamond Girl*. O înconjor cu brațele pe Cherry și-mi țin mâinile pe burta ei. Se face tot mai mare din cauza copilului.

În aceste momente, Cherry vorbește despre Keith și plânge.

– Aș vrea să-i fi spus de copil, repetă neîncetat.

Nu spun nimic, iar vocile îmi invadează mintea. „Știa, spune buni. Spune-i că știa."

„Știam, zice Keith. Spune-i!"

Spune-i!

– Cherry, ce vrei să spui? o întreb, și respir adânc și scurt.

Adevărul înseamnă multe lucruri. Uneori, adevărul este ceea ce avem sau ceea ce ne dorim. Poate fi ceea ce vrem să credem. Uneori e ceva real. Ceva *echt*. Ceva veridic. Uneori știi adevărul când îl spui. Sunt lent, dar atâta lucru știu.

– Știa, Cherry. Știa că ești gravidă cu copilul lui.

O simt cum cade. O simt cum se încovoaie. Poate fi adevărul sau o minciună foarte bună care se transformă în adevăr. Nu știu.

– De unde știi? mă întreabă. De unde știi? respiră ea la pieptul meu.

Răspunsul îmi vine din inimă și știu exact ce să spun:

– Mi-a spus mie. Mi-a spus că-și dă seama. Mi-a spus mie.

După ce spun asta, știu că e adevărat, și o cred și eu.

E adevărat. E *echt*. E veridic.

Cherry plânge. Cu sughițuri. Nu poate sta pe picioare și o ridic.

E un adevăr bun.

Cel mai bun.

O țin strâns în brațe și nu-i mai dau drumul.

57

E noapte târziu. Am stins luminile. Ne pregătim să mergem la culcare. Eu, pe canapea, iar Cherry, în pat. Ploaia cade pe ușă cu bătăi scurte. Îmi trag nasul, pentru că-mi trebuie un șervețel Kleenex. Ne chinuim să o vedem pe *Diamond Girl* afară. Ne prefacem că și Keith e acolo, legând parâma în ploaie.

– Când se întoarce Keith? întreabă Cherry.

– În curând. Pune o altă parâmă. Vântul bate tare. Dacă nu o leagă bine, s-ar putea desprinde. Îl vezi acolo?

– Unde? întreabă ea.

– Chiar acolo. Vezi? îi arăt eu. Ne face cu mâna.

Îi facem și noi cu mâna.

E un joc pe care-l jucăm.

Astă-seară, Cherry e tăcută. Nu-i face cu mâna lui Keith imaginarul. Brațul ei îmi înconjoară mijlocul și mă trage spre ea cu putere. O bat pe mână și ea mă trage și mai aproape. Cealaltă mână mă mângâie pe burtă și coboară. Stomacul mi se strânge și-mi cade de parcă aș fi într-un montagnes russes.

Capul mi-e amețit de gânduri. Sunt fericit că Cherry e cu mine, dar sunt trist că nu mai e Keith. Penisul mi se întărește și nasul începe să-mi curgă. Cherry îmi ia mâna și mi-o pune pe sânul ei. Amețesc și mă învârt.

Îmi ia ambele mâini și mă împinge cu spatele în dormitor. Pașii ei sunt siguri și echilibrați, ai mei, dimpotrivă. Sar în față și ea mă prinde. Mâna ei îmi atinge penisul. Tremur și transpir. Mă

împiedic din nou și mi-e teamă, dar nu într-atât încât să-mi doresc să se oprească.

Nu vreau să se oprească. Nu-mi pot ține răsuflarea. O aud în urechi. Nu știu exact ce se va întâmpla, dar ghicesc.

Eu și Keith vorbeam de lucruri bărbătești. Îmi povestea despre penis și ce face el. Stăteam în cockpit în timp ce el bea bere, iar eu, coca-cola. Îmi povestea despre gagicile tari mexicane pe care le cunoscuse în San Antonio. Când se întorsese din Nam.

– Tari, Per. Tari! Frumoase și deștepte. Trebuia să mă fi însurat cu una cât am stat acolo. Uuuu, mami! spunea.

Buni ne-ar fi spălat gurile cu săpun de păcură dacă ne-ar fi auzit. Îi puneam întrebări lui Keith.

– Și unde o bagi? Cum știi când s-o faci și ce să faci?

Îmi explica totul și apoi, îmi zicea:

– Nu trebuie decât să lași natura să-și urmeze cursul.

– Natura e plăcută?

– Da, Per, îmi spunea cu ochii închiși. Natura e foarte plăcută.

Ce păcat că n-am fost mai atent! Aș vrea să-mi amintesc tot ce mi-a zis, dar nu am decât vânt și valuri în cap.

Îmi dă jos cămașa.

Îmi descheie nasturii de la pantaloni.

Mă trage peste ea. Cherry e moale și se mișcă sub mine. Când face asta, îmi dau seama că e adevărat. Fiecare cuvințel din ceea ce se spune.

Nu trebuie decât să lași natura să-și urmeze cursul.

Și natura e foarte plăcută.

Exact cum a zis Keith. Avea dreptate.

Sunt focuri de artificii. Zbor. E mai bine decât să zbori.

Izbucnesc în râs.

– Hahaha!

Și apoi, nu mai pot vorbi. Nu mai pot respira. Nu mai pot gândi. Exist, pur și simplu.

Gândurile mi se încețoșează și adorm.

Când mă trezesc din nou, ceasul arată trei treizeci. Trei jumătate dimineața. N-am nimic pe mine și Cherry e goală. O

privesc cum respiră. Inspiră și expiră. E atât de frumoasă! Nu rostesc nici un cuvânt, dar parcă simte că o privesc.

Deschide ochii. Zâmbește.

Și știu exact ce am de făcut.

58

Sunt bogat de aproape un an de zile.

Cum au aflat de moartea lui Keith, verişorii-fraţii mei au început să-mi telefoneze tot mai des, dar eu nu mai vorbeam. Nu răspundeam. Trebuia să gândesc singur. Şi apoi, am ştiut.

Am ştiut ce să fac.

Cuvintele mele de azi sunt *share*[1], *shareholder*[2], *sharer*[3] şi *shark*[4]. *Share* înseamnă că dai o parte din lucrurile tale altor oameni, iar *shark* are dinţi şi muşcă.

Mai întâi, formez numărul lui David şi apoi pe cel al lui John. Oamenii trebuie să primească ceea ce îşi doresc, le spun la telefon. Cred că e timpul pentru o altă reuniune de familie. Eu convoc reuniunea de data asta. E decizia mea. Sunt ca şi Hulk. Am Puterea.

Amândoi verişorii-fraţii mei vin la apartament să mă ia. Mâna lui John e pe umărul meu şi mă împinge puţin când cobor scările. Una dintre unghiile lui roase se prinde de jacheta mea. Mă întind şi îl împing.

Cherry e la casă, la tejghea. O văd prin geam. David se aşază pe scaunul din faţă al unei maşini lungi şi negre, iar eu stau în spate cu John.

Mike Dinelli e la volan şi îşi turează motorul.

---

[1] A împărţi
[2] Acţionar
[3] Participant
[4] Rechin

– Era și timpul, spune. Era și timpul.

– E aproape prea târziu pentru tine, John. Asociații mei discutau despre un accident nefericit care ți s-ar putea întâmpla.

Vruuum! Vruuum! Motorul mașinii face ca *Diamond Girl*.

Plecăm cu icneli. Aud pietrișul lovind clădirea. Îl văd pe Gary ieșind din magazin, dar Mike mărește viteza când iese din parcare. Îmi sucesc gâtul ca să-l văd pe Gary prin fereastra din spate. Face cu mâna și țipă.

– Opriți-vă! Veniți înapoi! Opriți-vă!

Nu te îngrijora, Gary! gândesc eu. Știu ce fac.

Mergem la biroul lui John. Se găsește într-o clădire înaltă care se întinde spre cer. Spre rai. Mă uit în vârf. Mă uit după buni și bunu. După Keith.

N-am mai fost niciodată în biroul lui John. Are poze pe pereți cu mâzgălituri.

– Ce sunt acestea? întreb.

Arată ca acela pe care le făceam când eram mic.

– Artă abstractă, Perry. Sunt de valoare. John e colecționar, îmi șoptește David.

Izbucnesc în râs.

– Hahaha! Mi se pare că arată de parcă ar fi niște greșeli.

Intrăm într-o cameră cu o masă mare, maro. Când John se așază pe unul dintre scaune, pielea face un zgomot ca un pârț și mă gândesc la Keith. Cred că el ar înțelege ce fac.

Știu că așa ar fi.

Voi da familiei mele banii de la loterie. Nu trebuie să mai aștept. Nu mai am nevoie de următorul cec de la loterie. Sunt om de afaceri. Am salariul de la Holsted. Am contul de economii.

Voi semna documente pentru ca familia mea să primească restul de bani. Nu le voi da împuternicirea. Nu e nevoie. Sunt Hulk, și Hulk nu poate fi păcălit.

Și încă ceva.

Nu le voi spune de contul de economii. Nu e treaba lor.

Îl văd pe John întinzându-și mâinile pe masă și apoi, strângându-și degetele. Cred că o face pentru ca nimeni să nu vadă că-și roade unghiile. Și eu făceam asta până când buni m-a făcut să mă las.

E important ca eu să semnez niște hârtii, spune Louise. Important, spune John. Foarte important, spune Mike. Vital, spune Elaine. E vital. Asta înseamnă mai mult decât important. Stau la masă. Sunt înconjurat de familia mea. Par niște șacali. Știu ce sunt șacalii, pentru că mă uit la canalul Animal Planet. Toți au dinți ascuțiți. Ca și rechinii, mă gândesc. Dinți ascuțiți. Se văd când zâmbesc.

Părul lui Louise e acoperit. Nu-mi dau seama ce culoare are părul ei astăzi.

– E pentru binele familiei.

– Așa e corect.

– David le datorează bani creditorilor.

– Elaine vrea o casă mai mare.

– John datorează bani companiei lui Mike.

– Louise trebuie întreținută. E foarte scumpă.

– Toată lumea datorează ceva cuiva.

Ei sunt cei derutați. Nu eu.

– Mike Dinelli e un prieten bun.

– Trebuie să spele niște bani pentru compania lui.

– Sunt doar afaceri, nimic mai mult.

Nu trebuie să le dau împuternicirea, le spun. Îi voi vinde lui Mike tranșele de la loterie. Azi nu are bomboane Hershey's Kisses. Nici John. Nu mă supăr.

Familia e importantă. Până și buni zicea asta. Dacă-ți poți ajuta familia, fă-o! Mă semnez de cincisprezece ori. „Perry L. Crandall". Mike îmi întinde fiecare hârtie pe care s-o semnez. Stiloul e greu și e din argint. Cerneala e neagră ca aceea de la poliție.

– Perry, de la ce vine L-ul? întreabă Mike.

– De la Lucky, spun. L vine de la Lucky.

Nu râde. Nici măcar nu zâmbește.

Compania lui Mike Dinelli se numește Serviciile de planificare financiară Palmer.

Ei cumpără restul tranșelor mele de la loterie. Le spun că banii pot intra în fondul fiduciar familial. Condus de un administrator.

Nu se pot hotărî pe cine să aleagă.

– Nu, John, nu tu! Nici să nu te gândești! Crezi că suntem idioți? Ai supt conturile clienților. Cum putem fi siguri că nu o să faci la fel și cu noi?

– Nu, tu nu, Elaine! Nu sunt de acord!

– Atunci, cine?

– Nici mama. Ea habar n-are.

– David.

– Da, David. El poate fi administratorul. E prea prost să încerce ceva.

– Ce sentimente frumoase pentru o soție, Elaine!

– Cel puțin are un MBA, dar, Hristoase, nu ascultați de sfaturile lui financiare. O să vă pierdeți până și cămașa de pe voi.

Fond fiduciar familial.

Ăsta e un alt cuvânt pentru David acum. El e administratorul. E pentru familie. Nu pentru mine.

Nu le spun de contul meu de economii și nici ei nu mă întreabă de el.

John și Elaine se ceartă încă, iar eu semnez tot mai multe hârtii și vorbesc cu Mike. Ei vorbesc despre introducerea banilor într-un fond fiduciar familial. Despre spălatul banilor. Mike folosește banii de la loterie și le dă alți bani, diferiți, bani murdari. Nu-mi pasă de asta.

– Nu-mi vine să cred! Nici măcar n-am avut nevoie de împuternicire.

– A semnat. Pur și simplu ni i-a cedat.

– Ne-am chinuit destul.

– N-ar fi făcut-o dacă nu l-am fi bătut la cap. Acum, are încredere în noi.

– Ești sigur?

– Ești sigur de asta?

Keith și buni sunt tăcuți. Știu că pot să iau singur decizia asta. Asta e ideea mea bună. E decizia pe care trebuie să o iau eu. Cei

din familia mea îmi spun că rezolvă ei totul ca să nu-mi bat eu capul, dar eu știu că nu e nimic de rezolvat. Sunt calm. Sunt foarte calm. Mâinile nu îmi tremură și le țin în fața mea. Sunt mâini bune, gândesc eu. Am mâini bune.

– Fondul fiduciar a fost înființat. Pentru binele nostru.

Un fond. Buni mi-a zis că tatăl meu a înființat un fond odată. Mi-a zis așa:

– Un fond fiduciar e ceva ce să nu înființezi niciodată. Să ții minte asta!

– Tocmai și-a cedat banii. Și-a cedat banii. Nu pot să cred.

– Gata cu problemele! Mike, îți trimit un cec mâine sau poimâine după ce sunt depuși banii. Totul se va întoarce la normalitate.

– John, ai grijă să rămână așa. Sau nu știu ce se va întâmpla.

– Perry, ești sigur de asta? Ești sigur?

– Taci din gură, David!

– Nu e corect. Trebuie să-i dăm și lui ceva. Trebuia să așteptăm până primea următorul cec.

– Lasă-l în pace, David! S-a terminat! Dacă te simți vinovat, dă-i o parte din banii tăi. Dacă te va lăsa Elaine. Hahaha! Și tu ai nevoie de bani la fel de mult ca noi, întreab-o pe nevastă-ta!

– Nu-i așa, Elaine?

Acum că am semnat toate hârtiile, nu mai am bani și sunt liber. Nu mai au nevoie de mine. Louise și John se ceartă cu Mike. Elaine stă la masă cu un calculator în mână și zâmbește.

David e singurul care mă îmbrățișează când plec. Ține hârtiile fondului în mână.

– Per, ai grijă de tine! spune și mă bate pe spate. Totul va fi bine.

Și îmi face cu ochiul.

E prima oară când mi-a spus Per. Ce mișto! Mă conduce până jos și-mi cheamă un taxi.

Taxiul mă duce înapoi la apartament. Numele șoferului e Gary.

– Și eu cunosc un Gary! spun.

Mă costă douăzeci și opt de dolari. Așteaptă în taxi, cu motorul pornit, până mă duc sus. Nu am mărunt. Găsesc două

bancnote de douăzeci de dolari într-un bol, pe comodă. Gary ia banii și pornește.

– Vreau restul, zic.

Se oprește și-mi dă înapoi douăsprezece dolari și eu îi las cinci ca bacșiș.

– Mulțumesc, spun.

A făcut o treabă bună. Trebuie să le dai oamenilor bacșișuri și să le mulțumești când au făcut o treabă bună.

Urc din nou în apartament.

„După faptă și răsplată, aud. Viața merge înainte."

E vocea lui Keith. Ca în cântec, mă gândesc eu. E Keith. Asta spunea el.

Și acum o aud pe buni.

„Ești un băiat norocos, Perry L. Crandall". O aud spunându-mi: „L-ul ăla vine de la Lucky!"

Știu că are dreptate. Și mai știu două lucruri. Două lucruri adevărate. Două lucruri *echt*.

Nu sunt retardat.

Și, dacă le poți da oamenilor ceea ce-și doresc, așa să faci. E bine să le dai oamenilor ceea ce-și doresc. E o zi măreață. Nimeni din familia mea nu mă va mai deranja. Au ce-și doresc. Și eu la fel.

O am pe Cherry.

Stau la fereastră și mă uit la *Diamond Girl* cum se leagănă. Pare singură. Pare că ar vrea să meargă să-l caute pe Keith în golf, unde plutește el. Mă întreb unde s-o fi dus cenușa lui.

Aud pași pe scări. Intră Cherry pe ușă.

Îmi deschid brațele larg și Cherry se aruncă în ele. Încă văd *Diamond Girl* pe deasupra capului ei.

– Te simți bine? mă întreabă.

Are riduri pe frunte și eu le sărut ca să le fac să dispară.

Nu spun nimic.

Mă simt așa de bine, că nici nu pot vorbi.

Ușa se deschide din nou și intră Gary.

– Te simți bine? întreabă. Ce-au vrut?

– Banii, răspund într-un final. N-au vrut decât banii.

Și el are riduri pe frunte, dar nu trebuie să-și facă probleme. Nu are nici un motiv să facă riduri. Nu a bătut la ușă înainte să intre, ceea ce e nepoliticos, dar e prietenul meu, așa că nu-i spun asta.

– Acum e bine, spun.

E adevărat. E *echt*. E bine. Pur și simplu, este.

59

Mi se ia un interviu la televizor. Asta înseamnă că mi se pun întrebări. Când Gary a aflat ce s-a întâmplat, i-a telefonat lui Marleen. I-a sugerat că ar putea face o emisiune despre câștigătorii la loterie. Șefii ei, tipii de la televiziune, au considerat că e o idee bună.

Înainte de a începe emisiunea, Marleen mă îmbrățișează.

– Îmi pare rău de prietenul tău, Keith.

– Și mie, spun. I-ar fi plăcut foarte mult să apară la televizor. Tot timpul și-a dorit să fie faimos.

Un tip pe care-l cheamă Roy îmi prinde un microfon pe guler. Mă zgârie.

– Când se va aprinde lumina verde, peste un milion de oameni se vor uita la tine, zice.

Ce mișto! Cu ochii întredeschiși, încerc să-i văd prin lentila camerei, care e mare și lucioasă. Noi suntem șase în platou, împreună cu Marleen. Ea stă pe cel mai înalt scaun și mi se adresează mie mai întâi:

– Deci, tatăl tău e G.J. Crandall?

Marleen poartă un costum albastru, tocuri înalte și ruj roșu-închis. Arată complet diferit. Ce mișto e la televiziune! Citește cuvinte de pe un carton. Ce escrocherie! Am crezut tot timpul că trebuie să memoreze ceea ce spun, dar nu-i adevărat. Au totul scris. Dacă aș fi știut că despre asta e vorba, m-aș fi făcut prezentator TV.

– Bănuiesc, îi spun. Nu mi-am cunoscut tatăl, dar și el e faimos. Suntem amândoi faimoși. El e faimos pentru că a furat bani, iar eu pentru că i-am câștigat.

Marleen se uită în cameră.

– Investitorii vor să cumpere anuități de la câștigătorii la loterie. Crima organizată folosește câștigurile la loterie pentru spălarea banilor.

Arată de parcă acum și-ar fi dat seama de treaba asta, dar eu știu că totul e scris pe un cartonaș din fața ei.

Se întoarce spre mine.

– Deci, Perry. Nu mai ai deloc bani de la loterie? Ți-a mai rămas ceva după ce ți-ai vândut anuitatea?

Are dinți foarte albi. Machiajul i s-a frecat de gulerul cămășii. Nu i-am lăsat să mă machieze. Asta mi se pare scârbos.

– Familia ta ți-a luat toți banii? întreabă ea.

– Da, cred. Au făcut un fond fiduciar familial. Mi-au zis că e un fond pentru investiții.

Încerc să-mi amintesc toate cuvintele pe care le-au folosit, dar nu reușesc.

Nu-i spun de contul meu de economii.

Marleen se uită spre doamna care stă lângă mine. Numele ei e Lucille. A câștigat douăzeci de milioane de dolari. Nu mai are nici un dolar. A încercat să-i investească, iar familia și prietenii au ajutat-o.

– Am spus că o să-i împart cu familia. Nu mi-am dat seama că ar putea să mă dea în judecată dacă am spus asta. Mi-am vândut anuitatea și am împărțit-o, dar asta nu a fost de ajuns. Au vrut mai mult. Încă mai am impozite de plătit.

Începe să plângă. Marleen îi dă un șervețel Kleenex și ea își suflă nasul cu putere. Sper că nu e răcită. Poți să răcești și tu dacă stai lângă cineva care-și suflă nasul. Îmi întorc fața.

Alții și-au pierdut banii chiar mai repede decât Lucille. În cinci luni. În opt luni. Într-un an.

Toți sunt triști. Au câștigat bani și sunt triști.

– Am pierdut totul, spun.

– Am avut totul și am pierdut totul.

– Am fi putut avea milioane.

– Am avut milioane.

– Deci vă e mai rău acum. Vă e mai rău acum, după afacerea cu loteria, zice Marleen.

– Nu, spun. Nu, deloc.

Dar nimeni nu mă ascultă.

Nimeni nu ascultă ce vreau să spun.

Sunt asociat la Holsted. Și o am pe Cherry.

Nu le spun de contul meu de economii.

Nu îi am pe buni, pe bunu și pe Keith. Asta e partea cea mai grea, dar, așa cum spunea buni, viața e grea. E plină de surprize. E plină de obstacole pe care trebuie să le depășim, ca de exemplu, momentele în care mor cei pe care îi iubești.

„Uneori, ghinionul te pocnește drept în moalele capului. E dificil. Majoritatea lucrurilor în viață sunt dificile", îmi spune buni în minte.

Marleen mă întreabă din nou despre familia mea.

Gary mi-a spus că e important să spun adevărul la televizor. Dar nu am de ce să mint. Reportera spune că familia mi-a luat toți banii. Îi spun că nu ei mi i-au luat. Eu i-am dat.

– Tu i-ai dat? De ce?

Stă cu gura deschisă. Nu pare că m-ar crede.

– Pentru că mi i-au cerut, pentru că așa era corect, pentru că era familia mea, spun. Pentru că oamenii ar trebui să primească ceea ce își doresc.

Astea erau motivele.

Apoi, spun ceva ce ea nu înțelege. Deloc. Nimeni nu înțelege.

Trebuie să repet.

– Pentru că nu aveam nevoie de ei.

– Pentru că nu aveam nevoie de ei, în schimb ei aveau, îi spun.

– Poftim? De ce?

Marleen se uită strâmb la mine. Asta îmi distrage atenția. E greu să explic lucrurile astea cuiva care nu va înțelege.

Buni zicea că sunt foarte influențabil. Poate că am fost. Poate că mai sunt încă. Dar faptul că le-am dat celorlalți restul banilor mi se pare un act de dreptate, pentru că ei aveau nevoie de ei, iar eu, nu.

Când m-am întors la apartament, Cherry mi-a zis că am arătat foarte bine la televizor.

Ce mișto!

60

– Perry, ce zici de numele magazinul de produse pentru navigație Holsted și Crandall? Cum sună? mă întreabă Gary.

– Cred că sună bine. Cred că sună foarte bine, spun.

Suntem asociați, mi-a zis Gary. Suntem o familie. Suntem Magazinul de Produse pentru Navigație Holsted și Crandall. Spune că am idei bune, ca de exemplu spațiul pentru băut cafea. Oamenilor le place să bea cafea când fac cumpărături. Facem o grămadă de bani de la oameni care mănâncă prăjiturele, negrese și care beau cafea. Vindem și prânzuri pentru picnic, pentru cei care ies cu barca.

Avem un raion pentru pescuit, care e mai mare acum. Îi spun lui Gary despre un pensionar, prieten al lui Marty, pe care-l cheamă Rick, care stă pe chei în fiecare zi. Știe multe despre pescuit. Vorbește despre pescuit cu clienții noștri. Le dă lecții de pescuit așa cum magazinele mari de unelte le arată oamenilor cum să pună gresie. Știu asta pentru că buni și cu mine am văzut chestii din astea, într-un weekend, la Home Depot, când voiam să ne aranjăm baia.

– Deci? Trebuie să avem ateliere de lucru în fiecare weekend?

Gary a vrut să le numim ateliere de lucru.

– Nu, îi spun. Oamenilor le place să se joace. Lucrează toată săptămâna. Trebuie să fim diferiți. Trebuie să le numim ateliere de joacă.

– Ești al naibii de deștept, Per. Știai asta?

Gary nu prea vorbește urât. Când o face, cred că aude vocea lui Keith. Cred că e Keith acolo cu el.

– Ești un asociat tare bun, zice Gary. Al naibii de bun.

Nu e frumos să vorbești urât. Nu voi lăsa pe nimeni să înjure în fața copilului.

Avem ateliere de joacă pentru călăfătuitul punții de tec și pentru închiderea cu dopuri. Avem altele pentru peticirea fibrei de sticlă și pentru reparația velelor. Avem ateliere pentru tot ceea ce și-ar dori un om să facă pe barcă. Avem oameni care navighează în jurul lumii și care vin și se semnează.

Cherry organizează atelierele de joacă și stabilește programul lor. Are aptitudini de comunicare. E cea mai bună la asta. Atelierele noastre sunt un succes. Succesul înseamnă că o duci bine, deși lumea credea că nu.

Eu sunt un succes.

CAMERA DE COMERȚ DIN EVERETT ORGANIZEAZĂ UN BANCHET ÎN CINSTEA COMPANIILOR LOCALE

Magazinul Holsted primește un premiu pentru idei bune. Asta spune domnul Jordan de la bancă. Cherry va purta rochia ei nouă. E lungă și roșie. Burta îi e imensă. Trebuie să nască în curând. Îi place culoarea roșie. Nu se vede decât un tatuaj când o îmbracă. Nu mă supăr. Părul ei e castaniu acum și e tuns scurt. Și eu m-am tuns și îmi cumpăr un costum nou. Gary mă ajută să-l aleg.

– Bleumarin, Per. Asta e culoarea care-ți stă bine.

Cel care se uită la mine în oglindă e o persoană cunoscută. Sunt eu. Arăt ca un polițist sau ca un doctor. Arăt ca un om de afaceri. Arăt ca Perry L. Crandall.

Nu arăt ca un retardat.

Un „banchet" înseamnă un dineu mare. Îți dau mâncare caldă sofisticată și șervețele adevărate. Gulerul mă strânge și nu prea pot să înghit mâncarea. Nu sunt obișnuit să port costume. Mă fac

să merg într-un mod caraghios. Gary trebuie să țină un discurs și domnul Jordan de la bancă îl prezintă.

– Premiul pentru viziune în afaceri e câștigat de magazinul de produse pentru navigație Holsted și Crandall.

Când Gary se ridică, mă prinde de cot și mă trage spre scenă, împreună cu el. Fețe albe se uită țintă la mine. E liniște. Nu aud nici măcar pașii noștri pe covor și am două urechi bune. Sunt încă auditor.

– Vă mulțumesc tuturor. E o mare onoare să câștig acest premiu. Persoana căreia i se datorează este aici, lângă mine, spune Gary. Asociatul meu, Perry L. Crandall!

Mă împinge în fața microfonului și-mi șoptește:

– E în regulă, Per! Vorbește-le ca și când ai vorbi cu mine! Dă-i drumul!

Trebuie să le spun niște cuvinte unor oameni pe care nu-i cunosc prin intermediul unui microfon care cârâie. Sunt atât de speriat, încât mă gândesc că o să fac pe mine. Nu știu ce să spun. Nu văd decât fețe, de jur împrejur. Apoi îi aud. O aud pe buni. Îl aud pe Keith. Spun cuvinte. Îmi spun ce să fac. Sunt cuvinte pe care le știu. Și nu îmi mai e teamă. Nu mai trebuie să-mi spună ce să spun.

– Numele meu e Perry L. Crandall și nu sunt retardat. Spun asta și răsuflu adânc. Buni îmi spunea că litera L din numele meu vine de la Lucky. E adevărat. Sunt norocos.

Unele fețe râd pentru că știu despre loterie, dar nu despre norocul ăsta vorbesc eu.

– Sunt norocos pentru că sunt om de afaceri și sunt norocos pentru că am o familie. Sunt norocos că sunt muncitor. E important să fii muncitor. Am învățat că trebuie să muncesc din greu de la bunu meu. Am învățat cum să mă străduiesc din răsputeri și să învăț cuvinte de la buni a mea și am învățat totul despre dragoste de la prietenul meu, Keith.

Unele fețe zâmbesc. Unele dintre fețele astea l-au cunoscut pe Keith, unele au cunoscut-o pe buni și altele l-au cunoscut pe bunu.

– Ei ar fi fericiți să știe că lumea mă cunoaște acum. Ar fi fericiți că, după ce oamenii mă cunosc, se vor decide poate să mă placă sau nu. Dar nu mă supăr. Mă vor cunoaște. Sunt om de afaceri. Ce mișto! Mulțumesc.

Oamenii se ridică și aplaudă. Aplaudă mult, mult timp. Domnul Jordan îi înmânează lui Gary o chestie de lemn pe care s-o agățăm pe perete. Are numele noastre pe ea.

POZA MEA e pe pagina de afaceri din ziarul de duminică. Mi se pare că arăt tâmp. Cherry îmi spune că nu e adevărat.

– E o poză frumoasă, Perry. O tai din ziar. O să o punem în jurnalul tău.

Titlul e în capul paginii.

NOUTĂȚI LA CAMERA DE COMERȚ DIN EVERETT: MAGAZINUL DE PRODUSE PENTRU NAVIGAȚIE HOLSTED ȘI CRANDALL CÂȘTIGĂ PREMIUL PENTRU VIZIUNE ÎN AFACERI

Camera de Comerț e o adunătură de oameni de afaceri care își dau unii altora premii. Așa spune Gary. Îmi spune că sunt un adevărat om de afaceri pentru că am câștigat un premiu.

61

Banii s-au dus.

Așa scrie în ziarul care a scris povestea de la interviu. Așa mi-a scris și Louise în scrisoarea în care îmi cere mai mulți bani.

Încă nu știu de contul meu de economii.

– Cred că publicitatea te va ajuta să te protejezi de profitori ca ei. Celor de teapa fraților tăi nu le place ca lumea să afle de afacerile lor, a zis Gary.

Dar ei nu au profitat de mine. El nu înțelege. Știu că banii s-au dus. Eram sigur că o să fie așa. Louise mi-a scris că mi-a văzut fotografia în ziar și mă roagă să-mi vând partea mea din Holsted. I-am spus nu.

Nu.

Așa am decis.

Buni a zis „nu" în mintea mea. Keith e și el acolo, lângă ea. Și el spune „nu". Și Cherry e lângă mine și m-a ajutat să-i scriu scrisoarea lui Louise.

– NICI SĂ NU TE GÂNDEȘTI! a scris cu litere uriașe pe plic.

– Nici să nu se gândească, Per! a urlat Cherry.

Mi se părea că-l aud pe Keith.

Și apoi, a intrat în travaliu.

Travaliu e când te chinuiești din greu să nești un copil. Mă bucur că el nu a auzit toate cuvintele urâte pe care le-a rostit Cherry, pentru că încă nu era venit. Era încă înăuntru.

I-au trebuit paisprezece ore să se decidă să iasă.

E un gânditor. Ca mine.

Bebe Keith s-a născut a doua zi, la prânz. Am fost a doua persoană care l-a ținut în brațe, după asistentă. Numele asistentei era Carol. Era îmbrăcată în albastru.

Keith Perry George Crandall. Trei kilograme nouă sute.

Era imens. Keith ar fi fost mândru că are cel mai mare băiat din spital din acea săptămână. Speram să ne dea vreun premiu, dar nu ne-au dat. Ce escrocherie!

După o săptămână, ne uităm dacă a apărut în ziar numele lui Bebe Keith.

Apare în ziar pe ultima pagină, la secțiunea nașteri. Pe prima pagină, e o poză cu verișorul-fratele meu, John. Cherry e cea care a văzut-o.

– Perry, uită-te! E John, fratele tău. Scrie că e în arest preventiv. Trebuie să dea socoteală pentru o înșelătorie privind spălarea de bani. Sfinte Sisoie!

Cherry poate spune „Sfinte Sisoie". Astea nu sunt cuvinte urâte.

Cherry spune că „a fi sub protecție" înseamnă că John e în închisoare. Spune că sunt ticăloși care vor să-i facă rău. Ziarul scrie că fratele lui, David, nu e de găsit. A dispărut.

Nu-mi pare rău de John, dar îmi pare puțin rău de David.

– Ce s-a întâmplat, Cherry? o întreb. Citește-mi restul!

– Scrie aici că David Crandall e căutat pentru a fi interogat. Nu l-au găsit. Se crede că a părăsit țara cu dobânzile din fond. Izbucnește în râs. Ca și taică-său! A fugit. Dispărut! A lăsat-o pe scârba aia de nevastă-sa, l-a părăsit pe John și a jecmănit-o pe Louise. A luat toți banii și s-a cărat. Elaine, John și Louise au rămas cu ochii în soare. David a luat totul!!! Hahaha! Bine le-a făcut, Per! Bine le-a făcut!

„Cu ochii în soare" înseamnă că cineva a luat tot ce aveai și acum nu mai ai nimic.

Cu excepția soarelui.

– Mă întreb unde o fi, spun.

– În insulele Cayman. America de sud. Probabil că e cu taicătău și cheltuie toți banii.

Și râde din nou.

Bebe Keith suge. Ce mișto! Nu știam că sânii produc mâncare pentru copii.

Peste două luni, primesc o vedere. O vedere cu o plajă albă, cu palmieri. Ștampila e dintr-o țară numită după o nucă. Nu e semnată, dar cred că e de la David.

„E așa cum ai spus la televizor, Per. Toți ar trebui să primim ceea ce ne dorim. Ai grijă de tine și Dumnezeu să te binecuvânteze!"

– Nu cred că mai trebuie să-ți faci probleme din cauza vreunuia, Perry, îmi spune Gary din nou.

Dar eu nu-mi fac probleme.

Gary spune că „Holsted și Crandall" e viitorul nostru și nu-l putem vinde.

– Dacă cineva vreodată te roagă să vinzi înseamnă că încearcă să profite de tine, pentru că ei cred că ești retardat. Fac o mare greșeală dacă ei cred asta. O foarte mare greșeală. Izbucnește în râs. Cu siguranță nu ești retardat, dar știi ce, Perry? Nu ar conta deloc. Ești în continuare un om de afaceri al naibii de bun.

Toamna viitoare, urmează să deschidem un alt magazin în Anacortes. E un alt loc cu multe bărci și oameni care au nevoie de lucruri pentru bărci, ca și Everettul.

Gary mi-a cerut sfatul și i l-am dat. A fost ideea mea.

– O grămadă de bărci se opresc în Anacortes în drum spre insulele San Juan. Acei navigatori uită tot timpul câte ceva. Ar trebui să avem un magazin și acolo.

– Exact asta spuneam, Per, un om de afaceri al naibii de bun, spune Gary.

Epilog

Wolfgang Amadeus Mozart a spus:

„La crearea geniului nu contribuie nici gradul ridicat de inteligență, nici imaginația, nici amândouă laolaltă. Dragostea, dragostea, dragostea, din asta e format sufletul unui geniu".

Citatul ăsta era scris pe felicitarea pe care mi-a dat-o Cherry de ziua mea. Era legată la zgarda unui cățeluș maroniu.

– E o corcitură între un labrador ciocolatiu și încă ceva. Doamna nu mai știa ce.

Ce mișto! Eram atât de entuziasmat, că am început să sar, iar cățelul după mine. Ca și mine.

– Toți ar trebui să primim ceea ce ne dorim, spune Cherry și îmi sărută bărbia care sare. Mai ales tu!

Un câine! Mă linge pe față și mă urmează pretutindeni. L-am numit Țopăilă, pentru că asta facem amândoi când suntem fericiți. Își știe numele și l-am învățat deja să șadă. E foarte deștept. Vine când fluier și se cere afară când trebuie să facă pipi și caca. Îl duc la plimbare fără lesă. Ce mișto! Până și Gary e fericit cu Țopăilă. Spune că ne sunt de folos câinii pentru siguranță, pentru că îi mușcă pe hoți de glezne și alungă pisicile.

Când mă uit drept în ochii lui Țopăilă, când îi mângâi capul moale, îl văd pe bunu acolo. O văd pe buni. Îl văd pe Keith. Îi văd pe toți în ochii lui.

Felicitarea pe care mi-a dăruit-o Cherry e pe biroul meu la serviciu. O citesc în fiecare zi. Nu prea înțeleg prima parte, dar o

înțeleg în schimb pe a doua. Dragoste. E ceva ce nu poate fi luat. Cred că e adevărat. Păstrez felicitarea ca să-mi aducă aminte că am ceea ce-mi doresc. Întotdeauna am avut ceea ce mi-am dorit. Dragoste. Am avut întotdeauna parte de dragoste. Când am fost tânăr, i-am avut pe buni și pe bunu. Când am mai îmbătrânit, l-am avut pe Gary și o slujbă. Apoi l-am avut pe Keith. Și acum, o am pe Cherry și pe Bebe Keith. Și pe Țopăilă. În sfârșit, am câinele meu.

Luna viitoare, Bebe Keith va împlini un an.

Mă joc cu el în fiecare dimineață când îl schimb și îl hrănesc. A început să mănânce mâncare ca și noi. Nu are decât patru dinți. Cherry spune că-i vor mai crește și alții în curând, dar nu sunt sigur. N-am mai văzut copii crescând până acum.

Ne jucăm aceleași jocuri pe care le jucam eu cu bunu. Ascunde-nasul. Trage-cu-ochiul-sub-pătură. Țopa-Țopa. Ultima parte o facem împreună cu Țopăilă. Când Bebe Keith plânge, se oprește imediat când îl iau în brațe. Ce mișto! A început să meargă la nouă luni. E precoce pentru un copil, spune Cherry. Când cade sau când îi e foame, se oprește din plâns numai pentru mine.

– Te iubește, Per! Cherry se uită la noi și zâmbește. Cum te iubesc și eu.

Știu asta.

Bebe Keith spune:

– Da. Da. Da.

Îmi ia mâna și o bagă în gură.

– E minunat, spun, și degetele mele îi mângâie obrăjorul cum îl mângâiau degetele lui buni pe-al meu.

Cherry mă sărută cu putere și spune că eu sunt cel minunat.

Bebe Keith vine la Holsted și Crandall în fiecare zi. E tăcut și se uită în jur cu ochii lui căprui și mari. Știu ce face. Cercetează ca să vadă ce o să facă atunci când o să fie mare. Face exerciții pentru momentul când o să lucreze la magazinul nostru. Îl ajut să se plimbe prin zonă și îi dau să împingă cutii și să rupă carton.

Eu și Cherry suntem căsătoriți. M-am gândit la asta luni întregi.

Mai întâi, am auzit vocea lui buni.

„N-ai de gând s-o iei de nevastă, Perry?"

Apoi, vocea lui Keith.

„Însoară-te cu ea, Perry!"

– Ce zici, ne căsătorim? o întreb.

Eu vreau, dar nu știu dacă e ceva ce și ea își dorește.

– De ce? mă întreabă. Care ar fi diferența? Apoi, mă sărută și-mi spune: Dar sunt de acord, dacă vrei tu.

Un răspuns bun, gândesc eu.

„Dacă vrei tu" e un răspuns foarte bun. Oamenii ar trebui să primească ceea ce își doresc.

– Eu vreau, Cherry. Bebe Keith are nevoie de o mamă și de un tată cu același nume de familie pentru ca, atunci când va merge la școală, să nu râdă nimeni de el. E foarte important pentru Bebe Keith.

Îmi ia mâna și-mi spune:

– Ai dreptate, Per. Ai dreptate întru totul.

„Întru totul" înseamnă în totalitate. E ca și *echt*. E adevărat.

Ne căsătorim pe *Diamond Girl* și avem ceva numit lună de miere. E o excursie scurtă pe care o faci după ce te căsătorești.

Nu mergem departe. Dormim pe *Diamond Girl*. Stă legată de chei. Apa se lovește de carcasă și Bebe Keith doarme între noi. Țopăilă stă în cockpit. E prea mare deja ca să mai încapă jos.

Eu și Cherry vorbim despre Keith. Tot îl mai iubește cel mai mult, iar eu, la fel.

Nu mă supăr.

„Viața merge înainte", îmi spune Keith în minte.

„Viața merge întotdeauna înainte."

Buni e de acord cu el.

Vocile lor sunt cu mine tot timpul.

Diamond Girl e a mea. Keith mi-a lăsat-o mie. O frec cu strat cu gel și cu ceară și o lustruiesc cum voiam întotdeauna să o fac pentru Keith. Acum o fac pentru noi, pentru Cherry și pentru mine. Strălucesc acum ca niște adevărate diamante, și ea, și Cherry.

Un avocat mi-a spus că Keith m-a numit beneficiarul lui. „Să fii beneficiar" înseamnă că ți-a murit cel mai bun prieten. Aș fi

preferat să mai fie în viață Keith, dar barca cu pânze e mișto. Am mai primit și șaptezeci și cinci de mii de dolari din asigurarea de viață a lui Keith, de la Holsted. Asta va fi pentru educația lui Bebe Keith. Va merge la facultate. E deștept și nu e lent deloc.

Eu și Cherry investim împreună.

– Ai acum aproape un sfert de milion de dolari în contul de economii, spune Cherry. Un sfert de milion. Ăștia sunt o grămadă de bani. Apoi, se uită la mine și zâmbește. Dar sunt doar bani, nu-i așa? Nu contează prea mult. Noi suntem cei care contăm, de fapt. Ei sunt doar pentru viitorul nostru.

Spune aceleași lucruri ca și buni.

– Pentru viitorul nostru, spunem amândoi.

Știe că nu doar pentru al meu. Și pentru al ei, și pentru al lui Bebe Keith.

Suntem o familie.

O învăț pe Cherry să navigheze. În larg, în golful Puget Sound, valurile sunt verzi. Cerul e albastru cu nori gri deasupra insulei Whidbey. E cald și e vânt cât trebuie. Bebe Keith doarme, învelit în vesta de salvare și în harnașament. E întins pe o parte, pe jos, în cockpit. Țopăilă stă lângă mine și se uită după pescăruși. E un detector bun de pescăruși.

– Țopăilă, nu! îi spun. Fii cuminte! îi șoptesc. O să-l trezești pe Bebe Keith.

Iar el se uită la mine și mă ascultă. Ce mișto!

Sunt foarte atent cu Bebe Keith și cu Cherry. Câteodată, îmi fac probleme.

– Sunt prea lent? o întreb pe Cherry. Sunt prea lent pentru oameni?

Ea doar zâmbește.

– Ești destul de rapid pentru mine, spune.

Privim focile cum sar și înoată și ne gândim la Keith. Cherry își bagă mâna în apă și vorbim despre el. Și ne aducem aminte. Apoi îmi trimite un sărut și râde. E bine să o aud râzând.

Întorc barca și o învăț pe Cherry cum să mânuiască cârma.

– Împinge! În cealaltă parte! spun. Hai, că poți!

Ea împinge.

– E exact contrariul a ceea ce crezi, zice Cherry. Nu e ca la mașină. E exact contrariul.

Încearcă din nou.

– Ca multe lucruri, îmi spune. Ca banii. Ca dragostea. Contrariul a ceea ce crezi.

Încă lucrez la cuvinte în fiecare zi. Am ajuns la litera U pentru că, uneori, nu am timp decât pentru două cuvinte. Sunt foarte ocupat. Am multe de făcut, de exemplu: lucrez la magazin, mă joc cu Bebe Keith și îl plimb pe Țopăilă în fiecare zi. Cumpăr jurnale goale pentru Bebe Keith, așa cum îmi cumpăra mie buni. Lipesc poze pe fiecare pagină, cum făcea Buni. Încă îmi mai cumpăr sendvișuri cu rac artificial de la Gilly's și Slurpee de la magazinul din port. Încă avem seri de spaghete cu familia lui Gary. *Familia mea.*

Numele meu e Perry L. Crandall și nu sunt retardat.

Sunt om de afaceri. Îl am pe Țopăilă. Îl am pe Bebe Keith. Și o am pe Cherry.

Buni avea dreptate în legătură cu numele meu. Litera L vine într-adevăr de la Lucky.

E *echt*.

E adevărat.

Mulțumiri

E nevoie de mulți oameni, multe locuri și experiențe pentru a crea o carte. Vreau să le mulțumesc oamenilor buni din Everett, Washington. Vă rog să mă iertați pentru că mi-am permis să inventez anumite locuri în zona comercială de pe chei, precum și locurile de ancorare din largul insulei Whidbey. M-am născut și am crescut în nord-vestul Pacificului, care îmi este foarte drag, dar, la urma urmei, aceasta este o ficțiune.

Sincera mea recunoștință:

Bărcii mele *Orion,* care se leagănă și îmi hrănește sufletul chiar acum când scriu; muzelor mele, Girl Kitty și Touloose, și lui Gordon, soțul meu. Voi toți m-ați ajutat să-mi împlinesc visul. Fiului meu, Andrew, pentru înțelegere și pentru că mi-a răspuns la multe întrebări legate de calculator, oricât de ridicole ar fi fost ele. Mamei mele, Bernice, care m-a învățat că o carte bună reprezintă un mod de a visa și mi-a indus o dragoste de o viață pentru citit. Tatălui meu, Ragnar – ai fost o resursă nesfârșită și mi-ai dat multe idei privind sentimentele unui om care câștigă la loterie. Mulțumesc pentru că mi-ai trimis toate scrisorile pe care încă le primești după atâția ani. Te poți opri acum din trimisul lor.

Autoarei canadiene Holly Kennedy, care m-a îndemnat să public și care a fost acolo când am avut nevoie de un sprijin și de cineva care să-mi asculte agonia și tribulațiile. Lui Paul Theroux și soției sale, Sheila Donnelly Theroux, care m-au povățuit pe când

îi torturam în timpul lecțiilor de călărie. Bunei mele prietene Nodie Namba-Hadar. Ea a fost cea care mi-a povestit despre norocul pe care-l aduc libelulele și i-a permis uneia să cadă pe manuscrisul meu. Mulțumiri și soțului ei, Lulik (Sam) Hadar, care a avut atâta răbdare cu mine.

Nu mi-aș fi putut îmbunătăți cărțile fără cititorii mei de încredere. Le mulțumesc tuturor din toată inima.

Lui Bob Miller de la *Wandering Star*, primul cititor care aparține categoriei de mai sus, analist de subiecte și de povestiri, precum și soției sale, Renee. Mulțumiri din inimă și Pizzeriei Bob din Haleiwa pentru toată pizza pe care am mâncat-o. Lui Pat Stuart – nu aveai nici o îndoială că o să public o carte într-o zi și mi-ai spus-o fără încetare. Lui Peggy Kaahanui, prietena mea bună la toate: marinar, producător de velatură, călăreață și cititoare; precum și soțului ei, Ken, care m-a ajutat mult în ceea ce privește internetul. Dragei mele prietene, Rebecca Marks, care revine în viața mea, exact la momentul potrivit. Lui Kevin Keys, care mi-a citit cartea și m-a consiliat în timp ce-l tundeam. Lui Dee Vadnais, care mi-a citit cartea pentru prima oară, când traversa Oceanul Pacific. Lui Mary Gullickson-Gray și lui Cherryl „Nu te lăsa" Conway pentru ajutorul dat la ședința foto pentru amatori, împreună cu îndatoririle lor de cititori de încredere.

Un mare mulțumesc doctorului Steven Brown, care m-a învățat despre cât de periculos este cuvântul „că" și care m-a forțat în mod agresiv să scriu corect gramatical. El e răspunzător și pentru faptul că m-a prezentat mișcării pentru drepturile și cultura celor cu deficiențe, viața mea îmbogățindu-se mult datorită acestui lucru. Mulțumiri și Centrului pentru Studiul Deficiențelor de la Universitatea din Hawaii, Manoa. Programul vostru este extrem de folositor pentru societatea noastră.

Mulțumesc și lui Brett Uprichard și lui Big Bamboo Stock, pentru fotografiile profesioniste. Mulțumesc și vulturilor mei legali, John Fetta din California și Ken Christianson din Washington. Mulțumesc tuturor celor de la New Tech Imaging, mai ales lui Cindy Joy Manago, un copyreader extraordinar.

Mulțumesc tuturor prietenilor și vecinilor din portul Ko Olina, care mă încurajau mereu și mă făceau să ies de pe barca mea ca să mănânc cel puțin o masă sănătoasă pe zi. Mulțumesc și celeilalte prietene ale mele bune la toate, Francie Bolland, avocată, care, pe lângă faptul că avea încredere în mine, citea fiecare cuvânt pe care îl scriam, oferindu-mi sfaturi avocățești, pe care le-am ignorat pe riscul meu. Multe mulțumiri blogului domnișoarei Snark și sfaturilor ei înțelepte.

Îi mulțumesc cititorului meu beta din Arizona, Steve Draper, verișorul meu preferat. Capacitatea ta de a privi structura povestirii și caracterizarea a fost mai mult decât folositoare. Îi mulțumesc mătușii mele, Myrtle Strom, care m-a încurajat pe tot parcursul scrierii romanului meu. Le mulțumesc surorilor mele, Kay Broten, Kris Francis și Andrea Dahl, pentru că mi-au zis: „Ți-am spus eu!" Le mulțumesc lui Shannon și lui John Tullius de la Cabana Scriitorilor din Maui. Mi-au oferit multe resurse și au inițiat carierele multor scriitori începători. Îi mulțumesc și lui Renee, de la birou, pe care am înnebunit-o de-a binelea!

Îi mulțumesc lui Jacquelyn Mitchard, profesoara și prietena mea. Mi-ai alocat cunoștințele și timpul tău cu altruism. Încurajarea ta înseamnă așa de mult! Mulțumesc tuturor scriitorilor pe care i-am cunoscut și cu care am lucrat în Camera Vanda de la Cabana Scriitorilor din Maui (știți voi cine sunteți). Critica voastră constructivă a fost foarte bună în evoluția mea ca scriitoare. Mulțumesc lui Lea, lui Russ și lui Zachary Wells, care mi-au demonstrat că buni știa ea ce știa și că există o grămadă de Perry în lume.

Un imens mulțumesc editorului meu minunat de la Putnam, Paternelle Van Arsdale. Am știut de la început că avem aceeași viziune în ceea ce privește romanul *Loterie,* și îmi place la nebunie să lucrez cu ea. Mulțumesc foarte mult și celorlalți oameni de la Putnam: Neil Nyren, pe care, când l-am întâlnit la Conferința Scriitorilor din Maui, vorbea despre momentul în care se va vinde cartea mea, nu despre cazul în care se va întâmpla asta, și lui Dan Conaway, care mă încuraja mereu. Mulțumiri și asistentei lui

Paternelle, Rachel Holtzman, care e atât de răbdătoare cu e-mail-urile mele întortocheate, cu telefoanele și cu documentele pe care uit să le atașez. Voi toți meritați cantități uriașe de ciocolată din Hawaii în fiecare zi.

Un mulțumesc uriaș și o îmbrățișare virtuală agentului meu extraordinar, Dorian Karchmar de la Agenția William Morris. Mulțumesc și asistentei sale, lui Adam Schear și Georgiei Jelatis-Hoke și lui MacHawkins. Voi știți toți, cu prisosință, care e diferența de fus orar între New York și Hawaii.

Sunt binecuvântată că am obținut un agent precum Dorian. Iubește romanul *Loterie* la fel de mult ca și mine și m-a sunat la cinci și un sfert dimineața, în data de 20 iulie 2006, ca să-mi spună lucrul ăsta. (Nu dormeam, pe bune!)

Și, în sfârșit.

Lui Jeri Kesling.

Viața ta a fost inspirația mea.

Numele meu este Perry L. Crandall și nu sunt retardat.

Loterie este un roman remarcabil despre șansă și noroc. Coeficientul de inteligență al lui Perry nu este prea mare, dar el nu e idiot. Bunica l-a învățat tot ce trebuia să știe ca să supravietuiască: l-a învățat să-și noteze informațiile ca să nu le uite. L-a învățat să joace la loto în fiecare săptămână. Și, mai presus de orice, l-a învățat în cine să aibă încredere.

Când buni moare, Perry rămâne singur la vârsta de treizeci și unu de ani. Apoi, câștigă 12 milioane de dolari la Loteria Statului Washington, descoperind că, dintr-odată, are multe rude și că norocul lui s-a schimbat foarte mult. Subtil și amuzant, romanul *Loterie* îi va ține pe cititori în suspans până la ultima pagină, făcându-i să se întrebe dacă norocul care a dat peste Perry poate să țină piept acestei lumi periculoase. Dar, să nu-l subestimăm niciodată pe Perry L. Crandall!

Prezentând de-a lungul paginilor atât personaje josnice, cât și personaje grandioase, *Loterie* este un roman despre încredere, loialitate și diferențe, care vă va multumi pe deplin.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-54-0046-0

9 789735 400460

www.rao.ro
www.raobooks.com